

Д-р Илия Мителскава

З. Желевъ.

ОКУЛТЕНЪ СЪНОВНИКЪ

(научно тълкувание на всички видове сънища)

:: :: :: съ три пояснителни картини :: :: ::

Издава Н. П. Камбуровъ.

Казанлъкъ,

Печатница „Ив. Гутенбергъ“

1910.

Прѣдговоръ.

Материалътъ на настоящиятъ съновникъ е извлѣченъ изъ сжщината на тайнитѣ науки, чиито прѣдставители познаватъ скритата страна на природата.

Ний ще се опитаме да хвърлимъ една малка свѣтлина въ пжтьтъ на себепознанието на западналото човѣшко сжщество.

Разнитѣ видове сънища сж тѣй проучени и изложени, щото всѣки заинтересуванъ читателъ много лесно ще научи чрѣзъ тѣхъ цѣльта на живота и пжтьтъ, който води къмъ тая цѣль. Читателътъ ще намѣри тълкуванието и на такива сънища, които до сега не сж бивали прѣдмѣтъ на никой съновникъ, и ний ще считаме за постигната цѣльта, която прѣслѣдваме, ако тия забравени сънища започнатъ да се изучаватъ отъ мислящето сжщество.

Сполучимъ ли да помогнемъ на една поне нещастна душа за да се измъкне изъ тинята на грубата материя и да научи пжтьтъ къмъ спасението и вѣчното щастие, нашата съвѣсть ще бжде спокойна и ний ще се считаме щастливи, че сме изпълнили дѣлгътъ си.

Казанлъкъ, Януарий 1910 г.

З. Желевъ.

І

Могатъ ли сънищата да прѣдсказватъ бждещето?

Една физическа погрѣшка ще бжде да се прѣдполага, че елементитѣ на сънищата се черпятъ изключително отъ дѣйствителността. —

Намилъ Фламарионъ

Този е единъ отъ ония въпроси, съ които не всѣки обича да се занимава.

Ако запитаме нѣкой ученъ, той ще ни отговори, че вѣрванието въ сънищата е прѣждеврѣменно, защото глѣбинитѣ на човѣшката душа не сж още добрѣ изучени. Единъ непосвѣтенъ въ тайнитѣ науки смѣло ще ни отговори, че който вѣрва на сънищата е простъ и невѣжа неразбиращъ нищо отъ психология. Нѣкои лѣкари и психолози ще ни кажатъ, че сънищата произхождатъ отъ неправилно хроносмилание и кръвообращение, или отъ припомняне на минали сцени, а прѣкъ тълкуванието имъ било празна работа.

При все това, ний ще срѣщнемъ вѣрващи между всичкитѣ слоеве на човѣшкото общество. Такива ще намѣримъ както между ученитѣ, тѣй и между проститѣ. Вижда се, че всички безъ разлика се привличатъ отъ магнита на скритата истина.

Да вѣрва човѣкъ въ сънищата не зависи отъ неговата ученостъ или простота, а отъ присжщата всѣкому умѣлость да сравнява и провѣрвява фактитѣ на двата свѣта. Нѣкой си сънувалъ, да речемъ, и съньтъ му се сбждвалъ не веднажъ, не дважъ, а много пжти. Такъвъ човѣкъ не признава компетентността по тоя въпросъ на никого и никоу не може го накара да се откаже отъ собственото му сформирано убѣждение. Така че, между вѣрващитѣ въ сънищата ще срѣщнемъ и бѣлѣжити психолози, ще срѣщнемъ и доктори физиолози, които сж разбрали, че има една

загадъчна страна въ сѣнищата, а не само елементи какво сѣнищата се дължатъ на кривото лѣжание и неправилно кръвообращение; ще срѣцнемъ най-сѣтнѣ и философи, които прѣдъ наличността на фактитѣ, прѣкланятъ глава прѣдъ тайнствения сѣнь.

Фактитѣ ни доказватъ по единъ най-нагледенъ начинъ, че сѣнищата съдържатъ елементи, по които може да се прѣдвѣщава бждещето. Ала при все това, има човѣшки сжщества, които подъ булото на извѣстни прѣдубѣждения не могатъ да заблѣжатъ тая истина.

Другъ е въпросътъ, гдѣто прѣдставителитѣ на официалната наука не сж още санкционирали тия факти. Тѣ не сж ги и отхвърлили, и по право не трѣбва да ги приематъ въ рамкитѣ на положителната наука, до като не се обясни въ какво се състои тѣхната истиностъ. Обаче, това не спира никого да счита фактитѣ за истински и да се ползува отъ тѣхъ.

Ний съ удоволствие можемъ да констатираме, че тия що отхвърлятъ фактитѣ на сѣня не се намиратъ въ срѣдата на ученитѣ. Тѣ винаги обикалятъ по краищата, гдѣто се събиратъ недоволницитѣ непосвѣтени.

Тия факти изхождатъ отъ незачекнатитѣ тъмни области на човѣшката природа, гдѣто лжчитѣ на съврѣменната наука не сж още проникнали, и всичкитѣ опитвания на нѣкои бързаци да отхвърлятъ тоя родъ факти ще останатъ напразенъ трудъ.

Щомъ се доказва, че сѣнищата могатъ да прѣдричатъ бждещето, ще трѣбва да приемемъ, че нашата сждба е начертана по-рано отъ прѣста на нѣкоя невидима и неизвѣстна намъ сила. А отъ тукъ се открива въпроса за сжществуването на Бога и безсмъртието на душата.

Разкриванието на тия вѣчни истини не иде на смѣтката на ония, които кадятъ тамянь прѣдъ олтаря на общеприетитѣ мнѣния. Като застѣпници на консерватизъма, тѣ ще се мжчатъ да потушатъ всѣко вѣр-

вание въ вѣчнитѣ истини. За това тѣ сж посрѣщали и ще посрѣщатъ твърдѣ едържано вѣрванието въ сънищата, които издаватъ скрититѣ сили на човѣшката душа. Ала има нѣкои твърдѣ крайни. Тѣ издаватъ свидѣтелство за невѣжество всѣкому, който би излъзълъ на срѣща имъ да говори за сънища. Тѣхната крайность не стрѣска изслѣдвача на явленията въ живота. Окултната наука е отишла толкова напредъ въ изслѣдванието фактитѣ по сънищата, цото на материалиститѣ не остава друго, освѣнъ да се откажатъ отъ досегашния мирогледъ. Не трѣбва да се съжелява за гдѣто, заедно съ сгромолясванието на необусованитѣ хипотези и теории, ще угасне и славата на ония свѣтила, които сж ги създали.

Има много открития, които официалната наука още не е обяснила, но това не прѣчи на практичното човѣчество да си служи съ тѣхъ. За насъ е достатъчно да знаемъ, че науката не отхвърля фактитѣ, които ни интересуватъ.

И какъ ще могатъ, напримѣръ, да се отхвърлятъ слѣднитѣ факти?

Единъ докторъ психологъ сънува, че дѣтето му го влачи мжтна вода. Той се хвърля въ водата и едва успѣва да го спаси. Още на другия день сжщото дѣте заболѣва отъ скарлатина. До гдѣто лѣкаритѣ се колебаятъ да опрѣдѣлятъ какъвъ край ще вземе болѣстѣта, докторътъ, ориентиранъ отъ сънътъ си, му се ще да вѣрва, че дѣтето ще оздравѣе. Сънътъ се сбжда. Другъ единъ пжтъ докторътъ сънува, че попада въ едно землетресение. Съновникътъ показва смъртъ. Не се минаватъ два дни и дѣтето му умира. Сжщиятъ докторъ психологъ сънува една ноцъ, че връхъ къщата на единъ неговъ приятель пада мълния, което означава смъртъ. Още на другиятъ день приятельтъ му го намѣрватъ закланъ въ гората. Веднажъ прѣдъ докторътъ се явява единъ приятель и му се оплаква,

че разбойникъ го рѣгналъ съ ножъ въ сърдцето и отъ теражъ се събудилъ. Само слѣдъ двадесетъ и четири часа тоя приятель изджхва отъ приливъ на кръвта. Докторътъ пакъ сънува една нощъ, че си изважда два кжтни зжба. Вжтрѣ въ една недѣля двама мъртѣвци се изнасятъ изъ домътъ му.

Може да се попита всѣки, що обича да се надсмива надъ чувствата и вѣрваніята на ближнитѣ си, наричайки ги суевѣрни, би ли се намѣрилъ нѣкой изъ между позната нему срѣда, който съ спокойна съвѣсть ще се осмѣли да се подиграе съ тоя злѣ орисанъ докторъ и да го нарѣче суевѣрецъ? Слѣдъ такава една тежка сѣтнина, провѣрена отъ сѣновника, ако биха се събрали всички люде на свѣта, пакъ не биха могли да разколебаятъ вѣрата на доктора въ сѣнищата. Както виждаме, тия сѣнища не приличатъ на ония, които се сънуватъ при наситенъ стомахъ или изкривена глава, нито пѣкъ сж прѣповторения на минали сцени.

Единъ познатъ слѣдъ като дълго врѣме гладувалъ и лѣжалъ по пейкитѣ на Софийската градска градина, сънува една нощъ, че му порасла брадата до поясъ. Сѣновникътъ му прѣдвѣщавалъ голѣма длѣжностъ. Министрътъ го повикалъ и го назначава управителъ на едно голѣмо финансово учрѣждение. Единъ день прѣди да бжде уволненъ нашиятъ познатъ сънувалъ, че му оскубали брадата. Би трѣбвало да се попита тоя вѣрващъ въ сѣнища: да ли е вѣрно, гдѣто казватъ нѣкои психолози, че кой каквото мисли, това и сънува?

— Постоянно мисля и желая, казваше той, да се сънувамъ поне още веднажъ съ брада до поясъ, но напралдно. Щастieto ме изостави.

А кой отъ насъ не е билъ поразяванъ отъ точното прѣдсказание на нѣкой сѣнь? Ако разгърнемъ сѣновника отъ собствениятъ си животъ, ще видимъ, че едва ли има нужда да черпиме свѣдения отъ чуждитѣ сѣнища.

Нашата душа прѣдставлява единъ чудесенъ лабиринтъ, който трѣбва да се изходва крачка по крачка и изучава лично отъ самитѣ насъ, а не да чакаме други отъ вънъ да го изучаватъ. Тоя лабиринтъ никакъ не е граденъ отъ атомитѣ на разлагащата се груба материя. Прѣдъ неговитѣ неразрушими извитини създадени отъ нетлѣнна субстанция, много пѣти е текла водата на земниятъ животъ. А тъй като всѣки е ступанинъ на собствениятъ си животоизточникъ, то всѣки ще трѣбва самъ да слѣзе въ себе си и да изходи лабиринта на душата си, за да може да достигне до Онзи всеобщъ жизнодавенъ източникъ, отъ гдѣто ний всинца черпимъ сила и животъ по пѣтя на дългата еволюция. Прочее, всѣкой отъ насъ е длъженъ да изучи тоя лабиринтъ,—да познае себе си.

Контролиранieto, сравняванieto и изучаванieto на собственитѣ си сѣнища сж необходими за ония, които искатъ да вървятъ въ пѣтя на ясновидството.

II.

Какъ окултизмътъ обяснява сѣнищата.

Всичко въ Вселѣнната е движение, задъ което се крие оная велика сила, която человекътъ нарича воля.

Бертло казва :*) „Електрическиятъ, магнетичниятъ, калорифичниятъ и свѣтлинниятъ флуиди, които се приемаха прѣди половина вѣкъ, не сж вече нѣщо дѣйствително, както и четирѣтъхъ елемента на дрѣвнитѣ. Тия флуиди, съ прогреса на науката сж се прѣвърнали само въ единъ — етерътъ. А ето, че и етерътъ на физикитѣ и атомътъ на химикитѣ изчезватъ по реда си, за да отстъпятъ на по-възвишени схващания, клонящи да обяснятъ всичко само съ явленията на движението.“

Както се вижда миросгледа на материалиститѣ досѣжно вѣществото никакъ не се взема вече въ съображение отъ ученитѣ на новитѣ врѣмена. Споредъ тѣхъ, тая достъпна за проститѣ усѣти субстанция не е нищо друго, освѣнъ една отъ формитѣ на движението и да се обяснява строежа на Вселѣнната съ нея е нѣщо съвсѣмъ недостатъчно. Материята ще се видоизмѣни и ще изчезне по редътъ си, щомъ формитѣ на движението се видоизмѣнятъ. Въ такава смисълъ трѣбва да се разбиратъ думитѣ на Божествениятъ пратеникъ, Исуса, че небето и земята ще прѣминатъ, а сжщо и твърдението на апостола Павла, какво образътъ на тоя свѣтъ е прѣходенъ. Вѣчна е само творческата сила на волята, която се крие задъ видимото движение.

Ако посрѣдствомъ силата на волята си начертаемъ умствено една въображаема фигура върху листъ бѣла хартия и ако слѣдъ това тоя бѣлѣженъ листъ, размѣсенъ между други листове, поднесемъ на единъ хипнотизиранъ субектъ, той ще прѣтърси размѣсенитѣ листове и ще намѣри отбѣлѣзаниятъ листъ върху който ще вижда начертаната чрѣзъ въображение фигура.

Съвсѣмъ ще се излѣжатъ ония, които биха помислили, че подобно ясновидство отъ страна на единъ хипнотизиранъ субектъ е чиста халюцинация и не прѣдставлява нищо научно.

Мисълъта не се движи само изъ своя центъръ, мозъкътъ, както прѣдполагатъ материалиститѣ, но се проявява и внѣ отъ него, и подобно на една електрическа струя или слънчевъ лъчъ, тя търси нѣкой отразителенъ апаратъ. Явленията на телепатията доказватъ това по единъ най-поразителенъ начинъ.

Отъ опититѣ, които сж направили Д-ръ Барадюкъ и Дарже се вижда, че мисълъта може да се нанесе въ тъмна стая върху чувствителна фотографическа плака и да се получи желаниятъ образъ. Д-ръ Фюгеронъ

обяснява тия факти съ тъй нарѣчената отъ него иконографическа способностъ на психолона (душата). Споредъ него, човѣшкото същество изпраца електро-неврически флуиди, които волята нагласява и имъ дава желаната форма. Тукъ изпъква творческата сила на волята, за която се помена по-горѣ.

Дали въ спиритическитѣ сеанси не става по същиятъ начинъ материализиранieto на духоветѣ, т. е. че волята на присѣтствуващитѣ създава тия прочути материялни форми, като имъ дава врѣменно и животъ, за да мислимъ и се лъжемъ, че това сж духоветѣ на нашитѣ умрѣли?

Любителитѣ на материялистични хипотези, биха си потрили рѣцѣтѣ и биха се усмихнали, ако такава хипотеза излѣзеше вѣрна. Ний й допускаме, че изостаналитѣ назадъ въ окултнитѣ си познания ще прѣгърнатъ поне тая хипотеза, която съдържа голѣма доза отъ истина. Поне така тѣ ще се доближатъ до спиритиститѣ. Истината, обаче е тая, че както въплотенитѣ тъй и безплътнитѣ човѣшки същества иматъ воля, която може да направлява и сгрупирва флуидната материя. Материята е робъ на духа.

Така се обясняватъ материализациитѣ на духоветѣ и спиритическитѣ фотографии, както и всичкитѣ отъ тоя родъ окултни явления. Щомъ разполагатъ съ исканитѣ условия, воля и флуиди, нашитѣ заминали братя и сестри могатъ винаги да се обличатъ врѣменно въ дрѣхата на физическиятъ миръ и да ни дойдатъ на гости.

Отъ горѣизложеното можемъ много ясно да разберемъ какво значение може да има силната воля, тая велика творческа сила, която само съ едно слово е създала свѣтоветѣ. Человѣчеството въ своето невѣжество много пѣти е считало за абсурдъ казаното отъ Спасителя, че съ вѣра ще могатъ да се прѣмѣтватъ планини отъ едно мѣсто на друго. Щомъ създанието,

човѣкъ или духъ, може съ волята си да създава образи, то какво остава за Създателя и за неговиятъ Посланикъ? И какви могат да бждатъ тия мислени образи фотографирани безъ свѣтлина, ако не молекулярни наноси? Но нека не се чудимъ на това, а оставимъ науката още въ своята зора да потвърди Божественото откровение.

Съ всичко горѣизложено ний искахме да изтъкнемъ, че мисълта се движи и вѣнъ отъ мозъка. Иначе не би било възможно единъ мисленъ образъ да се отразява на фотографическата плака. Това разбиране ни е потрѣбно за по-нататъшно обяснение на сънищата.

Всѣка една мисълъ добива образъ и се отпечатва въ ефирното пространство. Безпрѣдѣлното пространство е великата архива на човѣшката мисълъ, великото всеобемляще клише на мислитѣ и дѣлата на угасналото човѣчество.

Но щомъ нашата мисълъ добива образъ и може да се отпечатва върху листъ бѣла хартия или се нася върху чувствителната фотографска плака, то логично е да се мисли, че тя ще може да бжде възприета и отъ живата чувствителна плака, изтъкана отъ клѣткитѣ на нашиятъ мозъкъ, т. е. че мисълта, отправена отъ мозъчниятъ апаратъ на едно същество, ще бжде възприета отъ апарата на друго подобно същество, и тия два мозъка ще съставляватъ два поста, между които мисълта може да се размѣня прѣзъ пространството, подобно на безжичниятъ телеграфъ. Фактитѣ доказватъ по единъ най-положителенъ начинъ, че съ нашитѣ прѣдположения ний се намираме въ присѣствието на самата дѣйствителность.

Читателтъ лесно ще разбере, че ний влизаме тука въ областта на телепатията,*) чрѣзъ която се о-

---

*) Прѣнасяние мисълта прѣзъ равстояние посредствомъ волята. Прѣдчувствия на проишествия, които ставатъ на далечни равстояния.

бясняватъ една голѣма часть отъ сънищата. Въ *меланхолическитѣ* сънища ще видимъ, че сънътъ прѣдставлява най-благоприятнитѣ условия за възприемане на изпратената мисль. Окултно изразено, въ врѣме на сънъ става срѣща съ чужда мисль, която или ни застига или ний нея застигаме въ пространството, и тая мисль се възприема отъ нашиятъ мозъкъ въ такава форма, въ каквато ни се прѣдава тя отвънъ.

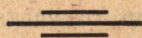
За обяснение на вториятъ случай, т. е. когато ний сами застигаме чуждата мисль въ пространството, нека кажемъ, че не само човѣшката мисль може да се прояви навънъ отъ мозъка, но и цѣлото същество, самиятъ индивидъ може да се измъкне врѣменно и да блуждае изъ незнайни области, когато прѣзъ същото врѣме жинзениятъ принципъ подържа живота на физическото тѣло. Това послѣдното е едно врѣменно жилище на духътъ, което той напуска не само при неговото разкапване, но почти всѣка нощъ. Когато нашето тѣло спи, духътъ ни нагазва въ невидимата областъ, гдѣто се изливатъ клишетата на нашитѣ съдбини. Ний тамъ възприемаме ония отпечатьци, които се отнасятъ повечето за насъ, за нашата черга, и когато се събудимъ, мѣчимъ се да ги разшифроваме.

Всѣко едно събитие, което има да става въ физическия миръ, съществува по-рано въ видъ на образъ или клише въ невидимата областъ. Да прѣдвиждаме бждещето, било на сънъ или въ будно състояние, значи да виждаме въ забулената областъ клишетата, които настѣпватъ, за да дадатъ своятъ отпечатькъ въ физическиятъ миръ. Кой чъртае прѣдварително тия планове и кой излива тия клишета, ще видимъ по-нататкъ. Фактъ е обаче, че клишетата съществуватъ и будното духовно око съзира тѣхното приближаване.

Въ будно състояние човѣшкото същество, потънало въ свѣтеки грижи, подъ натиска на грубата материя, едва ли може да се ориентира за точката, коя-

то заема въ развълнуваното море на живота; но въ съня си то веднага схваща ширината и дължината на положението си въ безкрайния океанъ на вѣчността и отъ височината на кормилото прѣдвизда бурята, която ще се разрази и взима мѣрки за защита противъ приближаващитѣ го вълни.

Излиза, че сънятъ е едно по свободно състояние на духътъ, който възползуванъ отъ изнуряванието на плътта, която въ будно състояние го приковава къмъ физическото поле, става ясновидящъ и може да налучи сждбинитѣ си въ лабиринта на материялния животъ. Нашитѣ сънища въ много случаи прѣдставляватъ самата дѣйствителностъ и би било нехайство отъ наша страна, ако продължаваме все така да се отнасяме съ неуспоримитѣ факти на съня. Проницателниятъ умъ лесно може да разбере, че будното състояние е въ много отношения много по-дълбокъ сънь отколкото самиятъ сънь.

III

Полигонни сънища.

Така могатъ да се нарѣкатъ сънищата, нагласявани отъ нѣкои мозъчни центрове, когато тия послѣднитѣ работятъ независимо отъ вътрѣшния центъръ на съзнанието и построяватъ изкуствени сцени отъ готовия материялъ, депозиранъ въ мозъчните клѣтки. Ученицитѣ отъ школата на П. Жане за обяснение на своитѣ теории прѣдставляватъ тия центрове съединени по между си съ въображаеми линии за да се образуватъ нарѣчениятъ полигонъ — многожгълникъ, въ центъра на който стои съзнанието.

Когато съществува заспи, съзнанието почва да се приготвя за пътуване въ невидимата областъ, като

повлача съ себе си организъма на невидимиятъ чело-
вѣкъ, сир. второто тѣло, нарѣчено въ окултната наука
двойникъ. Прѣди да излѣзе съзнанието изъ физичес-
ката си кжща — тѣлото, то дава свобода на центрове-
тѣ, които сж негови подчинени. Тѣ започватъ да ра-
ботятъ самостоятелно, ровятъ се изъ възпоминанията
зарегистрировани въ мозъчния апаратъ и образуватъ
разни сцени, на които съзнанието се любува като ги
наблюдава. Най-сѣтнѣ то се насища на прѣдставления-
та, изигравани отъ неговитѣ слуги и си заминава въ
невидимата областъ, като ги оставя да правятъ как-
вото си щатъ. Разбира се, че съзнанието не може да
знае нищо отъ това що сж вършили центроветѣ въ
неговото отсъствие, както и единъ господарь не може
да знае що вършатъ слугитѣ му въ кжщи, когато
той е отпшувалъ за известно врѣме нѣкъдѣ вънъ
отъ града. Щомъ, обаче съзнанието, не бжде стрѣс-
нато отъ нѣкои дѣйствителни видѣния на невидимата
область, които могатъ да го заставятъ да се завърне
и скрие веднага въ черупката си — плътта си, то
спокойно се завръща у дома си и може да заваря
центроветѣ като продължаватъ своитѣ съчинения и
отново да ги наблюдава.

Щомъ съзнанието се събужда въ физическия
миръ, то запомня само ония сцени, на които е при-
сѣтствувало. Тогава започва човѣкъ да разказва, че
сънувалъ нѣкакъвъ сънь. Такива сънища биватъ поч-
ти винаги възпроизведени отъ минали възпоминания,
изопачени и скроени доста безсмислено. Съзнанието
още на сънь може да заблѣжи несъгласната дѣйностъ
на своитѣ центрове, които не могатъ да нагласятъ
нѣщо свѣстно за да обаятъ неговото внимание. Това
е сънь, казва то, щомъ се взре въ неумѣлата игра
на своитѣ актьори. Ала много пжти мозъчнитѣ цен-
трове измѣкватъ изъ архивата на клѣткитѣ нѣкои
забравени минали работи, които съзнанието напразно

е търсило да си послужи съ тѣхъ. Въ такъвъ случай тѣ принасятъ една истинска полза, като го спасяватъ по нѣкога отъ нѣкоя голѣма бѣда. Человѣкътъ си спомня на сънъ за много минали работи и то винаги въ нѣкой критически моментъ, когато тия спомени ще му цотрѣбватъ.

Нека сега разгледаме единъ полигоненъ сънъ съ най-извратени сцени :

Приятельтъ Х ** отъ Пловдивъ, който е ходилъ на поклонение въ Ерусалимъ, но не е виждалъ никога Франция, сънува една нощъ, че се намира въ Парижъ. Центроветъ на мозъка му се стараятъ всячески да прѣдставятъ на съзнанието истинската Французка столица. Тѣ прѣтърсватъ всичкитъ зарегистрирани въ мозъка възпоминания, събиратъ разнообразенъ материялъ и изграждатъ единъ Парижъ. Ала какъвъ Парижъ : никакви великолѣпни сгради, никакви булеварди, никакви паметници, никакви градини ! Мостоветъ на Сена се виждатъ да сж почти сжщитъ като онзи на Марица, а Парижкитъ прѣдградия съ своята простота едва ли достигатъ Каршияка въ Пловдивъ. Най-добритъ хотели на Французката столица не надминаватъ по изящностъ Гавазъ Ханъ и Караулъ Ханъ. Съзнанието на Х ** гледа и се чуди какъвъ е този Парижъ ! То даже забѣлзва, че на желѣзнопѣтната гара се продаватъ дробчета и кебабчета, както въ Пловдивъ. Единъ бозаджия се хили на срѣща му. Впечатлѣние му правятъ Парижкитъ сакаджии, които черпятъ вода отъ Сена по сжщия начинъ, както Пловдивскитъ — отъ Марица. Но клѣтото му съзнание остава най-много слисано като му се изпрѣчва и една фурна съ печени костенурки. То пакъ не може да се сѣти, че центроветъ му сж нагласили тая игра, както много други съзнания се сѣщатъ. То допуска най-сѣтнѣ Парижъ да е дѣйствително такъвъ, но по нѣкой начинъ не може да си обясни, защо Французитъ

си говорятъ по Български въ собственото отечество?

И така приятельтъ Х** при все, че го напушва на смѣхъ отъ глѣдката на такъвъ единъ Парижъ, продължава пакъ си изъ калнитѣ улици и влиза въ градина „Царь Саламонъ“, много прилична на Пловдивската—„Царь Симеонъ“. Тамъ заварва единъ отъ ония тълкувачи на Библията, които считатъ себе си за непогрѣшими и не търпятъ чужди мнѣния. Той разгърналъ Библията и чете: „И направи Богъ Ева отъ реброто на Адама“, ... обръща погрѣшно два листа и продължава да чете за гемията на Ноя . . . . „триста лакти дълга, петдесетъ широка, тридесетъ висока и намазана съ смола.“

— Що за Парижъ е това, бе приятелю? — запитва го Х** — Какъвто му градътъ, такива му и хората, че такива му били най-сѣтнѣ и библиитѣ и тълкувачитѣ. Какви невѣроятни работи четешъ тамъ?

— И азъ не мога да разбера, — казва тълкувачътъ на събесѣдника си, — каква е тази работа. Допускамъ щото Баба Ева като майка на цѣлото човѣчество да е била толкова висока, дълга и широка, но не мога да разбера, защо пакъ да е намазана съ смола?

— Твоята работа е лесна. Листоветѣ на Библията ти трѣбва да сж намазани съ нѣщо лѣпливо, защото ти като четешъ за сътворението на Ева, обръщашъ два листа и се натъквашъ на Ноевиятъ ковчегъ, който е билъ дѣйствително намазанъ съ смола, а не баба Ева.

— Наистина че съмъ билъ залисана работа. Ето на! листоветѣ биле залѣпени!

— Но дали и азъ не съмъ залисана работа като тебе? Я ми кажи ти мене защо вий Французитѣ говорятъ по Български въ срѣдъ Парижъ?

— Ти спижъ и сънувашъ, дѣдо Хаджи, му отговаря тълкувачътъ и си заминава съ Библията подъ мишница.

— Наистина, това трѣбва да е сънь, — си казва

Х** самъ на себе си, — защото друго яче необяснимо е отъ гдѣ тоя тълкувачъ ще знае, че сѣмъ хаджия? Или той ме е виждалъ нѣкога въ Пловдивъ, или пъкъ азъ сънувамъ, че сѣмъ въ Парижъ?

Въ случая тия двама приятели сж се набутали и взаимно си помагатъ, за да се извадятъ единъ другъ отъ заблудение.

И така центроветъ на мозъка въ своята изобретателностъ и фантазия довеждатъ най-сѣтнѣ съзнание-то на господаря си да разбере още на сънъ, че това е игра на неговитѣ слуги, а не дѣйствителна сцена. Приятельтъ Х** разбралъ, че сж обърнати два листа и се отзовалъ въ полето на полигона.

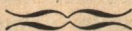
Кой би могълъ да се разбере съ единъ подобенъ приятель, който все полигонни сънища сънува? Може ли нѣкой да го накара да повѣрва, че има и други видове сънища, каквито сж телепатичнитѣ, праволинейнитѣ, астралнитѣ, алегоричнитѣ, и които всецѣло той подвежда подъ еднакъвъ знаменителъ? Но колко такива Х** има по свѣта, които изучаватъ повърхностно и едностранчиво библията на живота, като обръщатъ по два и по три листа наведнажъ, както сънувания тълкувачъ! Такива приятели, които обръщатъ и изучаватъ прѣдмѣтитѣ едностранчиво, никога не могатъ завладѣ истината и всѣкога ще мислятъ, че баба Ева е била мазана съ смола.

Такива сж полигоннитѣ сънища, които нѣколцина психолози противопоставятъ на други, за да оборятъ прѣдвѣщателното значение на останалитѣ видове сънища. Но за да се види до колко сж прави тѣхнитѣ възгледи, нека се справимъ съ сънътъ на приятеля Х** и съ мистериозния тълкувачъ. Рѣдко може да се похвали простосмъртенъ, че не страда отъ болѣстѣта на повърхностното наблюдение.

Като дѣло на самитѣ центрове полигоннитѣ сънища, които обикновено отегчаватъ спокойниятъ сънъ

на разумното същество, нѣматъ никакво прѣдвѣ-
щателно значение и чловѣкъ лесно ще може да ги
различава, щомъ изучи себе си и вникне въ същ-
ността на другитѣ видове сънища.

IV.

Телепатични сънища.

Ще дойде день, може би,
когато чловѣкътъ, безъ да се
впуска въ областта на свѣрх-
естественото и невъзможното,
ще счита телефона и телегра-
фа като допостоини съобщител-
срѣдства прѣвъ разстояние,
Той ще изираща мисълта си
гдѣто иска прѣвъ простран-
ството.

Намилъ Фламарионъ,

Телепатията е съзвучно трѣптение на два мозѣка,
както безжичната телеграфія е хармонично трѣптение
на два раздалечени апарати. Както електричеството
прѣнася прѣвъ далечни пространства едно съобщение,
тѣй и всемирниятъ етеренъ флуидъ прѣнася мисълта
размѣнявана между двѣ същества. Мисълта привез-
да въ вълнение етерната субстанция, както звукътъ раз-
движва въздуха. Природнитѣ закони сѣ еднакви на
всѣкъдѣ, както въ физическата, тѣй и въ астралната
невидима областъ, а тѣй сѣщо и въ полето на мисълта.
Както въ физическия миръ съществата се разби-
ратъ чрѣвъ звукъ, тѣй и въ умствената областъ раз-
биранието става чрѣвъ мисълта. Тя е езикътъ на
съществата сѣ напрѣднала еволюция.

Ако размѣната на мислитѣ прѣвъ разстояние въ
физическия миръ става въ будно състояние, то
съобщението се нарича телепатично; а ако ли тая раз-
мѣна става въ време на сънъ, било само отъ едната
или отъ двѣтѣ страни между двѣ същества, тогава
съобщението се нарича телепатиченъ сънъ.

Нека си прѣдставимъ, че синътъ се е изтѣгналъ на лѣглото си въ Парижъ и мисли за причинитѣ, гдѣто баща му, живущъ въ Бургасъ, не му е изпратилъ отъ толкова врѣме нито стотинка. Житейскитѣ грижи сж обърнали мозъкътъ на бащата въ развълнувано море, гдѣто ако се хвърли камъкъ не ще може да се образува кръгъ. Но мръква се и мозъчнитѣ вълнения на бащата утихватъ. Кагато той е вече дълбоко заспалъ, синътъ въ Парижъ е още буденъ, тъй като тамъ по-късно захожда слънцето. Той си мисли пакъ за пари. Гладътъ го стѣга, а нѣма кой да го храни на вѣра въ тази далечна страна. Скача синътъ отчаенъ отъ лѣглото си и силно извиква: «Или пари или ще се убия!» Бащата чува на сънь тоя отчаенъ викъ на сина си и отъ страхъ се събужда. Разбира се, паритѣ се изпращатъ телеграфически още на другия день. Подобни сънища не сж рѣдкость. Сега е вѣкътъ на самоубийствата и ония родители, които иматъ синове или дѣщери въ странство, често сънуватъ такива сънища.

Телепатично съобщение посредствомъ сънь може да стане и между съществата на физическия и астралниятъ мирове, т. е. между живитѣ и тъй нарѣченитѣ отъ насъ умрѣли.

Духътъ на една незабравима дѣщеря може да събуди съ своятъ викъ заспалата си майка въ момента на опасность за живота ѝ, както и духътъ на нѣжната майка може да произведе викъ за да спаси отъ пожаръ люлката на милото си сираче.

При все, че животътъ е пълненъ съ подобни случаи и внимателниятъ наблюдателъ може самъ да ги забѣлѣжи, ний ще наведемъ по единъ истински случай и отъ двата вида телепатични сънища:

1). Изъ Месинското землетресение. Войникътъ Франческо Гатто, служащъ въ Неполъ, очаквалъ мѣ-

сецъ Май за да се вѣнчае съ годеницата си Меникелла, млада Сицилиянка.

Единъ день землетръсението турило край на тѣхнитѣ нѣжни писма, като разрушило всичкитѣ имъ златни мечти.

Франческо твърдѣ късно узналъ за постигналото го нещастие и запиталъ телеграфически годеницата си, ала напрасно чакалъ отговоръ. Слѣдъ четиредесетъ часа той пристигналъ въ Месина.

Като видѣлъ грознитѣ развалини, Франческо потрепералъ отъ ужасъ, и като се посѣвзелъ, започналъ да си дума, че ако Меникелла го обичала, трѣбвало да е останала жива. Той питалъ на всѣкъждѣ за нея. Къщата на Капитанъ Фаччиола, гдѣто тя била слугиня, била разрушена.

Отчаенъ, Франческо тичалъ до тъмна нощъ като лудъ изъ развалинитѣ и се услужвалъ дано чуе гласа на своята любезна. Но освѣтъ лая на кучетата, които се угощавали съ човѣшки лешове, той други гласъ не чулъ.

Горко плакалъ той, като дѣте зарадъ изгубеното си щастие и грохналъ отъ умора дълбоко заспалъ.

Той вижда на сънъ Меникелла сама на единъ прозорецъ въ пламнала къща. Тя викала уплашена къмъ него: «На помощъ, Франческо! На помощъ! Спаси ме!»

Младиятъ човѣкъ скочилъ отъ лѣгло то си и отишълъ да намѣри началника на командата, поручикъ Витторио Галло, когото едва сполучилъ да убѣди, че сънътъ му ще излѣзе вѣренъ.

Поручикътъ развълнуванъ потеглилъ съ едно отделение войници и нещастниятъ годеиикъ.

Тѣ пристигнали до разрушената къща. Франческо се провикналъ колкото го гласъ държалъ: «Меникелла! въ името на нашата любовъ, обади ми се!»

Отъ дъното на развалинитѣ се чулъ жалостниятъ

гласъ на клѣтата годеница: „Жива съмъ! Спасете ме!“

Слѣдъ седемъ часова усилена работа Меникелла бѣ извадена изъ развалинитѣ и прѣдадена на годеника ѝ.

Тя си спомнила че въ два часа сутринята, при събужданieto си отъ сънь, плакала и викала Франческа на помощъ.

Тоя чудесенъ телепатиченъ случай е билъ контролиранъ отъ докторитѣ Спинелли, Бонини и Калигарисъ.

2). *Изъ Руско-Турската война.* Капитанъ Феодоровъ, единъ отъ падналитѣ Руски герои за свободата на Българскитѣ народъ, въ боятъ при Стара-Загора на 19 Юлий 1877 г. е сънувалъ слѣдния сънь въ послѣдната нощъ на земниятъ си животъ:

На 18 Юлий прѣзъ нощта, въ понедѣльникъ срѣщу вторникъ, поменатиятъ Руски офицеръ е билъ съ частта си на засада въ мѣстността, гдѣто сж сега пѣхотинскитѣ казарми въ Стара-Загора. Той полѣгналъ въ снопитѣ на една нива, да си подрѣме, като държалъ юздитѣ на коня си съ прѣкаранъ на ржка поводъ. По едно врѣме той чува гласътъ на покойната си майка: „Ставай сине! днесъ ще бѣдешъ при мене!“ Той се стрѣска отъ сънь и вече не заспива.

Сутринята прѣди да настѣпятъ пълчищата на Сюлейманъ Паша, капитанъ Феодоровъ е казалъ на своитѣ другари: „Азъ съмъ Туркестански герой и грждитѣ ми сж окичени съ знакове за храбрость, но днесъ трѣбва да падна убитъ. Моятъ сънь ми откри това.“ И дѣйствително капитанъ Феодоровъ прѣзъ сжщиятъ день падналъ убитъ въ боя при Ст.-Загора.

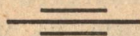
Както се вижда, за тоя видъ сънища чловѣкъ нѣма нужда да прибѣгва до тълкуванието на съвникъ, защото тѣ сж просто едно приемане и прѣдаване на мисли, които сжществата размѣнятъ по между си по телепатиченъ пхтъ. Този е пхтътъ на ми-

съльта, която се движи по дадено отъ волята направление.

Членоветѣ на Християнската Църква направляватъ мислитѣ си по същиятъ пътъ когато изпращатъ своитѣ горещи молитви и благопожелания въ задгробниятъ миръ, за облекчаване положението на своитѣ починали братя и сестри.

По същиятъ начинъ дѣйствуватъ и ония зловни същества, родени за пакостъ на общезитията, които съ злопожеланията си могатъ да причинятъ извѣстно влияние върху ближнитѣ си, — това, което на обикновенъ езикъ се нарича „уроки“ или пъкъ „проклятие.“

Има мнозина, които биха се изсмѣли на подобни твърдѣния, но смѣхътъ на непосвѣтенитѣ въ окултната наука никога не ще може да затъмни истината таяща се въ неизученото съзнание.

Ясновидски и праволинейни или пророчески сънища.

Каза се по-рано, че както миналитѣ събития съществуватъ въ видъ на излѣни клипета въ архивата на вѣчността, тъй също и бждецитѣ такива се образуватъ прѣдварително въ клипета въ астралната невидима областъ, за да се отпечатватъ отпослѣ въ физическиятъ миръ като послѣдствие отъ причинитѣ, които съ ги създали. Така че ясновиднитѣ праволинейни сънища се дѣлятъ на два вида: 1) Четение въ клишетата на миналото и 2) четение въ клишетата на бждецето.

Ако тия четения ставатъ въ будно състояние, наричатъ се на простъ езикъ гледачество. Тоя небесенъ даръ, за който апостолъ Павелъ споменава, е бивалъ оскверненъ прѣзъ вѣковетѣ отъ злоупотрѣбленията на разни спекуланти и шарлатани, които съ станали при-

чина да се гледа на него съ лошо око отъ непосвѣтенитѣ въ тайнитѣ науки.

За по-лесно разбиране, ний можемъ да сравнимъ астралното клише съ грамфонната плака. И както на плаката е гравирана готовата за пѣние пѣсенъ, която ще трѣбва да се поставя само на грамофона за да се изпѣе, тъй сжщо и на астралната плака е гравирано прѣдстоящото събитие, изковано въ работилницата на невидимата областъ. Човѣшкото сжщество съ своята чувствителность може да проникне въ астралната невидима областъ и да види поржчената за него плака. Съ една дума, то ще чуе на сънь пѣсенъта, която ще му се изпѣе слѣдъ нѣколко дни или часове въ физическия миръ или пъкъ ще види каква сждба се готви нему или на ближния му.

Но ще забѣлжватъ нѣкои: защо да се плашатъ така хората? Прѣди всичко нека се попитаме: има ли кой да ни пита насъ, да ли се плашимъ или не? Щомъ по силата на единъ природенъ законъ събитieto се прѣдшествува отъ своятъ авангардъ — съньтъ, то не сме ний, които ще можемъ да го отмѣнимъ. Страхътъ е за нечиститѣ съвѣсти. Прочее, на всѣки човѣкъ прѣдетои да очисти съвѣстьта си и спокойно да посрѣща всѣко събитие, което го доближава.

Въ сънищата на сждбата по обширно ее разгледва тоя тъменъ за човѣшкото сжщество въпросъ.

Въ праволинейнитѣ ясновидски сънища човѣкъ възприема събитията направо тъй както ще се изпълнятъ или сж се изпълнили нѣкога, безъ всѣкакви заобикалки.

Тия сънища биватъ най-поразителни. Единъ привърженикъ на материялистичния свѣтогледъ ще си запуши ушитѣ, за да не слуша изложението на подобни факти и се увѣри въ тѣхната дѣйствителность, но прѣдъ дѣйствителностьта не трѣбва да се замълчава. Ед-

но време езуититѣ тѣй си затварѣха очитѣ и мълчаха прѣдъ телескопа на Галилея, за да не видятъ и разбератъ, че звѣздитѣ сж цѣли слънца и планети, а не глави на златни гвоздеи набити въ небесния таванъ. Материялистичната вълна отъ XVIII вѣкъ прави вече своя отливъ за да блѣсне въ океана на вѣчността естественната и услѣпителна свѣтлина на модерниятъ спиритуализъмъ. Анализитѣ на Лондонското психическо общество сж пълни съ факти отъ праволинейни сънища. Може би нѣкои ще ни упрѣкнатъ, за гдѣто ги пращаме все въ Англия и Америка за доказателства. Може би, тѣ сж въ правото си, защото, отъ незаинтересованостъ и дълговрѣменото робство къмъ чуждитѣ мнѣния, ние българитѣ сме останали назадъ въ изучаване на тайнитѣ науки. У насъ все още се отдава значение и цѣна кога нѣкой се рови изъ брошуритѣ на Людвикъ Бюхнера и Карлъ Фогта, гдѣто се разправя твърдѣ популярно, макаръ и повърхно, че мисълта е секреция на мозъка, т. е. че умътъ се изпарявалъ изъ мозъка подобно на роса! Но нека бждатъ спокойни приятелитѣ. Ний ще наведемъ и мѣстни факти.

1). И. С; отъ Казанлъжкъ ни разправи слѣдния праволинейенъ сънь: «Една нощъ сънувамъ, че стоя въ дюкяна си. Прѣдъ мене се яви Г-нъ Б. и ме покани да стана поръчителъ на Н. за да се изтегли една сума отъ банката. Азъ му отказахъ и той си отиде. Като се събудихъ сутринята и отидохъ на дюкяна си, започнахъ да си мисля и да се питамъ: какво ли ще излѣзе отъ тоя неприятенъ сънь? Току що се бѣхъ замислилъ така и се мжчехъ да отгадая съньтъ си, ето че сжщиятъ Г-нъ Б. влѣзе въ дюкяна ми. Азъ изтрѣпнахъ! Прѣдложението му бѣше сжщото каквото бѣше на сънь.

— Е подписахте ли полицата? — запитахме ний прѣдвидливиятъ сънувачъ. — Не! Азъ се ржководихъ

отъ сънътъ: Отказахъ му и той си излѣзе недоволенъ. Така се оттървахъ отъ една пропастъ, въ която щѣхъ да влѣза и съ двата крака. Ако да не бѣхъ си спомнилъ за този сънъ, бихъ подписалъ.»

2). Х. Т. отъ Казанлъкъ ни разказва слѣдниятъ поразителенъ сънъ: «Една нощъ, въ понедѣльникъ срѣщу вторникъ, сънувамъ, че дохожда при мене Х. отъ село Мъглижъ и ми поиска тридесетъ лева, да си натъкми нуждната сума за купуване на единъ волъ, като добави, че Г-нъ К. спѣлъ и кога се събуди, щѣлъ да заеме отъ него и ми повърне сумата. Азъ му отказахъ. Прѣзъ деньтъ, въ Вторникъ, азъ останахъ смаенъ като видѣхъ, че сжщото лице се яви при мене съ сжщото прѣдложение въ чай-тънкитѣ му подробности, както бѣше и въ сънътъ ми. Азъ пакъ му отказахъ. Отпослѣ Г-нъ К. ми заяви, че дѣйствително спѣлъ слѣдъ обѣдъ, и че наистина ималъ съ тоя човѣкъ една смѣтка.»

Какъ се излѣха тия двѣ клишета прѣди да бждатъ отпечатани въ физическиятъ миръ? Тия двама приятели, чийто животъ ни е много добрѣ познатъ нито сж помислювали даже да ставатъ поржчителы или да даватъ пари въ заемъ на помѣннатитѣ лица.

3). Г-нъ П. Т. пожела да помѣстимъ и слѣдния фактъ: „Сънувамъ, че двѣтѣ ми дѣца ме изпрацатъ. Едното пада на прага и си разбива лицето толкова злѣ, че потича кръвь. На другиятъ день по обѣдъ дѣйствително тѣ ме изпрацаха и едното се прѣпъна въ сжщиятъ прагъ. Голѣмо впечатлѣние ми направи съвпадението, гдѣто кръвьта потече отъ сжщата страна на лицето му, която видѣхъ окървавена и на сънъ.“

4). Единъ сждия, който се намиралъ на почивка въ минералнитѣ бани Х., обичалъ да се отдалечава по разходки въ гората. Еднажъ той закѣснѣлъ на далечно разстояние и отъ умора билъ принуденъ да остане и нощува въ една усамотена кръчма.

Слѣдъ вечерята сѣдната билъ отведенъ на почивка въ една стая надъ конюшната. Едничкитѣ обитатели на горската крѣчма прѣзъ тая нощъ били кръчмарьтъ съ жена си и гостенинътъ. Прѣди да си лѣгне, сѣдната внимателно прѣгледалъ стаята и заключилъ вратата. Той открилъ въ стаята една тайна врата, покрита съ перде, водяща къмъ една тѣсна стълба спусната въ тъмна празнина. За всеѣки случай той задрѣстилъ тая врата съ масата, омивалника и единъ столъ. Слѣдъ като заспалъ дълбоко, по едно врѣме той билъ събуденъ и оплашенъ отъ нѣкакво скърцание. Присторило му се, че нѣкой натискалъ тайната врата и свѣтлина се мѣркала прѣзъ дупката на ключалката. Той се развикалъ, но никой се не обадилъ. Слѣдъ дълго измѣчване отъ безсѣние, най-послѣ той отдалъ всичко това на нервно възбужданіе отъ умора и пакъ заспалъ.

„Сънувамъ, казва той, че въ сѣщата тая стая на сѣщото лѣгло лѣжи човѣкъ — азъ ли или другъ нѣкой, не зная. Тайната врата се отваря и кръчмарьтъ влиза съ дълъгъ ножъ въ рѣка. Отзадъ на прага стои жена му, мръсна, въ дрипи, и закрива съ чернитѣ си прѣсти свѣтлината на фенера. Кръчмарьтъ, на прѣсти, приближава до лѣгло и забива ножътъ въ сърдцето на спящиятъ. Послѣ мжжътъ хваща труптъ за краката, а жена му — за главава и заедно го тѣрятъ надолу по стрѣмната стълба. Една любопитна потѣнкость: мжжътъ държи съ зѣби тѣнкото колелце на върха на фенера. Азъ се пробудихъ, като че отъ нѣкакво бутване по странитѣ на тѣлото ми, облѣнъ съ студенъ потъ, обхванатъ отъ ужасъ. . . . .“

Три години по-рано въ сѣщата мѣстность изчезналъ единъ Англичанинъ, а три години слѣдъ страшниятъ сънъ пакъ тамъ изчезналъ Викторъ Арно, адвокатъ.

Когато слѣдственитѣ власти попаднали въ диритѣ

на Викторъ Арно, съдията се сътиль, че въ него-
виятъ сънь се крие страшна дѣйствителность и се я-
вилъ прѣдъ слѣдователя, тъкмо когато била разпит-
вана жената на кръчмаря.

Тя разправяла, че въ кръчмата имало само двѣ
стаи за спане, и че и двѣтѣ били на 24 Августъ
прѣзъ ноцъта завзети отъ двама кираджии, които слѣ-
дователятъ разпиталъ по-рано и които потвърдили
нейнитѣ показания.

„Тукъ азъ се намѣсихъ, казва съдията: Ами
третята стая надъ конюшната? . . .“

„Кръчмарката се разтрепера и като ме погледна,
изведнажъ ме позна. Азъ като не можахъ да се въз-
държа, продължихъ: „Викторъ Арно ноцува въ тая
третя стая. Прѣзъ ноцъта вий влѣзохте тамъ съ мж-
жътъ си, като държахте въ рѣцѣ — вий фенеръ, а
той — дълъгъ ножъ. Вий се качихте тамъ по стъл-
бата отъ конюшната, отворихте тайната врата и стоях-
те на прага, до като мжжъ ви закла пѣтника, за да
му вземе паритѣ и часовника“.

„Съ една дума, разказахъ съньтъ, който съну-
вахъ прѣди три години. Слѣдователятъ ме слушаше
смаенъ отъ тия разоблачения, а жената бѣше въ у-
жасъ съ ококорени очи“.

„Подиръ това, — продължихъ азъ, — вий заедно
завлѣкохте тѣлото долу, при което мжжъ ви държеше
съ зъби колелцето на фенеря.“

„Тогавя жената помъртвѣла отъ ужасъ, па и зж-
битѣ ѝ вече тракаха, проговори: «Ще рѣче вий всич-
ко сте видѣли?» Но тя отказа послѣ да подпише по-
казанията си прѣдъ слѣдователя“.

„Когато слѣдователятъ събщи на мжжътъ мойтъ
разказъ, той си помисли, че жена му го е издала и
почна да я псува. Слѣдователно мойтъ сънь се оправ-
да напълно и стана страшна дѣйствителность.“

„Въ конюшната, подъ единъ дебелъ пласть торъ

се намѣри трупа на злощастниятъ Викторъ Арно, а до него нѣкакви човѣчески кости, може би останките на Англичанина, който прѣди шестъ години изчезна също при такива тайнствени обстоятелства.“*)

Въ горѣизложеніята сънь, прѣдаденъ въ съкращение, ясно личи, че съдията е видѣлъ клишето на миналото, т. е. по убийството на Англичанина. Било е доста рано още за да може да се прѣдполага, че е видѣлъ бждещето клише по убиванието на Викторъ Арно.

На всѣки случай било е писано, щото единъ чиновникъ отъ съдебното вѣдомство да прѣношува тамъ, за да се открие чрѣзъ ясновиденъ сънь това разбойническо свѣрталище.

Казахме по-горѣ, че човѣшкото същество може да види астралното клише и въ будно състояние. Прѣсенъ е още случаятъ съ Римската гражданка, която на 2 Декемврий 1908 г. видѣла прѣдварително клишето на землетрѣсението, което слѣдъ 26 дена трѣбваше да се отпечата въ физическия миръ, за да разруши Месина и опустоши Калабрия. Тая почтена госпожа бѣ написала писмо на Италианскиятъ кралъ съ молба, да се изпразни Месина, за да се спаси поне населението отъ приближаващата катастрофа но нейниятъ лѣкаръ, Д-ръ Сарти, като човѣкъ на науката, видѣлъ въ своята пациентка само единъ халюциниранъ субектъ и намѣрилъ за добръ да задържи писмото у себе си, вѣроятно отъ страхъ да не мине прѣдъ общественото мнѣние за суевѣрецъ и да се урони престижътъ му. Въ лицето на тоя докторъ ний всинца трѣбва да осъдимъ себе си, защото се мислимъ, по една стара привычка, че сме изучили всичко на свѣта, а въ същностъ или доста малко или нищо не знаемъ. Този е единъ случай гдѣто Провидѣніето искаше да даде възможностъ поне на вѣрващитѣ да се спасятъ

*) Изъ Тайнственното, отъ Камилъ Фламарионъ. Прѣведено на Български и издадено отъ Книжарницата на Д. Головъ, София.

отъ катастрофата, но невѣрието на единъ само чело-
вѣкъ побърка на всичко. Трѣбваше на сждбоносния
28 Декемврий да се разрази страшната катастрофа,
за да бждатъ заставени ученитѣ на земното кълбо да
обръщатъ по-голѣмо внимание на фактитѣ, които всѣ-
ки е длъженъ да проучава.

VI.

Астрални сънища.

Разходна на двойника въ невидимата областъ. Срѣща съ духоветѣ на
умрѣлитѣ. Срѣща съ създанията на мисълта.

Въ полигонниятъ сънь загатнахме, че когато фи-
зическото тѣло спи, етирниятъ организъмъ на сж-
ществото, или тѣй нарѣчениятъ двойникъ, може да се
отлжчи и се отзове въ астралната областъ, която меж-
ду другитѣ невидими области е най-близка по прили-
ка на физическото поле. Тая областъ е резервоартъ,
— житницата, гдѣто се прибира земното челоувѣчество
слѣдъ като е минала косата на смъртъта и отъ гдѣто
наново се засѣва въ нивата на физическия миръ; тя
е облакътъ, отъ гдѣто натѣгналитѣ духове отъ желя-
ние за въплътенъ земенъ животъ падатъ като дъждъ
върху грѣшната земя. Въ тая областъ нашиятъ отлж-
ченъ двойникъ, заедно съ съзнанието, странствува по
нѣкога въ врѣме на сънь и се срѣща съ обезплъте-
нитѣ духове на своитѣ близки, роднини и приятели;
отъ тамъ той черпи сила и вдѣхновение за борба въ
земниятъ животъ; тамъ се той напоява съ нужнитѣ
флуидни сили, които завлича въ тѣлото си на физи-
ческиятъ миръ, като го освѣжава и заягчава за нови
борби въ пхтя на вѣчного съвършенство.

Тия истини много странно звучатъ въ ушитѣ на
приятеля X * * *, който си мисли, че прѣзъ врѣме на
сънь се движи само въ полигонното поле, т. е. въ

полето на мозъчните центрове. Той непрѣмѣнно ще заключи, че и астралните сънища сж полигонни, и щѣше да бѣде правъ, ако тия сънища не съдържаха въ себе си прѣдвѣщателни елементи. Но, отъ фактитѣ се вижда, че не е така. Мозъчните центрове сж все-силни да прѣдставятъ на съзнанието разни сцени прѣвъ врѣме на снѣ, но не и такива, които прѣдвѣщаватъ. Тѣ могатъ само да изровятъ нѣщо забравено изъ архивата на паметѣта. Прѣдвѣщателното изкуство не е достояние на мозъчните центрове, които сж само затворници-архивари. А само свободното съзнание, облѣчени въ двойника, има възможность въ врѣме на снѣ да проникне въ астралния миръ, гдѣто обитаватъ нашитѣ починали братя — духоветѣ на угасналото земно челоуѣчество.

Като играемъ ролята на горѣпоменатия Х^{**} ний често си казваме: „Кой знае дали ще има онзи свѣтъ! Никой не се е върналъ отъ тамъ, че да ни каже.“ Но ний не се сѣщаме, че въ врѣме на снѣ често посѣщаваме тоя съмнителенъ свѣтъ. Положителна истина е, че ние всинца сме се върнали отъ онзи свѣтъ и ако не можемъ да помнимъ миналото си, за това сме криви самитѣ ний, защото твърдѣ безогледно сме се отдали подъ влиянието на грубата материя. Нашитѣ желанія и страсти сж затъмнили паметѣта ни до неимовѣрность. Щомъ челоуѣкътъ има силенъ умъ, за да изучава и разбира законитѣ на Вселѣнната, а не може да помни, че е съществувалъ по-рано и не знае гдѣ е билъ и какъ е дошелъ тука на земята, — това не показва ли, че той е падналъ много низко въ тинята на грубата материя? Ний искаме да помнимъ миналото си съществувание, за да можемъ да повѣрваме въ съществуванieto на задгробниятъ миръ. Не може пияницата да помни кога и какъ е билъ прѣнесенъ отъ кръчмата въ дома си или въ затвора. Той само ще се чуди какво е станало съ него, както

се чудимъ и ний, отъ кждѣ сме дошли на тоя свѣтъ и кой ни е прѣнесълъ.

Ний всинца трѣбва да се стрѣвимъ по пѣтя на ствѣршенството, посоченъ отъ Божественниятъ посланникъ — Исуса, който най-ясно си е спомнялъ за своето славно минало, обръщайки се къмъ Небесниятъ си Отець: „И сега прослави ме ти, Отче, у самага тебе, съ славата, която имахъ у тебе прѣди създаване мира.“ (Иоан. 17; 5).

Това опомнѣние въ миналото е достояние само на ясновидцитѣ, които сж измили и изчистили прозорцитѣ на душата си, за да може да се гледа свободно прѣзь тѣхъ. Ний всинца ще можемъ да прогледаме въ миналото си, като изчистимъ душевнитѣ си прозорци отъ разнитѣ материялни нечистоти. За да има прозорливостъ, човѣшкото същество не трѣбва да затъмнява тия прозорци нито съ мъглявинитѣ на тъмна Венера, нито съ тежкитѣ изпарения на Бакуса, нито пъкъ съ тинята на Епикура.*) Въ човѣшкото същество се криятъ сили въ потаено състояние, които се проявяватъ само при чистъ природенъ животъ. Въмѣсто да извиняваме нашитѣ слабости съ природата, нека се вгледаме понапрѣдъ въ собственния си животъ и видимъ дали той е съобразенъ съ законитѣ на природата. Ний често хвърляме вината за нашитѣ прѣгрѣшения върху природнитѣ закони, като казваме, че свѣтътъ билъ такъвъ, че тѣй сме се били родили съ грѣхове и съ грѣхове ще изкараме. Но това сж само Адамовски извинения. Щомъ веднажъ съзнаваме, че се намираме въ кривъ пѣтъ, ний сме длѣжни да го напустнемъ окончателно и тежко и горко на ония, които съзнателно още вѣрватъ по тоя пѣтъ!

Ако нашиятъ животъ трѣптеше въ хармония съ природнитѣ закони, то дарбата на ясновидството не

*) Блудство, пианство и чревоугодие.

щѣше да бѣде рѣдкость, каквато е сега при съврѣмения тежъкъ животъ. Съвѣсмъ погрѣшно е мнѣнието на ония материалисти, които си обясняватъ ясновидството на нѣкои святи богоугодници съ халюцинацията — резултатъ отъ едно протиеостественно въздържане. Напротивъ, съврѣменията наука е въ положение да твърди, че челоуѣкъ се изражда не отъ въздържане, а отъ невѣздържанieto, което епикурейскиятъ повѣй на нашитѣ дни поставя като цѣль въ живота. Недостойно е за човѣшкото същество да кисне още въ благото на грубия материализъмъ и да трови душата си въ отвратителни изпарения и газове.

Но дохажда единъ часъ, когато тия отровни за душата газове се изпаряватъ за кжсо врѣме, като ѝ се дава възможность да се опомни и се поосвободи отъ влиянието на грубата материя. Това става въ врѣме на сънь, когато двойникътъ се излъчва отъ тѣлото и повежда нашето азъ изъ полетата на невидимата областъ.

И какво означаватъ тѣзи астрални сънувания, ако не дѣйствителни срѣщи? Ако всичко това е лъжа, то защо се сбждватъ сънищата? Ако покойниятъ баща се присѣни на сина си и му каже: «Утрѣ майка ви ще ни дойде на гости,» и ако казаното се сбждне, то кой може вече да разубѣди синътъ отъ вѣрата му въ астралнитѣ сънища? Ако нещастната отчаена дѣщеря се срѣщне на сънь съ покойната си майка, която ѝ благовѣстява годявка, и ако благовѣстието се изпълни още на сутринята, то кой би могълъ да разколебае вѣрата на бѣдното сираче, останало само-самичко на тоя свѣтъ?

Трѣбва да се позамислимъ малко когато въ невѣдението си хвърляме калъ срѣщу свѣтлината, която ни иде отъ незнайната областъ.

Но нека говорятъ фактитѣ :

1). Цицеронъ разказва какъ духътъ на единъ

покойникъ открива чрѣзъ сънь убийцитѣ си и материялното си тѣло, което е било заровено въ торъ.

2). Покойникътъ министръ Петковъ наскоро прѣди насилствената си смърть сънувалъ, че се срѣща съ другаря си Стамболова, който му казалъ: „Скоро ще дойдешъ при мене.“

3). Г-ца Х. отъ Казанлъкъ, нѣколко дена прѣди смъртѣта си, сънува, че се срѣща съ единъ познатъ ней покойникъ, който ѝ казва: «Недѣй плака толкова за сестра си, защото и ти скоро ще дойдешъ при нея.» Нѣколко дена само слѣдъ тоя сънь, Г-ца Х., на гледъ здрава и читава, ненадѣйно отпадна и замина при сестра си въ вѣчността. Тоя поразителенъ случай, — протестъ отъ невидимата областъ срѣщу нашето невѣрие, — бѣ наведенъ отъ Н. Пр. епископъ Йосифъ при погребението на покойната.

4). Четемъ въ „Задгробенъ миръ“ год. I:

„Подполковникъ Г. заедно съ своето сѣмейство живѣялъ въ една стара турска къща. Слѣдъ като сж биле въ нея за доста дълго врѣме, Госпожата сънува, че единъ старецъ ѝ се явява на сънь и ѝ казва, че къщата на втория день по пладнѣ ще се срути, и че тя, заедно съ всички, трѣбва да напусне къщата прѣди това врѣме. Като се събужда, тя разказва на мъжа си за съня и макаръ да не давали значение на това, рѣшили да идатъ на лагера, за да прѣкаратъ деня. Около пладнѣ, тичешкомъ идва вѣстовоятъ, който блѣденъ като платно разказалъ, че къщата потънала въ земята.“

Четемъ въ „Видѣлина“ год. I кн. II:

Г-ца А. . . , днесъ Г-жа на 68 год., е била болна отъ една сериозна болестъ въ младитѣ си години. Една нощъ вижда, умрѣлата отколѣ своя баба, която не е виждала никога, че държала въ ржката си едно шише съ латински надписъ и като се приближила къмъ лѣглото на болната, казва: «Ако не ти дадатъ отъ този

лѣкъ ще умрешъ». На утринята, като дохожда лѣкаря С. Х., разказва му се съня, който никакъ не му направилъ добро впечатление; лѣкарътъ съ негодувание казалъ, че не може да посѣщава единъ домъ, въ който вѣрватъ на подобни глупости.

На утринята, обаче, той дохожда неочаквано и поисква да му се разкаже съня; «понеже, добавилъ той, и азъ сънувахъ подобенъ: единъ аптекаръ настояваше много, като ме хвана даже за врата, да ми посочи едно шише, отъ което, ми каза, ако не дамъ на Г-да А..., тя ще умрѣ. Шипето носеше надписъ: „Мизскъ“. Доктора прѣдписалъ тогава Мизскъ на болната и тя оздравѣла.

6). Отъ същото списание, год. VI кн. VII извличаме слѣдниятъ фактъ :

На Димитъръ Вълчановъ дюкянджия въ Гюлеркьой, Шуменско му обрали една вечеръ дюкяна. Като видѣлъ, че съ такъвъ голѣмъ трудъ спечелениятъ капиталъ е загубенъ, той се отчаялъ и не знаялъ какво да прави. По природа добрякъ, скроменъ и смиренъ, той, вмѣсто да хули, почналъ да плаче и да се моли прѣдъ иконата на Св. Богородица и това продължавалъ да прави нѣколко часа наредъ, до като заспалъ. Тогавя гледа въ съня си, че идва при него старъ човѣкъ и му казва: „Защо плачешъ? твоята стока я открадна хазяинътъ ти и ето тя е скрита въ кѣщата му на тавана“. Като се събужда, той си спомня съня, отива съ една свѣщъ въ двора на хазяина си, къдѣто имало мѣсто откъмъ обора да се гледа на тавана. Като надникналъ вижда, че всичката стока е тамъ скрита. Връща се въ дюкяна и почналъ да вика. Събиратъ се съседитѣ, кметътъ и други, заявява имъ, че подозира хазяина си, и наистина че намиратъ стоката на тавана.

По-лесно е да се разбие съ глава желѣзна врата, нежели да се оборватъ такива факти, които ежедневно

изпъкватъ въ живота. Наистина, свѣтътъ трѣбва да се възмущава отъ присмѣвитѣ и закачкитѣ на нѣколцина самозванци, които мислятъ да сж взели въ монополъ науката и които на всѣка крачка подиграватъ проститѣ хорица, за гдѣто вѣрвали въ сѣнища. Тѣзи приятели не знаятъ и не подозиратъ даже, че сѣнищата съдържатъ непожтнатъ и неизученъ още цѣненъ материялъ, който ще даде голѣмъ потикъ за напредъка на челоувѣчеството по пхтя на вѣчната еволюция. Челоувѣкъ би билъ най-глупавото сжщество на свѣта, ако мисли, че едната третиня отъ живота му, що съставлява сѣнътъ, се прѣкарва само въ изтѣгание и почивка върху лѣглото, безъ никаква дѣйность на вжтрѣшното азъ.

За поклонниците на незадоволяващия материализъмъ подобно едно твърдение ще бжде безсѣмнѣно цѣла глупость. Но тѣ сж свободни да вѣрватъ по своятъ пхтъ, който макаръ и да заобикаля, ще ги доведе рано или кжсно пакъ до интегралната мисль на челоувѣчеството. Сега не е потрѣбно нѣкой да се загрижва за тѣхъ и да ги убѣждава въ спиритуализма, защото ще бжде безполезно. Хлѣбътъ не се дава за тия, които го тжпчатъ, но за ония, които иматъ нужда отъ него — алчущитѣ за истината и правдата. Нашето желание е само това щото ония, които съ гордостъ наричатъ себе си материалисти, а не познаватъ още сжщността на материята, да вникнатъ въ себе си за да познаятъ своето духовно богатство, та да бждатъ малко по-толерантни къмъ ония, които тѣ считатъ за заблудени. Подигравкитѣ изобличаватъ винаги дълбоко невѣжество и сж достойние само на слабитѣ натури. Цѣла безмислица ще бжде да се обръщаме подигравително къмъ нѣкого, защото той ималъ по различенъ мирогледъ. Свободата на мисльта трѣбва да се уважава, защото отъ нея ще изгрѣе истината. И ония, които не сж приели истината даромъ, т. е.

които не сж я завладѣли по-рано, прѣзъ миналитѣ си сществуванія, ще я приематъ съ трудъ чрѣзъ свободната мисль. А който тжиче свободната мисль, той подчертава своето невѣжество и невѣротърпимостъ и не е достоенъ да живѣе между обществото, което той подиграва на всѣка крачка. Има не малко люде между насъ, които мислятъ, че като се насмѣятъ и нагаврятъ съ вѣрата на своитѣ бащи и прадѣди, ще докажатъ съ това, че сж напоени съ наука и дълбоки познания. Ала това имъ е простено, защото се намиратъ въ дѣтинството на своята еволюция. Когато настѣпятъ изпитанията, които спиритиститѣ наричатъ страдания, всѣки ще започне да се сѣща, кждѣ се намира пжтътъ на истината и правдата. Когато ржждата на човѣка се слюци подъ ударитѣ на чука и наковалнята, тогава той проблѣсва озаренъ отъ горѣ и очитѣ му се отварятъ за да види колко низко е стоялъ въ праха на жалката материя.

Къмъ астралнитѣ сѣнища могатъ да се причислятъ и срѣщитѣ съ сзданията на мисльта или тѣй нарѣченитѣ мисль-форми и мисль-тѣла. За да можемъ по-лесно да разберемъ сщщността на мисль-формитѣ и мисль-тѣлата, нека си спомнимъ казаното на стр. 10 за творческата сила на мисльта и за възможността да бжде тя фотографирана. Тукъ ний можемъ да отидемъ по надалечъ, като кажемъ, че мисльта като се прояви навънъ отъ мозѣка, може да се материялизира т. е. да добие образъ и да оживѣе. Такова едно врѣменно сщщество, акумулаторъ на флуиди около нашата мисль, се нарича мисль-форма. Ако тѣ иматъ подобие на човѣкъ, тогава тѣ носятъ име мисль-тѣла. Астралната невидима областъ е пълна съ такива врѣменни сщщества — сздания на човѣшката мисль.

Но достатъчно ли е само такова едно кратко пояснение за мисль-формитѣ? Едно напрѣдноло човѣш-

ко същество, което прѣкарва на земята чистъ духовенъ животъ, лесно ще може да се излъчи въ врѣме на сънъ и да се нагледа съзнателно на всѣкакви мисль-форми и свободни тѣла на невидимата областъ. Но кой ще повѣрва въ настоящиятъ скептически вѣкъ на разкази за видѣни въ астрала мисль-форми? Ето защо за обикновенитѣ люде, притежаващи груби схващания, ще трѣбватъ по-осѣзателни доказателства, нѣщо по ефикасно, което да може издѣно да раздруска и прѣмахме тѣхния закрѣпналъ скептицизъмъ. Тукъ ний ще наведемъ единъ истински пояснителенъ примѣръ, който, вѣрваме ще бжде достатъченъ за да си съставимъ понятие за същността на мисль-формитѣ.

Докторъ Фюгеронъ въ книгата си „La Survivance de l'âme“*) на стр. 131 разказва, че въ 1889 г. инженеръ Доналдъ Макъ-Набъ е сполучилъ да фотографира сѣнката на една мома, която се появила въ стаята му, до единъ падналъ въ летаргия субектъ. Когато субектътъ се събудилъ отъ летаргическиятъ сънъ, инженерътъ му прѣдставилъ портрета. Установило се, че привидението е било възпроизведение на една стара рисунка отъ прѣди нѣколко вѣка, която направила нѣкога си голѣмо впечатление на субекта, когато той е билъ въ будно състояние. Слѣдователно, казва Д-ръ Фюгеронъ, това е било единъ образъ съществуващъ въ мозъка на субекта, който не само че се е обективиралъ (проявилъ се навънъ), както въ една обикновена халюцинация, но се е още и материализиралъ.

За да имаме една пб-пълна прѣдстава за астралнитѣ сънища, ще трѣбва да прибавимъ още, че въ невидимата областъ обитаватъ и тѣй нарѣченитѣ природни духове или елементали, които не сж отъ нашата чловѣческа еволюция. Тамъ е обиталището на

---

*) Може да се набави отъ „Librairie Hermétique“, Paris, 4, Rue de Furstemberg, 4.

разни земни и неземни същества и мисъл-форми, които могат да изненадат човѣка, когато той се отлъчва временно отъ тѣлото си въ време на сънь, за да посѣщава тоя енциклопедиченъ миръ, или пъкъ когато напуска окончателно тѣлото си въ физическия миръ за да се прѣсели тамъ за по дълго време.

Много пѣти човѣкъ вижда на сънь не само човѣци, но и разни фантастични същества. Това съ обитатели на астралния миръ. Човѣческото същество, което се излъчва въ време на сънь отъ земната си черупка, бива много пѣти подплашвано отъ астралнитѣ обитатели и заставено да се скрива въ своята физическа броня-тѣло. То се събужда набързо въ физическия миръ, и макаръ и да е още разтреперано отъ страхъ, счита се щастливо, че се е отгървало отъ гонението на негостоприемнитѣ астрални обитатели. Напразно ще обръщаме съновника въ такъвъ единъ случай. Тия съ дѣйствителни срѣщи и слѣдователно нѣматъ нужда отъ тълкувания, както алегоричнитѣ сънища.

Алегорични сънища (Астрални ребуси).

Въ повечето случаи на човѣшкото същество се подава да схваща готвящето се събитие чрѣзъ тѣ нарѣченитѣ въ окултната наука метафорични или алегорични сънища. Тия прѣдвѣстия се прѣдаватъ по иносказателенъ пѣтъ, за да се даде възможность на мислящото същество да упражнява умътъ си чрѣзъ разрѣшаване на астралнитѣ клишета — ребуси.

Въ обикновенитѣ съновници се даватъ подробни тълкувания на алегоричнитѣ сънища, които при все че съ наредени отъ индийскитѣ мъдреци и прѣработени чрѣзъ дългата практика на сънетълкувателитѣ, все пакъ ще кажемъ, че съ чужди сборници отъ съ-

нища, които могат да ни послужат само за ръководство при нарежданieto на единъ собственъ научно изясненъ съновникъ, нуждата отъ какъвто се налага за всекиго.

Единъ съновникъ за да бжде вѣренъ, трѣбва прѣди всичко да е личенъ и изпитанъ отъ самитѣ наст, защото не всеки еднакво възприема и не всеки еднакво се прѣдава. При все това, въ такива сборници отъ алегорични сѣнища има тълкувания, които иматъ нѣщо общностно и излизатъ винаги вѣрни за когото и да било. Напримѣръ, да сѣнувашъ, че грѣмъ падна върху къщата на нѣкого, означава винаги смъртъ, както да сѣнувашъ землетръсение; да сѣнувашъ, че се давишъ въ мѣтна вода, прѣдвѣщава винаги болестъ и опасностъ за живота; да сѣнувашъ, че убивашъ змия, означава винаги поражение на неприятеля.

Така щото не е мѣчна работа за всеки едно заинтересувано лице, щомъ сѣнува нѣщо, излизаще вѣрно споредъ съновника, да си го отбѣлѣжи и да го утвърди за себе си, а особено щомъ се повтори и потрети. По такъвъ начинъ ний ще се сдобиемъ съ собственъ алегориченъ съновникъ.

При тълкуванието на сѣнищата трѣбва да се внимава най-много върху подробноститѣ на единъ сѣнъ. Ний ще можемъ въ кѣсо врѣме да навикнемъ сами да тълкуваме сѣнищата си, щомъ внимаваме и слѣдимъ какъ най-малкитѣ потѣнкости на сѣня се прилагатъ на дѣло и отговарятъ на физическиятъ миръ. Нѣма да бжде излишно да посочимъ на нѣкои примѣри досѣжно сбѣдването на сѣни подробности :

Нѣкой си А сѣнувалъ, че хваща три малки рибки и започва да ги пуска да си живѣятъ въ едно шише пълно съ вода. Прѣзъ това време той изтървалъ едната рибка, а само двѣтѣ влѣзли въ шихето. Ако ни се прѣдстави за разрѣшение такъвъ единъ

ребусъ, мъчно ще можемъ да го разрѣшимъ; щомъ нѣмаме лична практика. Отъ съновника можемъ да знаемъ само това, че дребната риба означава скърби и грижи. Но какви ще бждатъ тия грижи, ний ще можемъ да научимъ това само отъ подробноститѣ. На другиятъ день барабанътъ биелъ за свикване запаснитѣ войници на тринедѣлно обучение. Прозорливиятъ сънувачъ могълъ вече да прѣдвиди, че тритѣ рибки означаватъ тритѣ недѣли и че едната отъ тѣхъ ще бжде спечелена, понеже едната рибка не влѣзла въ шишето. Така или иначе, щастието на А поработило и той сполучилъ да се отърве само съ двѣ недѣлно обучение, когато другаритѣ му си изкарватъ три недѣли.

Другъ единъ, нѣкой си Б, сънувалъ че се дави въ една голѣма мжтна вода. На брѣга той вижда какъ петъ человекъ му подаватъ спасителни дъски и пржтове и какъ всичкитѣ имъ усилия отиватъ напразно. Най-сѣтнѣ, единиятъ отъ тѣхъ, който се отличавалъ съ дълга брада, се спуща въ водата и го спасява. На другиятъ день сънувачътъ тежко заболѣва. Въ разстояние на единъ мѣсець той промѣнява петъ доктори, но помощъ не намѣрилъ. Размишленията го довеждатъ да си спомни за брадатия спасителъ, който го избавилъ на сънь отъ мжтната вода. Той започва да сравнява съньтъ си съ дѣйствителността и въ лицето на единъ отъ докторитѣ познава брадатия спасителъ. Повиква той брадатиятъ докторъ и отдава сждбата си само на него. Въ едно кжсо време болниятъ оздравѣва. Съньтъ го упжтва, за да може да разбере, че само брадатиятъ докторъ ще го спаси.

Отъ горнитѣ два примѣра може ясно да се разбере, какво голѣмо значение иматъ подробноститѣ и потѣнкоститѣ въ единъ сънь.

Излишно е да даваме примѣри отъ алегорични сѣнища, когато животътъ е прѣпълненъ съ такива. Достатъчно е да си спомнимъ само за ония ребусни

сънища, които ни се прѣдставятъ за разрѣшение при смъртнитѣ случаи. Но нека споменемъ само за три такива поразителни прѣсни случаи, които ще ни напомнятъ за още много такива :

1). Единъ нашъ приятель Г. И. сънувалъ, че неприятель го рѣгналъ въ грждитѣ съ ножъ. Слѣдъ 24 часа той изджхналъ отъ порокъ на сърдцето.

2). Покойниятъ министръ Петковъ, въ надвечерието на насилствената му смъртъ, сънувалъ, че шапката му пада въ една пропасть и той, при надвѣсването си да се сгромоляса слѣдъ нея, събужда се разтреперанъ отъ страхъ. Знаемъ, че Петковъ бѣше фаталистъ и на другиятъ день не е искалъ да излезе отъ домътъ си, но приятели го заставили да поизлѣзе край Софѿия, гдѣто падна пронизанъ отъ куршума на Александръ Петровъ.

Отъ гдѣ сж знаели тия двама нещастници, а може би и щастливци, че ще заминатъ въ невидимиятъ миръ само слѣдъ нѣколко часа, та да си нагласятъ по единъ полигоненъ сънъ ?

Г-жа Х . . . , сънува, че малкото ѳ братче пада въ кладенецъ безъ да могатъ да го извадятъ. Слѣдъ нѣколко мѣсеца сжщото ѳ братче пило сѣрна кислота и починало. Сжщата Г-жа сънувала дѣтето си, че пада въ кладенецъ. Още на другия день дѣтето ѳ неочаквано почина.

Много смѣшни ставатъ нѣкои материалисти, когато, съ отричанieto на подобни поразителни факти, подчертаватъ своето незнание. За да можемъ да разберемъ дѣйствителността отъ съня, трѣбва по-малко да навираме главитѣ си въ тинята на упоителната груба материя, която ни кара да се забравяме.

VШ.

Сънища на сждбата (Орисница).

Въ пжтя на вѣчната еволюция, съгласно зако-

на за алтернативитѣ (смѣняваніята), по който се управлява вселѣнната, челоуѣческото сжщество постоянно прѣминава ту въ видимиятъ, ту въ невидимиятъ за насъ миръ, т. е. прѣражда се. Би трѣбвало да сме съвсѣмъ повърхностни, за да мислимъ, че щомъ дадемъ грѣбъ на земята, всичко ще се свърши съ насъ. Вѣчниятъ законъ на смѣнитѣ въ природата протестира срѣщу подобно умозаключение на челоуѣка. Ний виждаме, че слѣдъ денътъ слѣдва ноцъ, а слѣдъ ноцъта иде пакъ день; Лѣтото и зимата се смѣняватъ по сжщиятъ законъ; водитѣ на океанитѣ се подчиняватъ тѣ ѣ сжщо на тоя законъ, като се движатъ по единъ вѣченъ кръгъ между небето и земята. Ако издигнемъ очитѣ си къмъ небето, или вникнемъ въ нѣдрата на земята, на всѣкъдѣ ще съзремъ господството на тоя вѣченъ законъ. Като се взремъ даже и въ себе си, ний ще констатираме циркулацията на кръвъта и непрѣстанната смѣна на атомитѣ съставляващи нашиятъ организъмъ.

Нека се попитаме тогава ний: защо човѣшкото съзнание ще прави изключение, да се не движи въ кръга на тоя вѣченъ законъ. Би било цѣлъ скандалъ, ако това съзнание, което анализира и изучава законитѣ на вселѣнната, бжде изключено отъ кръга на тоя великолѣпенъ законъ и унищожено! Не! Така могатъ да мислятъ само материялисти. Вѣрното е, че човѣшкото сжщество вѣчно сжществува и се прѣражда до окончателното си усвѣршенствување, съгласно закона на прогреса.

Въ всѣки единъ отдѣленъ животъ челоуѣкъ самъ си изковава сждбинитѣ и постоянно се усвѣршенствува. Умственниятъ и нравственъ багажъ, що той самъ си е спечелилъ въ миналитѣ сжществуванія, никой не може да му отнеме. Той постоянно го носи съ себе си и при всѣко прѣраждане му служи за основа на по-нататѣшни придобивки. Не е вѣрно твърдѣнието

на нѣкои мждрувачи отъ материалистичната школа, че човѣкътъ се ражда като една топка калъ, отъ която учението и възпитанието могли всичко да направятъ. Достатъчно е само да се взремъ въ живота, за да констатираме, че прѣстѣпници се намиратъ между всички класи на обществото, както и поредъчнитѣ могатъ да изпжкнатъ изъ между най-развалени сѣмейства. Вроденитѣ способности на сжществата свидѣлствуватъ за тѣхнитѣ минали сжществувания.

Като говоримъ за по-нататъшни придобивки, не трѣбва да смѣсваме тука никакви материялни блага, които нѣматъ нищо общо съ нравственно-духовниятъ багажъ. Ний всички виждаме, какъ и богати и сиромаси заминаватъ, като оставатъ имотитѣ си, а тѣлата си прѣдаватъ на черната земя за пиршество на червеитѣ.

Человѣкътъ когато се прѣражда отъ невидимата областъ въ физическия миръ носи съ себе си своята сждба. Това що има да прѣкарва главата му въ физическия миръ, му се съобщава прѣдварително прѣди да замине да гостува върху грѣшната земя. Дава му се да разбере още, че като отива да се прѣсѣлва въ новиятъ земенъ животъ, той не може да разчита тамъ на такива успѣхи, каквито неговиятъ капиталъ не може да създаде. Ако има да му пати нѣщо главата, ще го изпати, защото зародишътъ на бждещитѣ теглила се намира въ неговия капиталъ. Това е сждбата. Така щото, ако ний въ земниятъ си животъ започнемъ да проклинаме сждбата, трѣбва да знаемъ, че проклинаме сами себе си, защото сами сме си изковали тая сждба. Тя не е Божие прѣдопрѣдѣление, както мислятъ нѣкои богослови, а послѣдствие на нашитѣ минали дѣла. Въ настоящиятъ си животъ ний сърбае онова, що сме дробили прѣзъ единъ миналъ животъ, а сжщевременно дробимъ и за въ бждеще.

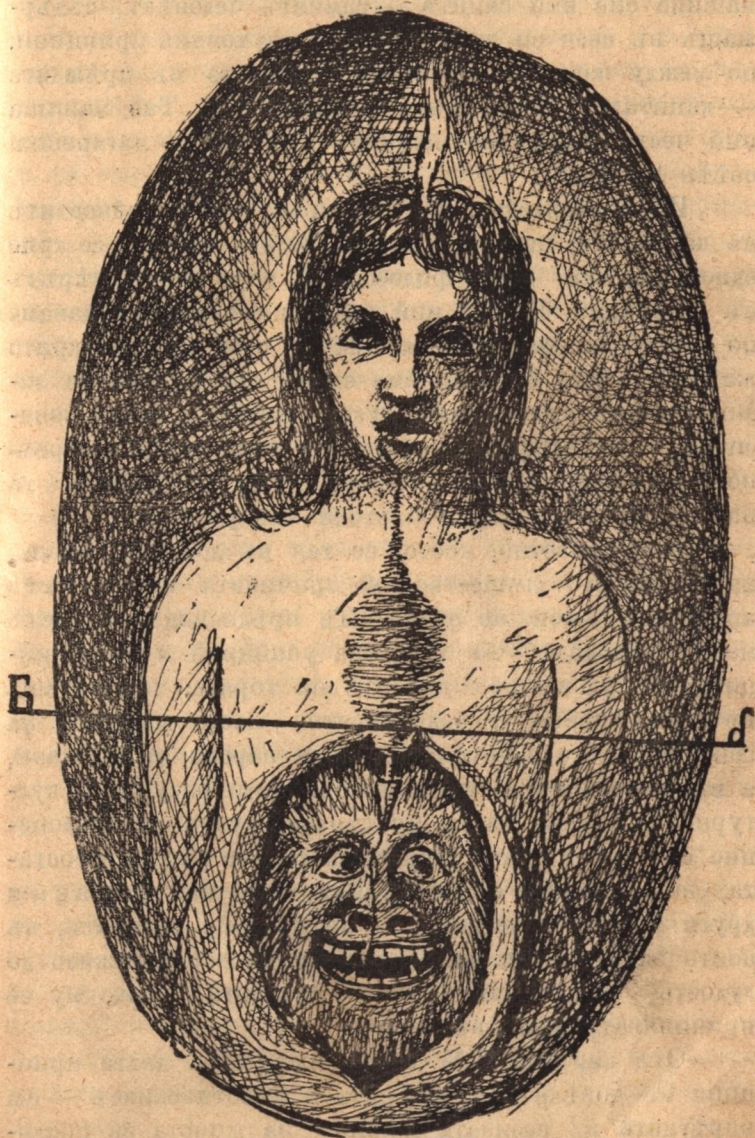
Ний земнитѣ често натякваме на Бога, за гдѣто ний е тѣй злѣ орисалъ, безъ да знаемъ, че ний сами

сме се орисали. Прѣчкитѣ, що срѣщаме въ живота си, сж поставени отъ самитѣ насъ. Законътъ за Кармата — отплатата е единъ вѣченъ законъ. Ний сме длѣжни сами да се изчистимъ отъ рѣждата, що сме натрупали около себе си. Тоя законъ е неумолимъ и за никого не прави изключение. За увѣрение на това ще трѣбва да се обърнемъ къмъ Свѣщенното Писание. Знае се отъ книгитѣ на Ветхиятъ Завѣтъ, че пророкъ Илия не е получилъ отплата, за гдѣто изклялъ жрецитѣ на Ваала, а си отлѣтѣ непокѣтнатъ въ невидимата областъ. Така че, вѣчниятъ законъ, напомененъ отъ Исуса на Петра, че който ножъ вади, отъ ножъ умира, не е засѣгналъ Илия. Би трѣбвало тогава Исусовитѣ думи да не сж законъ, а капризъ. Виждаме, обаче, че тѣ сж законъ, защото, макаръ и слѣдъ вѣкове главата на Илия трѣбваше да падне въ лицето на Ивана кръстителя, за когото Исусъ свидѣтелствуваше, че той бѣ сжщиятъ Илия, (Иоанъ XI 14, 15, Мат. XVIII 12). Даже и за тоя великъ пророкъ, който отваряше пѣтьтъ Господенъ, нѣма пощада.

Може ли Провидѣнието да създава подобни жестоки закони, ще попитатъ нѣкои? — Нека оставятъ Провидението на покой ония, които не вѣрватъ въ Провидение. За тѣхъ този е единъ естественъ законъ, който тѣ винаги срѣщатъ въ живота си: който върви на криво, никога не му върви направо. Даже и свободни мислители, като Максимъ Горки, твърдятъ, че който върши криви работи (илле), не му върви на добрѣ. Разплатата започва може би още въ тоя животъ.

Нашиятъ животъ прилича на едно въртено съ прѣжда, която сме прѣли въ едно минало съществуване. Възелитѣ, що изобилствуватъ по дължината на нишката, прѣдставляватъ прѣчкитѣ, които ний сами сме си навързали отъ небрѣжностъ въ миналото, и които сме длѣжни сега да изглаждаме прѣвъ великата машина на земниятъ животъ. (Виж. карт. № 1). Тая

Съе се тѣло естествено, възкръснува тѣло духовно. Първиятъ
человѣкъ Адамъ стана душа жива, а послѣдниятъ Адамъ е духъ жи-
вотворящъ. I Кор. XV: 44, 45.

(Картина № 1).

Великата машина на живота за приготвяне на духовното тѣло.

машина сме ний самитѣ — самиятъ челоуѣкъ, съдържащъ въ себе си животинския и духовния принципи, по между които е поставено въртеното съ прѣждата — капиталътъ на нашитѣ минали дѣла. Тая машина ний често наричаме машина за теглила, магарешки свѣтъ и пр..

И дѣйствително, ако се взремъ въ подробноститѣ на картината, ще забѣлѣжимъ, че въ челоуѣка се крие едно животно, което философитѣ наричатъ „звѣртъ въ челоуѣка“. Когато ний челоуѣцитѣ се наблюдаваме по между си, често откриваме въ себе си това скрито животно, като се наричаме единъ другъ: «хитра ли-сица, звѣръ кръвопиецъ, лукаво животно, свиня нена-ситна, змия ехидна и пр.», като незабравяме и скром-ното домашно животно, което служи за емблема на най-груби инстинкти и плѣтски възбуждания.

Това животно, което, се таи въ долниятъ етажъ на човѣшкото същество, е причината на всичкитѣ крамоли и ѣжби по свѣта. То прѣдизвиква войнитѣ между народитѣ; то подбужда убийцитѣ и самоубий-цитѣ; то разваля кѣшитѣ на хората; то изираща прѣждеврѣменно и безвъзвратно много младежи на гробищата; то е затривало цѣли народи и държави, а въ новитѣ врѣмена то е подмамило разумното кул-турно същество, за да му създаде култъ на поклоне-ние съ нови храмове, нарѣчени домове на търпимостъ-та, вакханалници явни и тайни, шантани и разни други мръсни заведения на пиянство и развратъ, въ които скритото въ насъ животно се е раздвижило до лудостъ, вслѣдствие на възбужденията, които му се причиняватъ тамъ въ изобилие.

Отъ картината № 1 се вижда какѣ двата прин-ципа въ човѣка — духовниятъ и животинскиятъ — сж вирѣгнати въ великата машина на живота за пости-гание на пълно съвършенство. Въртеното поставено помежду имъ прѣдставлява капиталътъ на съществото,

който то е длъжно да прѣработва и усъвършенствува. Правилното прѣработване на тоя капитал е рѣща винаги съпротива отъ долу, т. е. отъ страна на животинскиятъ принципъ. Колкото по-вече висшиятъ принципъ въ човѣка се стареае да запази равновѣсието на въртеното, за да се извършва правилното прѣсукване на прѣждата, толкова по-вече низшиятъ принципъ гледа да наруши това равновѣсие като дърпа кълбото къмъ себе си и ако му се удаде, да скъса веднажъ за винаги всѣкакви връзки съ другарьтъ си, който иска да го погълне и унищожи. Звѣрътъ въ човѣка макаръ и постоянно да губи отъ независимостта си, при все това прѣчи съ своята съпротива за бързото и правилно развитие на духовния принципъ. Той се стареае всячески да разкриви въртеното, да го изтика изъ опорнитѣ му точки, да изпокъса жицата на съвършенството и да създаде колкото е възможно по-вече възели по нейната дължина. Тия сж възелитѣ, които въ Будийското учение се наричатъ Карма — отплата. Като прѣчи по такъвъ начинъ на еволюцията на духовното същество, животинскиятъ принципъ осигурява за себе си по-дълъгъ материяленъ животъ, т. е. по-вече прѣбраждания. Отъ тукъ произлиза ожесточената борба между тия два принципа, — борба за животъ или смъртъ.

Отъ една страна духовното същество се стрѣми да погълне животинскиятъ човѣкъ и го прѣобрази въ себе си, (I Кор. XV. 42—49, 53, 54), а отъ друга страна звѣрътъ въ човѣка употребява всички усилия, за да запази независимостта си. Когато апостолъ Павелъ ни говори за борбата съ плътта, ние трѣбва да разбираме именно тая великанска борба между двата противоположни принципа съсрѣдочени въ човѣшкото същество.

Не само отъ думитѣ на апостола Павла може да се разбере, че крайната цѣль на Християнската ре-

лигия състои въ раздѣлата на тия два принципа. По сжщиятъ въпросъ ето що говори самиятъ Божественъ Спасителъ : „Мислите ли, че дойдохъ да дамъ миръ на земята? Не, казвамъ Ви, но раздѣление. Защото отъ нинѣ петима въ една кжща раздѣлени ще бждатъ, трима противъ двама и двама противъ трима“ (Лук. XII, 51, 52). Дълбоката смисълъ на тия Иисусови думи ни открива, че въ човѣшкото тѣло, което е кжщата, се криватъ петъ принципа, които ще бждатъ раздѣлени чрѣзъ способа на небесниятъ анализаторъ, Иисусъ. Отъ тѣхъ двата принципа сж визши и ще се издигнатъ къмъ небето, а останалитѣ три сж низши и ще паднатъ като отайка въ долнитѣ полета на прѣизподнята. За по-ясно разбиране ний съкратяваме тия петъ принципа на два, както ги прѣдставяме и въ картината.

Като се взремъ въ живота, ще видимъ, че Адамовото сѣме е раздѣлено на два лагера : Поклонници на духовното начало и поклонници на животинското начало или тѣй нарѣчениятъ звѣръ въ човѣка. Къмъ послѣдниятъ лагеръ принадлежатъ ония материалисти, които не виждатъ никакво духовно начало въ човѣка. Тѣ се кланятъ само на това, което виждатъ и не признаватъ никакво върховно разумно сжщество, което е създадо вселѣнната.

Отъ горѣизложеното се вижда, че нѣкои послѣдователи на Карлъ Маркса, които въ много нѣща не разбиратъ учителя, съ желанието си да унищожатъ Християнството на кроткия Иисуса, защищаватъ каузата на звѣрътъ въ човѣка, като искатъ да поставятъ основитѣ на бждецето равенство и братство изключително върху животинскиятъ принципъ. Ний ще видимъ въ „сѣньтъ на равенството и братството“ до колко може да трае солидарността между чловѣцитѣ, ако тѣ бждатъ откъснати и изолирани отъ духовното начало.

И така, рано или късно, въ пѣтя на вѣчната еволюция изразена въ прѣбражданията, духовното начало ще погълне въ себе си животинскиятъ принципъ, ще го укроти и най-сетнѣ ще го прѣобрази въ себе си. Като послѣдница отъ това прѣобразяване ще се прѣкрати и прѣсукванието на прѣждата и човѣшкото същество ще се спиритуализира, за да се избави веднажъ за винаги отъ тия мъчителни прѣбраждания.

Казахме по-горѣ, че прѣждата на живота се прѣсуква. Тая велика истина е прѣдугадена въ живота на народитѣ. Това е възмездието — орисница на народитѣ, които прѣсукватъ прѣждата си, както отдѣлнитѣ личности. Ний често казваме: събитията отъ еди—коя епоха се повтарятъ.

Сънищата, които засѣгатъ важнитѣ събития отъ живота, се наричатъ сънища на съдбата. Тѣ биватъ или алегорични или праволинейни, споредъ умствениятъ напрѣдкъ на съществото, отъ чието въртено ще се развиватъ събитията. Съществото, бива прѣдупрѣдено чрѣзъ сънь или чрѣзъ прѣдчувствие, когато въ прѣсукванието на прѣждата наближи нѣкой възелъ, т. е. разплата. Астралното клише видѣно на сънь е сѣнката на наближаващиятъ възелъ. Това прѣдупрѣждение му се прави за да му се даде възможность да се поприготви, като постѣгне юздитѣ на разкъданата животинска плътъ. Ако въ това врѣме, когато възелътъ минава прѣзъ великата машина на живота да се изглади, животното въ човѣка се раздвижва, то не само че нищо нѣма да се изглажда, но ще иска завързването и на новъ възелъ; нова карма — орисница ще се зарегистрира тогава въ нашата прѣжда. Даже въ такъвъ случай може да послѣдва неминуема катастрофа, т. е. да се скжса жицата. Такова скжсване става най-често, когато човѣкъ дава воля на плътта, т. е. когато удари на безгриженъ и нередовенъ животъ, когато се разбърза да изпитва всички простени и не-

простени удоволствия, или пъкъ когато отъ лакомия и алчностъ отвори уста да погълне цѣлия свѣтъ; така щото сѣществото, намѣсто да изглади старитѣ възели отъ миналитѣ си сѣществуванія, то много пжти създава нови и си приготвява по такъвъ начинъ много по тежка карма — орисница при едно бждеще прѣраждане.

Разбира се, че при новото прѣраждане сѣществото като види, че никакъ не му върви напрѣлъ, може да посѣгне и на живота си, като счува въртеното и изпокъсва жицата, съ извинение за себе си и за другитѣ, че не било възможно да се работи по-вече съ такава прѣжда — орисница. Тогава въртеното, което е материялното тѣло, остава тука въ физическия миръ, а прѣждата — душа, която безъ да е дочакала края на земната си еволюция, се измѣква изъ въртеното разпокъсана и умотана, и въ такова плачевно състояние се отзовава въ невидимата областъ. Тамъ ще бжде тежко и горко на тая прѣжда, както и на тогова, който я е прѣлъ, че ще се отвори много работа и ва онзи, който ще я оправа.

Бѣгледитѣ отъ бойното поле на усѣвършенствуванието нѣка не мислятъ, че като извършатъ единъ такъвъ безславенъ подвигъ, ще ги похвали нѣкой, или пъкъ, че ще се отгърватъ веднажъ за винаги. Не! Тѣхната прѣжда ще бжде наново разчепкана и навързана на деветдесетъ и деветъ възела; ще бжде приведена изново въ физическия миръ, натъкната на едно криво въртено — тѣло и оставена да се прѣсуква. Мѣрки ще бждатъ взети да се не повтаря бѣгството, и не ще може вече да се повтори.

Бждещи самоубийци! Когато налацвате цѣвѣта на револвера или окачвате вѣжето на врата си, помислете си малко, защото не ще можите да избѣгните отъ наредбитѣ на вѣчния законъ. Материялиститѣ като лъжатъ себе си, лъжатъ и васъ, че животътъ е

само тукъ на земята. Ако бѣше това вѣрно, тѣ най-напрѣдъ щѣха да се самоубиятъ за да се отгърватъ отъ тоя безсмисленъ спорѣдъ тѣхъ с в ѣ т ѣ. Но вий виждате, че тѣ най-много се дърпатъ назадъ прѣдъ ужаса на смъртта. Тѣхното безсмъртно същество протестира срѣщу всѣко посѣгателство върху живота, макаръ и вамъ друго да говорятъ. Много книги описващи мрачно живота съ отровили невинни души и причинили самоубийства, но никой не е видѣлъ тѣхнитѣ автори да се самоубиватъ. Прочее, вѣоржете се съ повече търпение вий, които сте попаднали въ мъглата на отчаянието, вий които не поглеждате задъ себе си страданията и срамоветѣ на търпѣливото мнозинство, бждете мъжествени за да си прѣсучите до край прѣждата на живота, а не да вършите глупости, за които сетнѣ горко ще се каете. Не мислете, че като си скриете главитѣ въ гробищата, ще се избавите за винаги отъ страдания и срамовете! Не ставайте глупави като камилскитѣ птици! Животътъ е вѣченъ. Напрѣдъ въ бойното поле на усъвършенствуването!

Ний ще приведемъ единъ сънъ на сждбата, отъ който се вижда, че на човѣшкото същество се дава възможность да види много по-рано клишето на смъртта си, за да има време да разчисти смѣткитѣ си съ тоя свѣтъ :

Капитанъ Лукавски отъ Рускиятъ Черноморски флотъ, когато билъ въ Петербургъ у дома си, сънувалъ, че се дави въ морето при потъняването на единъ параходъ и се събудилъ съ отчаенъ викъ за помощъ. Жена му го чула какъ се скарва съ другъ единъ морякъ за една спасителна дѣска. Слѣдъ дв а мѣсеца той получилъ заповѣдъ отъ адмиралтейството да замине за Севастополъ. Жена му го изпратила на гарата. Той се простилъ съ нея и като ѝ напомнилъ за съня, казалъ ѝ, че нѣма да се видятъ вече. Тя го утѣшавала и му доказвала лъжливостта на сънищата,

но все пакъ не можала да скрие сълзитѣ си.

Наскоро слѣдъ пристиганието на капитана въ Севастополь, станало сблъскване между единъ италиански и единъ руски параходъ. Послѣдниятъ потъналъ, а заедно съ него загиналъ и Капитанъ Лукавски. Всичкитѣ подробности по катастрофата се изпълнили тѣй както ги е видѣлъ на сънъ нещастниятъ капитанъ. Отпослѣ е било съобщено на нещастната му съпруга, че му е била отстъпена една спасителна дъска отъ единъ неговъ другаръ, но въпрѣки това той е билъ пѣгълнатъ отъ вълнитѣ.

IX.

Д ѣ л г и я т ѣ с ѣ н ѣ .

Подъ горнето название ний чловѣцитѣ разбираме смъртъта.

Дѣлгиятъ сънъ настѣпва, когато влѣзе човѣкъ въ гроба и за спи, както се мисли, на вѣчни врѣмена. Тамъ нѣма болестъ, ни скръбъ, ни въздишки. Тамъ нѣма да ни плашатъ бирници, пристави, нито ще ни стрѣскаатъ крѣсѣци вѣстникарски. Партизанскитѣ страсти, прѣкомѣрно възбудени у насъ, дрѣмятъ тамъ непробудно. Тамъ е вѣченъ покой, вѣченъ сънъ. Какво по-голѣмо блаженство отъ това?! Ний често чуваме какъ многострадалнитѣ минувачи край гробищата охкатъ и завидатъ на ония, които лѣжатъ тамъ.

Но много ще се излѣжемъ, ако мислимъ, че дѣйствително този е истицкиятъ дѣлгъ сънъ.

Човѣкътъ е едно такова несвѣршено сжщество, съ голѣми претенции, че вижда всекога въ обратна перспектива нѣщата. То вижда, че слънцето се върти около земята, когато напротивъ земята се върти около слънцето. Седемтѣхъ цвѣта на слънчовата свѣтлина ний виждаме само въ единъ бѣлъ цвѣтъ. Ний знаемъ,

че слънцето ни изпраща топлината си, която при източника възлизала на хиляди градуси и ослабвала при минаването си прѣзъ голѣмитѣ мразовити пространства отъ 270 градуси, когато въ сѣщностъ топлината тамъ е свършено слаба, а електромагнетическитѣ вихри, що слънцето ни изпраща, едва тукъ се обръщатъ въ топлина и свѣтлина. Ний и до сега доказваме, че материята се дѣли на много елементи, когато въ сѣщностъ елементътъ е само единъ. Намъ ни се чини още, че само една външна революция ще подобри обществения строй, когато напротивъ революцията трѣбва да бжде вътрѣ въ нашитѣ сърдца. Нашитѣ петъ чувства ни откриватъ много работи, които нѣматъ нищо общо съ дѣйствителността. Така сѣщо намъ се струва, че дългиятъ сънъ е смъртъта, когато напротивъ нашиятъ земенъ животъ е единъ истински дълъгъ сънъ, а слѣдъ смъртъта ни се открива едно такова будно състояние, което никакъ не прилича нито на сънъ, нито на нѣкакъвъ си вѣченъ покой.

И така, ний виждаме всичко наопаки. Намъ ни се струва, че като дадемъ грѣбъ на земята, всичко съ насъ ще бжде свършено. Истината обаче е, че, именно слѣдъ смъртъта на физическото тѣло ний започваме да живѣемъ единъ истински животъ, а тукашниятъ земенъ животъ ще ни се види, че е билъ единъ дълбокъ сънъ. Даже ний още отъ тукъ започваме да се догаждаме, че животътъ е сънъ. Ако запитаме нѣкой старецъ, той безъ колебание ще ни каже, че всичко минало му се вижда като сънъ. Но кога се събудимъ въ задгробния животъ, ний още по-вече ще се чудимъ, какъ така не сме могли да разберемъ истинското положение, въ което сме се намирали на физическия миръ. Богатиятъ ще се тюхка и ще си казва: «Азъ съмъ спалъ, че не съмъ разбиралъ, за какво ми бѣше тая лакомия за богатство?» Учениятъ материалистъ ще се чуди сънъ ли е това или дѣй-

ствителностъ, ала пакъ ще съумѣе да се приспособи въ новия животъ. Невърващиятъ въ безсмъртието ще се кае, за гдѣто се е заблуждавалъ, че всичко се свършвало тука на земята и че нѣмало задгробенъ животъ. Той ще съжالياва за изгубеното врѣме въ бойното поле на усъвършенствуванието.

Това ни налага да изучимъ по-обстойно какво ни приготвява сждбата слѣдъ дългия земенъ сънъ?

Нека забѣлѣжимъ, че щомъ земниятъ животъ е сънъ, слѣдъ който слѣдва събуждание, то ще бжде съвсѣмъ логично и съобразно съ естественниятъ законъ за алтернативитѣ (смѣнитѣ) да допуснемъ, че слѣдъ събужданието ще послѣдва сънъ, а послѣ пакъ събуждание и т. н.. Тукъ ний се натъкваме на учението за прѣбражданието на човѣшкото същество, което ту еволюира, ту инволюира, т. е. качва се и слазя по прѣмѣнно ту въ физическия ту въ невидимия миръ. И така, двѣтѣ области — физическа и невидима, съединени, прѣдставляватъ ни се като едно размѣнно колело, въ което човѣшкото същество постоянно се върти. За пояснение на тая велика истина нека се вгледаме въ картината № 2.

На пръвъ погледъ тая картина прилича до нѣгдѣ на ония кръгови люлки, каквито се употрѣбаватъ по панаиритѣ и празничнитѣ тържества за люлѣние на дѣцата. И дѣйствително, нашиятъ животъ прилича на една люлка, въ която се люлѣ младото още по еволюция земно човѣчество. Като всѣка люлка, и тая ще трѣбва единъ день да бжде напусната отъ възможалото човѣческо същество.

Както виждаме приврѣмненната люлка се състои отъ четири зони или пояси, въ които разнитѣ по еволюция същества заематъ своето съответно мѣсто.

Въ първата зона, находяща се въ центъра на кръга е прѣдставено човѣчеството какъ тъне въ тинята на грубата материя. Чрѣвъ дълги страдания и

прѣраждения чловѣкъ започва да съзнава своето Божествено произхождение и се стрѣми да направи първитѣ стѣпки, да се отърве отъ мрака, въ който е попадналъ. И така, най-сѣтнѣ той прѣминава въ втората зона, съотвѣтствуваща на Исляма. Ако първата зона на грубиятъ материялизъмъ прѣдставлява младенчеството на съществото, то втората зона ще го прѣдставлява въ единъ по напрѣдналъ периодъ, когато то се изправя на краката си да ходи. Ако се взрѣмъ въ низходителността на Мохамеданската религия къмъ слабоститѣ на човѣшкото същество, много лесно ще разберемъ, че тамъ е първото стѣпало или първото отдѣление на човѣшката еволюция въ пѣтя на вѣчния прогресъ. По-рано това стѣпало се е прѣдставлявало отъ падналото Юдейство. Третията зона прѣдставлята Будизъмътъ. Тамъ вече съществото е добило доста практика и започва да съзнава, че се намира въ кръга на дългитѣ прѣраждения. Въ тая зона съществото може да се сравни съ едно 4—5 годишно дѣте, което започва да играе на кукли, колца и други разни играчки. Споредъ твърдѣнието на видниятъ окултистъ Папусъ, Будизъмътъ дѣйствува въ същностъ само върху инстинктивнитѣ, душевнитѣ и умственитѣ сфери на чловѣка; той не достига по възвишенитѣ принципи на чловѣчката индивидуалностъ. Най-сѣтнѣ четвъртата зона прѣдставлява Християнството. Въ тая послѣдня зона съществото се чувствува доста възмѣжало за да напусне вече люлката на дѣтинството и да се не връща никога тамъ. Но тази е и най-мжчната зона за излизане вѣнъ отъ кръга, защото заедно съ дадената свобода, отъ тамъ започватъ и личнитѣ отговорности. Тамъ вече съзнанието е пълно и за това низходженията сѣ много ограничени. Тамъ вече се изисква работа за едно пълно освобождение на роба отъ веригитѣ на плътта. Ето защо Християнската религия се счита за най-въз-

вишена и не иска вече да говори на своитѣ членове за никакви люлки и прѣраждения.

Но дали сме достойни ние да носимъ името Християни? Дали ний дѣйствително се намираме въ четвъртата зона на еволюцията или си правимъ само илюзии? Нека всѣки отъ насъ тури ржка на сърдцето си, и назърне въ дѣното на душата си и нека самъ си даде отвѣтъ.

Ако се взрѣмъ по-добрѣ въ кржгтъ, ще забѣлѣжимъ, че той е раздѣленъ на двѣ части, отъ които горнята прѣдставлява невидимата област, а долнята — физическия миръ, гдѣто духътъ е потопенъ въ материята. По-нататкъ ще забѣлѣжимъ, че сжществата, които се въртятъ въ кржга, спатъ въ физическия миръ, а сж будни въ невидимата област. Грубата материя винаги прѣспива сжществото. Ний виждаме, че човѣкъ щомъ се прѣдаде да служи на материята, на желанията си, на страститѣ си, на похотитѣ на плътта, той се обръща на цѣлъ скотъ, който е изгубилъ всѣко човѣшко достоинство.

Вижте скжперникътъ какъ трепере надъ златото, отъ което нѣма нужда, защото го има въ голѣмъ излишкъ; вижте равнодушието на богатия къмъ глада и страданията на подобнитѣ му; погледнете на какво прилича чревоугодникътъ и пияницата съ своята ненаситна лакомия; вижте най-сѣтнѣ и скапаниятъ блудникъ, какво отвратително сжщество е станалъ съ своитѣ скотски страсти, и оная прѣзрѣна отъ обществото блудница, която се утѣшава съ мисълта, че никой я не вижда що върши, макаръ на всѣкъдѣ да се шепне за нея! Има ли човѣшко подобие както въ лицето, така и въ душата на тия типове?

Да, ний сме въ служба на голѣмата змия и всѣки отъ насъ притежава по-вече или по-малко горнитѣ качества, неприсжщи на човѣка като духовно и морално сжщество. Ний облажаваме ония, които могатъ

да излѣзатъ прѣдъ Бога съ чиста съвѣсть и сърдце.

Ето защо, когато сме въ долната частъ на колелото, — въ физическия миръ, материята ни прѣспива и ний спимъ дълбокъ сънь, пълень съ непонятни блънувания. Едва ли може да се заблѣжи тукъ-тамъ по нѣкой будень въ материалниятъ миръ, а тия, които съставляватъ грамадното мнозинство, спятъ, непробудно спятъ!

Като се вгледаме въ горната частъ на колелото, ний виждаме, че всички тамъ сж будни. Тамъ е изобразень живота слѣдъ дългиятъ сънь, що ний наричаме смъртъ на плътта. Тамъ всинца прогледваме. Тамъ ний анализираме и тълкуваме нашитѣ земни сънища и блънувания; виждаме, кой е лѣжалъ на криво и кой е спалъ въ мръсотии; осждаме дѣлата си и се огледваме единъ другъ какви сме били; погнусяваме се отъ сами себе си; отвъръцаваме се отъ плачевната долина — материалната областъ, и не искаме никога вече да слѣземъ тамъ. Разумътъ ни се възмущава отъ нашитѣ ненаситни страсти и желанія и не иска вече да се спуска надолу. Но колелото се завърта и ни влачи пакъ тамъ, гдѣто нашитѣ страсти и похоти ни влачатъ, гдѣто нашитѣ желанія ни привличатъ.

Тамъ тия наши слабости човѣшки ще трѣбва да бждатъ угасени, наситени. Какъ? — Чрѣвъ страдания, чрѣвъ теглила! И когато се събудимъ пакъ отъ дългия сънь, желанието ни да се спущае пакъ изново въ долината на сълзитѣ ще бжде много по-малко.

Така ний още много ще се качваме и слазяме до гдѣ се наситимъ. Но тежко и горко на ония, които мъчно се насищатъ! Тежко и горко на ония, които по-вечко си отспиватъ въ дългиятъ сънь! За тѣхъ колелото ще се върти до тогава, до гдѣто не имъ изчезне и послѣдното желание за земни наслаждения. (Мат. XVIII, 23—34). Раждивото желѣзо ще бжде

до тогава повръщано въ огъня и подъ ударитѣ на чукътѣ, до като не му изпада и послѣдната ржда. Желанията сж страдания, а страданията сж огънътѣ на очищението. Страданияето е пещь, въ която се разтопява егоизъма на сърдцето.

Нѣка не помисли нѣкой, че щомъ се е родилъ въ охална срѣда, все тамъ ще го спуска колелото? Ако е така, то всѣки назадничавъ духъ би пожелалъ за дълго врѣме да се прѣражда за да се наслаждава въ тинята на материята. Наистина, съвсѣмъ не е така! Има една мъдра Българска подумка, която гласи: „Ако синоветѣ добруватъ, внуцитѣ гладуватъ“. Това изрѣчение е тъкмо на мѣстото си. Отъ друга страна окултизмътъ ни учи, че при спусканието на колелото, всѣки се връща въ собственото си сѣмейство, съ малки изключения. Тогава щомъ е така, всѣки охолникъ може още отъ сега да види какво го чака и гдѣ ще го спусне колелото! Какво ще намѣри тамъ? Всичко ще бжде прахосано и изпоѣдено отъ наслѣдници: синове, внуци и прѣвнуци.

Богатството не стои на едно мѣсто. Ний виждаме, че върху развалинитѣ на едно богато сѣмейство се издига друго, но не по кръвъ. Примѣритѣ сж паразителни. Нека погледнемъ около себе си. «Злѣ употребеното богатство влачи страшна отговорность», казва Леонъ Дени, а тая отговорность не може да бжде другá, освѣнъ отговорното лице да бжде спуснато отъ колелото на сждбата въ срѣдата на послѣднитѣ бѣднѣяци, срѣда създадена отъ неговитѣ минали дѣла.

При такива тежки условия, кой би желалъ да се прѣражда по за дълго врѣме?

Ний всинца сме длѣжни да вървимъ напредъ и да се стараемъ да излѣземъ на повърхността на колелото, защото догдѣ сме въ вжтрѣшността му, злото винаги ще ни притиска. Спасението ще настѣпи само когато излѣземъ на повърхността,

Ний сме длъжни да се вслушаме въ вътрѣшниятъ зовъ на съвѣстѣта ни: «Душе моя, душе моя, стани, защо спишъ?» И когато се събудимъ отъ дългия сънъ, ний лесно ще се отгървемъ отъ грубия натискъ на злото.

Нѣкои може да се присмиватъ, когато ще четатъ тия редове, съ дѣжащи споредъ тѣхъ заблуждения недостойни за вѣка, въ който живѣемъ. Но тѣмъ е простено; намъ се струва, че тѣ още спятъ въ дебелата сърдцевина на кръга. Тепърва тѣ ще изпитватъ сладоститѣ на дългия сънъ; тепърва ще чукатъ съ главитѣ си будитѣ на грѣшната земя. Тѣхната нива е още угъръ неподготвенъ за посѣвъ. Тѣ по-късно ще разбератъ, че никоя глава нѣма да утрае въ употребото си, да се задоволява въ прищѣвкитѣ. Всички ще омекнатъ. Нека сега се прѣсмиватъ, нека спятъ. Свѣщенниятъ зовъ се отнася само за ония отъ тѣхъ, които сж се вече наспали и само отъ мързелъ се изтѣгатъ върху коравото лѣгло на материята. Тѣ сж, които трѣбва да бждатъ сринати да станатъ, а не присмивачитѣ, които още дрѣмятъ като унесени отъ опиума на гжстата материя и отъ въртежа на колелото. Ний искаме да издигнемъ само събуденитѣ мързеливци, за да не се повръщатъ отново въ сънѣтъ на упойната физическа сфера, та да не се случи съ тѣхъ казаното въ писанието: „Псето се върна на бълвоча си, и свинята окжпана върна се да се валя въ тинята“. (II Петр. II, 22).

Сега нека се взрѣмъ още веднажъ въ кръга. Това колело не е плодъ на човѣшката фантазия. Тоя кръгъ е традиционната змия, която притиска падналото човѣчество и се мъчи да го задържи въ властѣта си. Това колело не е панаирска люлка за дѣца, измислена за развлѣчение. То изображава люлката на Адамовото сѣме, която го е залюлѣла още отъ часа на неговото историческо падение. Змията е узурпирала

правата на бѣдното челоуѣчество и никого не пропуска да излѣзе вѣнъ отъ нейниятъ кръгъ. Велика е борбата на роба съ узурпатора, ала още неравномѣрна. Силата на змията е гигантска и не е възможно челоуѣчеството прѣдоставено само на себе си да се спаси отъ властѣта на тая змия.

Индийскитъ великъ мѣдрецъ Кришна съ вѣкове прѣди Христа бѣ казалъ, че челоуѣчеството ще може да бѣде спасено само чрѣзъ единъ вѣплотенъ Богъ. И дѣйствително отъ тамъ дойде спасението. Още прѣди двѣ хиляди години Вѣплотеното Слово—Исусъ стѣпи връхъ главата на страшната змия и посочи на челоуѣчеството пътѣтъ за спасение. Халдейскитъ мѣдрецъ астролози, които разбираха отъ астрономията на невидимата астрална областъ, видѣха какъ разрушителтъ на адекиятъ омагьосанъ кръгъ при идването си създаде голѣмъ шумъ въ небесата, и отидоха въ Витлеемъ да му се поклонятъ.

Отъ тогава насамъ ний виждаме какъ змията въ своитъ прѣдемъртни конвулсии, притиска съ най-голъма сила измѣченото челоуѣчество и не иска да го изтърве изъ властѣта си. Агентитъ на злото, толкозъ по-вече опасни че сѣ невидими, кръстосватъ на всѣкъдѣ и простиратъ своитъ мрѣжи за да попрѣчатъ на великото прѣселение, на великото бѣгство на Адамовото сѣме отъ робството на земята. Но нѣма да сполучи тя, защото главата ѣ е смазана и прѣдемъртнитъ нейни конвулсии скоро ще прѣстанатъ. Залогтъ за спасението — кръстѣтъ е издигнатъ надъ вѣлшебниятъ кръгъ и като единъ всеиленъ магнитъ привлича желающитъ да се спасятъ. Божественния Спасителъ е посочилъ вече пътѣтъ, единственниятъ пътъ, който минава отвѣдъ кръста. Всеилниятъ Божественъ Магнитъ ще изтегли всинца ни изъ вѣлшебниятъ кръгъ, всинца ония, които се стрѣмятъ да излѣзатъ изъ мѣчилището на змията.

Не ще съмняние, че агентитѣ — доносници на змията сж набрани измежду насъ. Тя ги е подкупила и ги е натоварила съ задачата да забулватъ истината прѣдъ своитѣ братя и да ги държатъ въ заблуждение. Тия агенти изпълняватъ точно нейнитѣ заповѣди. Тѣ не позволяватъ да се поменуватъ съ трепетъ на никждѣ свѣщеннитѣ думи: „Богъ“, „Исусъ“, „Християнство“, „религия“, „спасение“, „крѣстъ“ и „задгробенъ животъ“. Тѣ дѣйствуватъ по сжщата тактика на тиранитѣ отъ петвѣковното робство на Българскиятъ народъ, които не позволяваха да се поменува на никждѣ името на „Московецътъ“ — Освободителъ. Тѣ проповѣдватъ, че всичко прѣкрасно е въ кржга; че всѣки трѣбва да боготвори лъжовнитѣ прѣлести на тоя вълшебенъ кржгъ; че всѣки трѣбва да използва грубия животъ и да се наслаждава отъ всичко, което му е дала майката природа; че всички мждрувания за нѣкакъвъ си животъ слѣдъ смъртъта на тѣлото сж празна работа; че тия вѣрвания сж си отживѣли отдавна вѣкътъ, и че сега е вѣкъ на науката и на свѣтлината.

Жалки и несъзнателни орждия на змията се явяватъ у насъ проповѣдницитѣ на бждното равенство. Често тѣ незабѣлѣзано изпадатъ въ нейнитѣ примки. Тѣ ужъ сж хора все оптимисти. Чудно е, прочее, защо не оставятъ тая незавидна роль да изпълняватъ песимиститѣ по природа.

Като агенти на сатаната, тѣ негодуватъ противъ свѣщенницитѣ, (не отричаме, че има лоши свѣщенници), за гдѣто лъжели хората съ нѣкакъвъ си задгробенъ животъ и не ги оставяли да си прѣживяватъ както трѣбва на този бѣлъ свѣтъ. Тѣ викатъ противъ тѣхъ за гдѣто скубятъ народа въ името на Оизи — Свѣтъ. Никой нѣмаше какво да имъ възрази, ако съ тая си благотворна критика не прѣслѣдваха задни цѣли. Тѣ сж хвърлили на всѣкждѣ черната

мръжа на мрачния материализъмъ и тържествуватъ въ апогеята на своето лъжливо величие. Така, когато пияницата се забрави отъ пиене, винаги се мисли за несъкрушимъ. Тъй и тѣ, упоени, отъ отровниятъ нектаръ на змията, сж се забравили въ своето самооболщение.

Змията е хитра. Тя е поставила своята мръжа и между самитѣ водители на спасението, като е оплела мнозина отъ тѣхъ въ примкитѣ на Мамона. Кога ще се опомнятъ тѣ за да проблѣснатъ прѣдъ своитѣ пасоми, които сж петимни да иматъ едно примѣрно и почитано духовенство?

Съ голѣмо настървение мрачнитѣ агенти на бждното равенство се нахвърлятъ и противъ новата свѣтлина, нарѣчена спиритизъмъ. Тѣ съзрѣха въ това учение една силна опора на Християнската религия и повдигнаха противъ него великъ клеветоносенъ походъ. Много се лъжатъ тѣ, ако мислятъ, че ще могатъ да нанесатъ смъртоносенъ ударъ на великата спиритическа докторина, която идва на врѣме да подкрѣпи вѣрата въ безсмъртието на единицитѣ на падналото човѣчество. Тѣ гледатъ да използватъ слабитѣ още страни на човѣшкитѣ познания, за да вържатъ човѣчеството въ нови вериги — въ веригитѣ на плътта. Но ще сполучатъ ли? Истината настъпва въ тишина: не се бои отъ празни крѣсци. Намѣсата, която иде отгорѣ, ще накара тия себелюбци скоро да биятъ отбой. Плътътъ, въ който тѣ сж тръгнали, е безисходенъ, защото намѣсто да прогресиратъ навѣнъ отъ кръга, т. е. къмъ опашката на змията, тѣ отиватъ навѣтрѣ къмъ главата.

Тѣ измѣнятъ често тактиката си както намѣрятъ за добрѣ. Като ходятъ измежду народа, намѣтнати съ овчи кожи, често ги слушаеме да казватъ съ присто-ренъ гласъ: „Ний не сме противъ религията, а противъ духовенството, което скуби народа. Вий работ-

ници, селяни и занаятчии, можете да си върват каквото искате, но подържайте насъ за да заягчимъ царството на братството“ (кржгтъ). Настрана пъкъ говорятъ другояче помежду си: „Този дивъ и несъзнателенъ народъ единъ день самъ ще разбере, че религия и равенство—братство сж двѣ понятия не съвмѣстими. Но за сега така трѣбва да му се говори.“ Нѣма ли обаче да разбере тоя много лъганъ и много-страдаленъ народъ, че братство безъ Християнство е една празна работа? Нѣма ли да разбератъ и тия несъзнателни агенти на змията, че тѣ не ще могатъ да откъснатъ този родъ отъ притегателната сила на Божественния магнитъ и да подчинятъ управлението на духа подъ законитѣ на плътта? Нека не бжде излишно да кажемъ още веднажъ, че царството на свободата, равенството и братството ще дойде само чрѣзъ кръста на Спасителя Христа.

Питатъ ли нѣкои, защо Исусъ е замълчавалъ за люлката на змията и не е говорилъ нищо за прѣражданieto на човѣшкото същество?

На тоя въпросъ отъ капитална важность ще оставимъ да говори самото Свѣщенно Писание :

1). Исусъ като говори на апостолитѣ за Ивана Кръстителя, казва: „И ако щете да приемете това, той е Илия, който трѣбваше да дойде. Койго има уши да слуша нека слуша. (Иоан. XI, 14, 15). „Илия вече дойде и не го познаха, но сториха съ него каквото щѣха.“ (Мат. XVII; 12). Тия Исусови думи никой разуменъ тълкувателъ не може да имъ даде отрицателна смисълъ.

2). Апостолитѣ питатъ Исуса: „Равви, какво зло е сторилъ тоя човѣкъ: той ли е съгрѣшилъ или родителитѣ му, та се е родилъ слѣпъ?“ (Иоан. IX, 2). За да залаватъ ученицитѣ такъвъ въпросъ на учителя си, трѣбва да имъ е била открита тайната на прѣражданieto отъ самиятъ Исусъ. Иначе той би ги

поправиль въ смисълъ, че челоуѣкътъ не е сжществува-валъ по-рано за да прави грѣхове, които ще изплаща тука на земята.

3). Исусъ ни дава да разберемъ съ една притча (Мат. XVIII, 23—35), че на длѣжника, т. е. грѣшника, ще се даде възможность да се наплати докрай и само до тогава ще стои въ затвора. Излиза, че на човѣка се дава едно по-дълго врѣме за прѣчистванието му, а не щомъ послѣдва физическата му смъртъ и да бжде хвърленъ въ Геенната огненна на безконечни врѣмена. Въ тая притча Исусъ е ясенъ и категориченъ. Пита се: гдѣ е тоя врѣмененъ затворъ за изплащане на грѣховетѣ слѣдъ смъртъта на тѣлото? Въ горнитѣ два цитати отъ Евангелието не загатва ли се, че тоя затворъ ще бжде пакъ тука на земята?

4). Свѣтїя Духъ говори чрѣвъ пророка: „Познахъ те прѣди да ти дамъ образъ въ утробата (Исая I, 4). Кой би могълъ да извърти тоя цитатъ и да му даде друга смисълъ?

5). „Твоитѣ повеления ми станаха пѣсенъ въ дома на странствуванието ми.“ (Псал. 119, 54). За каква емиграция говори Давидъ, ако не за прѣраждението? И кой е този домъ, ако не материялното тѣло?

6). Апостолъ Павелъ казва: „Когато бѣхме младенци, бѣхме поробени подъ стихїитѣ на свѣтътъ.“ (Галат. IV, 3). Ясно се разбира тукъ, че Павелъ, който твърди, че е билъ посвѣтенъ въ всичкитѣ тайни, говори за минали вѣкове, когато ний челоуѣцитѣ въ миналитѣ си сжществуванїя сме биле още младенци въ духовно отношение и сме били роби на свѣтовнитѣ стихїи. «А когато дойде врѣмето, проводи Богъ Сина си, който се роди отъ жена и застана подъ властѣта на закона, за да изкупи онѣзи, които бѣха подъ законтъ, за да възприемемъ осиновението. (Галат. IV, 4, 5).» Въ горнитѣ цитати не се ли рисуватъ на-

Азъ съмъ нѣтътъ, и истината и животътъ; никой не може да дойде при Отца, тѣмъмо чрѣзь Мене. (Иоан. XIV, 6).
Азъ съмъ вратата; прѣзь Мене ако влѣзе нѣкой, спасенъ ще бѣде. (Иоан. X, 9).
И когато бѣда Азъ въздигнахъ отъ земята, ще привлѣка всичкиятъ при Себе си. (Иоан. XII, 32).

ДЪЛГИЯТЪ СЪНЪ (ЛЮЛКАТА НА САТАНАТА)

питѣ минали съществуванія? Великата тайна, за която говори същиятъ апостолъ (Ефес. V, 32) не е нищо друго освѣнѣ тайната на прѣбражданието.

Свѣщенното Писание е пълно съ подобни тъмни загадки и когото интересуватъ може самъ да си ги намѣри.

За неизлишно считаме да кажемъ още, че учението за прѣбражданието е било поддържано и отъ великитѣ отци на Църквата, а именно: Оригенъ, Св. Августинъ, Св. Климентъ Александрийски, Св. Григорий и др..

Но защо тогазъ Исусъ не е проповѣдвалъ явно тайната на прѣбражданието?

Прѣди всичко ний трѣбва да се попитаме: дали цѣлѣта на Неговото доваждане на земята е била за да утвърди люлката на прѣбражданието или за да ни оттърве отъ това прѣбраждане? Можеше ли, напри- мѣръ, русинѣтъ да кади темиянѣ на полумѣсеца, що веднажъ бѣ намислилъ да уничтожи, та да ни освободи? Нѣка се взрѣмъ още единъ пѣтъ въ кръга и ще разберемъ, че Спасителѣтъ не е можалъ да освящава една люлка създадена отъ центѣра на злото. Той е рѣшилъ да ни освободи веднажъ за винаги отъ тия дълги прѣбраждания, а не да ги освящава и увѣковѣчава, защото прѣбражданието като врѣменно, не може да съставлява една вѣчна истина. Той ни е посочилъ ново прѣбраждане чрѣзъ Духѣтъ, за да можемъ да се отплѣснемъ отъ кръга въ параболично направление къмъ пѣтътъ на спасението и съвршенството.

И тази истина е била схваната много добрѣ отъ епископитѣ мистици, които съ имали голѣмо влияние между прѣдставителитѣ на вселенскитѣ събори. Мнозинството отъ владицитѣ на Никеийския съборъ е отхвърлило прѣдложението на една голѣма частъ отъ прѣдставителитѣ на Църквата, които съ настоявали да

се помѣсти въ символа на вѣрата и единъ членъ за прѣбражданието.

Истината за прѣбражданието е била не само загатната отъ Исуса, но е била извѣстна както казахме и на великитѣ отци на Християнската църква. Само че трѣбвало е тя да си остане като една аксиома, която да бѣде прѣдмѣтъ на изучаване отъ прѣдставителитѣ на официалната наука, а не догма на Християнското учение; защото казахме, че прѣбражданието е врѣменно начало.

Съборната Църква мълкомъ признава съ молитвитѣ си за мъртвитѣ, че душата еволюира и слѣдъ смъртта на тѣлото, а спорѣдъ наведенитѣ отъ священното писание цитати, тая еволюция не може да бѣде друга, освѣнъ крѣгова, т. е. прѣбраждане.

По тоя въпросъ Църквата се държи доблестно и не се мѣси въ прѣдугажданията на нейнитѣ напрѣднали членове. За господарѣтъ не важи на колко отлиха ще се прѣкопае лозето. Тия подробности могатъ да интересуватъ само копачитѣ, а той безъ да имъ се мѣси въ работата: иска само едно отъ тѣхъ, — лозето да се прѣкопае и прѣчисти най-внимателно.

Ала забѣлѣзва се и друго: мнозина рѣвности защитници на Църквата се силятъ да оборятъ истината за прѣбражданието, но за това тѣ не сж упълномощени отъ Църквата. Това сж тѣхни лични мнѣния, съ които по-скоро услужватъ на материялизѣма, нежели да принасятъ услуга на вѣрата въ безсмъртието!

Х.

Мрачниятъ сънъ (Материялизъмъ).

Материялистичнитѣ доктори ни отживѣха. Тѣ искаха да унищожатъ вѣчнитѣ принципи, които сж сжщността на обществото, политиката и морала; но свършиха само съ правни и безплодни отрицания. Опитната наука доведе ученитѣ, въпрѣки волята имъ, въ областта на чисто духовнитѣ сили чрѣзъ хищностизма и внушението прѣзъ разстояние. Исплашени отъ резултатитѣ на собственитѣ си опити, материялиститѣ започнаха да ги отричатъ.

Papus.

Този грозенъ сънъ се състои въ прѣспивание човѣшкото сжщество въ тинята на материята.

Въ теглилата и отчаянието си човѣкъ често е изгубвалъ правия пѣтъ и е показвалъ юмрукъ къмъ Небето, като е започвалъ да търси утѣха изключително въ материята. Като се рови изъ калѣта, той често е изгубвалъ способността си да издига глава нагорѣ и много пѣти се е възхищавалъ отъ свирнята на ония свинопасци, които го учатъ, че всичкото му щастие се състои въ ровение на калѣта, и че той като нѣма нужда отъ духовна храна, нѣма и защо да издига главата си къмъ Небето.

Много човѣшки сжщества съ низка еволюция, които сж имали нужда отъ вънкашно направление, стѣпиха на независима нога и се увлѣкоха въ блатото на материялизъма, като искаха да мѣрятъ силитѣ си съ ония доблестни ратници, които съ научна цѣль сж нагазили въ дълбинитѣ на материята, но иматъ достатъчно сили и нравственъ багажъ отъ миналитѣ си сжществувания за да изгазятъ навънъ. Тия безъ морална мощъ нещастници като се спуснаха въ дълбокитѣ мини на материята, навлѣзоха въ най-далечнитѣ

галерии, гдѣто слънчова свѣтлина се не вижда. Тѣ забравиха видѣлината на Божия день и провъзгласиха, че всичко на този свѣтъ е мракъ и че изъ галериитѣ на мината не се виждало друго освѣнѣ материя. Тоя мракъ лесно ги заблуди и ги подведе да отхвърлятъ безсмъртниятъ принципъ въ човѣшкото сщество и да се напръгаты да свалятъ Създателя отъ небесата, за да сѣднатъ на прѣстола Му. Така тѣ заспаха въ тежкиятъ сънь на грубата материя и, отъ гордостъ и опиянение че сж опразнили небесата отъ разни божества и невидими сили, не искаты вече да се пробудятъ.

Но това е още първата стъпка къмъ великото падение. Започнаха тѣ да се задълбочаватъ въ съняието, че слѣдъ тѣхъ дойдоха тѣхнитѣ ученици, които доказаха на свѣта, че чловѣкътъ е безцѣлна и нещастна рожба на слѣпата природа, и че по-добрѣ би било той никакъ да не се е раждалъ. Тѣ поискаха унищожението на свѣта.

За да не бждемъ голословни, нѣка цитираме думитѣ на прочутата писателка поетка Г-жа Аккерманъ, една отъ поддръжателитѣ на материалистичната школа:

„Азъ нѣма да кажа на чловѣчеството : прогресирай! Но ще му кажа: мри! защото никакъвъ прогресъ не ще те отгърве нѣкога отъ бѣдствията на земнитѣ условия.“ Тия наставления никакъ не хармониратъ съ стрѣмежитѣ на социялиститѣ — материалисти, които сж се нагърбили да оправятъ свѣта. Неестественниятъ съюзъ между социализъмъ и материализъмъ изпъква на всекъдѣ.

Ето какъ и Жюль Сури, виденъ материалистъ, подбужда отчаяното чловѣчество къмъ самоуничтожение: «Ако има нѣщо суетно и безполезно на свѣта, то е ражданието, сществуванieto и смъртъта на безбройнитѣ паразити, фауни и флори, които растатъ като мхъ и се движатъ по лицето на безсилната планета.“

Въобще тая мъртвешка докторина всѣва отвращение отъ прѣкрасния животъ и като резултатъ отъ тия прѣстѣпни проповѣди настѣпило е грозно разочорование. Мждрувачитѣ заявиха, че щомъ животътъ е безцѣленъ, ще трѣбва да се откажемъ отъ него. Обездоменитѣ, оскърбенитѣ, останалитѣ безъ честъ, онеправданитѣ провъзгласиха също, че тѣхното спасение е само въ смъртта. Затракаха револвери, задрънкаха чаши съ отрова, зашумолѣха вѣжа и ний съврѣменниците на тоя опѣкъ свѣтъ станахме свидѣтели на небивали и нечувани до сега самоубийства. За най-нищожни работи ний виждаме какъ обезумѣлитѣ рицари на смъртта прѣскаатъ главитѣ си съ куршумъ или увисватъ драговолно на вѣжето. Даже и малкитѣ дѣца започнаха да заплашватъ родителитѣ си съ самоубийство.

Появиха се напokonъ и най-умнитѣ, нарѣчени послѣдователи на спекулативния или епикурейски материализмъ,— колкото по-умни, толкова и по-отвратителни! Споредъ тѣхъ, всѣкой, който нѣма възможность да се наслаждава съ земнитѣ блага, ще трѣбва драговолно да отиде и си лѣгне въ гробищата да мре за да не мърси свѣта, но който пѣкъ разполага съ срѣдства, ще трѣбва да използва живота въ най-груби наслаждения. Тѣ доказаха, че човѣшкото същество е повикано да играе незавидната роля на свиня отъ стадото на Епикура, защото туй ще му остане на този свѣтъ. Дадемъ ли веднажъ грѣбъ на земята, казватъ тѣ, всичко се свършва съ насъ. Ето защо човѣкъ ще трѣбва да си угажда на плътта както трѣбва.

Карлъ Фогтъ се провиква, че природнитѣ закони сж непрѣклонни сили, които не познаватъ ни моралъ ни благоволение. Касае се за законитѣ, които управляватъ плътта. Споредъ тоя философъ отъ материалистичната школа щомъ се размърда животинското

чувство въ човѣка, непрѣмѣнно ще трѣбва да се удовлетвори (вижъ карт. I. стр. 45). Сѣщото потвърждава и Докторъ Людвикъ Бюхнеръ: «Человѣкъ, казва той, не е свободенъ. Той отива тамъ, гдѣто мозъкътъ му го тласка.» Споредъ материялиститѣ индивидътъ нѣма свободна воля и трѣбва да върви винаги слѣдъ плътскитѣ побуждения.

Но такава едно учение посѣя истинска деморализация и поквара въ свѣта. Отъ една страна самоубийствата между по-слабитѣ натури зачестиха, защото не всѣки можѣ да намѣри възможность да използва живота въ най-груби наслаждения, а отъ друга—силнитѣ потърсиха по какъвто и да е начинъ да намѣрятъ срѣдства за да вървятъ споредъ изискванията на спекулативния материялизъмъ. Народиха се сѣячи на подлостъ, невѣжество и развратъ. Щомъ всичко се свършва още на този свѣтъ, казватъ тѣ, то отъ сега нататкъ ще живѣемъ само за себе си и кой както намѣри. Създале се култътъ на златото и на плътта. Звѣрскиятъ инстинктъ въ низкитѣ натури се разбуди и тѣ се впуснаха въ глѣбинитѣ на тъмнитѣ галерии на материята, за да безчестятъ, грабятъ и убиватъ кого гдѣ сварятъ. И всичко се вършеше ужъ скришно. Тъмнина е въ кѣтоветѣ на материялизма: никой ги не вижда що правятъ. Нѣма Богъ; нѣма отговорность; нѣма гризание на съвѣстѣта. Прочее, нѣка всѣки се наслаждава както намѣри за добръ, та било даже и съ кръвта и потѣта на своя ближенъ.

Дойдоха на дневенъ редъ и прѣдставителитѣ на личниятъ егоизъмъ,—разни грабители, скубачи, вагабонти, разбойници, убийци, изѣдници, крадци явни и тайни, блудници, и разни видове мръсници, и мнозинството въ името на свѣщенния материялизъмъ се нахвърля върху бѣднитѣ човѣшки родъ и го ограбиха за да могатъ да живѣятъ споредъ програмата на фалшивата докторина. Тѣ дадоха пълна воля на звѣ-

ра въ човѣка да се наслаждава колкото си ще въ изобилието на земнитѣ мръсотии, и много нещастници отъ прѣсищание въ сласти и страсти изпълниха прѣждеврѣменно гробоветѣ.

Така играятъ ролята си на тоя свѣтъ ония, които прилагатъ на практика епикурейския материялизъмъ.

Опититѣ на нѣкои философи материялисти да създадатъ независимъ отъ религиата моралъ съ цѣль да спасятъ учението си отъ позоръ и да извлѣкатъ чловѣчеството отъ калъта, въ която тѣ сами го тикнаха, прѣтърпѣха пълна несполука. Материялиститѣ не можаха да намѣрятъ друго вѣже, съ което да вържатъ разюзданиятъ звѣръ въ човѣка. Тѣхниятъ независимъ моралъ излѣзе празна работа. Прѣди всичко, ако сж заблѣжливи, че сжществуватъ нѣкои силно морални натури между поклонницитѣ на материялизъма и възъ основа на това да градятъ своя независимъ моралъ, тѣ би трѣбвало да знаятъ, че тѣхната моралностъ е вродена, т. е. донесена отъ миналитѣ сжществувания и нѣма нищо общо съ учението, което не може да донесе моралъ. Това е духовната влага въ сърдцето на човѣшкото сжщество, която то носи съ себе си като багажъ, спечеленъ въ едно минало сжществувание. И ако тая вродена влага продължава да бжде излагана на неумолимиятъ пустиненъ пекъ на всеунищожавациятъ материялизъмъ и не бжде подкрѣпена отъ никаква небесна роса, то не само че горнята почва, гдѣто е умътъ, ще изгуби и послѣдната си влагица, но ще бжде прѣсушенъ и оазисътъ, гдѣто е сърдцето и гдѣто се култивиратъ най-благороднитѣ цвѣта — добродѣтели, които ни подтикватъ къмъ *свѣзршенството*. Така щото невъзможно е отъ материялизъмътъ да излѣзе моралъ. То ще бжде все едно да прави човѣкъ градинарство безъ вода.

Влагата отъ моралъ, която е останала въ сърдцата ни, както казахме, води начало отъ едно прѣжно

сществуване. Следователно, тя принадлежи на духовният принцип и не може да прѣдставлява нѣкакъв си независимъ моралъ, създаденъ отъ хладната докторина на мрачния материялизъмъ и възъ основа на човѣшка мѣрка.

Цѣла измама ще бжде ако си помислимъ, че материялизъмътъ ще създаде въ сърдцата ни моралъ, ако тоя моралъ не е вроденъ въ насъ. Малко ли материялисти сж по природа светии достойни за подражание? Нима материялизъмътъ ги е направилъ такива? Ако това е вѣрно, тогава нека възпитаеме съ материялистичниятъ моралъ сщществата отъ долня еволюция, каквито сж напримѣръ непоправимитѣ убийци, разбойници, блудници, пияници или всѣкакъвъ родъ утайка на обществото. Даже и такива прѣстѣпни типове знаятъ, че моралъ и материялизъмъ сж двѣ враждебни по между си понятия. Разбойникътъ ще ни възрази, че инстинктътъ за самосъхрание го кара да убива и граби за да се нахрани и живѣе охално, защото ако слуша философи на духовния принципъ, гладенъ ще умре. Сжшо и блудникътъ ще ни каже, че едно естествено влѣчение го тегли къмъ прѣкрасния полъ и че за моралъ дума не може да става, понеже самата природа го учи да вре чувствата си въ калъта. А великъ глупецъ е тоя, който отива противъ самата природа. Разбира се, че такъвъ приятель никой не може го убѣди, че творческата сила на любовта трѣбва да се държи по на хладно мѣсто и да се обуздава. За него свинцината е идеалъ въ живота. Пияницата пѣкъ съ доказателства на ржка ще се провикне отъ името на своето лично право и влѣчение, че нѣма нищо по-естествено отъ това, да изгаси човѣкъ единъ вжтрѣшенъ огънь и че само жабитѣ и говедата не пиели спиртни напитки.

Приятели материялисти, идете и сѣйте независимъ моралъ въ такива сковани отъ материята сърдца! И-

дете и посредствомъ вашитѣ прѣспивателни срѣдства събудете отъ дълбокия сънъ ония, които сж се забравили подъ дебелитъ завивки на грубиятъ материализъмъ! Да, вий сте, които ги приспивате, ала не сте вие, които ще ги събудите.

„Идеята за Бога, казва Леонъ Дени, е нераздѣлна отъ идеята за закона, а особено *закона за морала*, и никое общество не може да живѣе, нито до се развива безъ познанието на моралниятъ законъ. Вѣрата въ единъ висшъ идеалъ за правда усилва съзнанието и поддържа човѣка въ изпитанията му, които сж за поука. Тая вѣра е утѣхата, надѣждата на страдащитѣ, върховното прибѣжище на наскърбенитѣ, на изоставенитѣ. Като една заря тя освѣтлява съ благитѣ си лъчи душата на нещастнитѣ.“

Една е свѣтлината, която ще разбуди всички дълбоко спящи изъ галериитѣ на тъмната материалистична мина. Единъ слънчевъ лъчъ изпоратенъ прѣзъ пукнатинитѣ надъ мината започва да блѣсти срѣдъ великия мракъ на материята. Тоя лъчъ прониква въ мрачинитѣ и дава възможность на всички да налучатъ пжтя на спасението и да излѣзатъ навънъ отъ тая смрадь, отъ тая задушлива атмосфера, гдѣто сж тьнали толкова врѣме и сж забравили великиятъ Божи день. Тоя лъчъ е езотеричното Християнство, което днесъ блѣщи съ най-голѣма сила въ лицето на спиритизма, — онзи Божественъ радиумъ, който прониква на всѣкъдѣ и създава уплаха между застѣпницитѣ на грубата материя. Тоя лъчъ не е самата свѣтлина, а прѣдтеча на истинската Евангелска свѣтлина, която е била затулена прѣзъ вѣковетѣ отъ грѣшното човѣчество. Печаленъ е фактътъ, гдѣто тя срѣща отпоръ отъ страна на ония, които прѣзъ вѣковетѣ сж освѣтлявали нѣкога тъмнитѣ галерии на катакомбитѣ съ свѣщи и кандилца, за да посочватъ пжтя къмъ спасението на падналото човѣчество, а днесъ тѣ сами-

тѣ несъзнателно кадятъ темянь на материялизъма. Догдѣто поклонниците на тоя послѣдния, сж неспокойни отъ новия лжчѣ и сж се замислили за сждбата на своитѣ повърхри хипнотези, намѣриха се служители, мислящи се отъ страна на спасението, които вмѣсто да носрѣщатъ съ радостъ тоя новѣ лжчѣ, тѣ го назоваха бѣсовѣпрошателство! Исусъ, който самѣ бѣше повикаль духоветѣ на Мойсея и Илия на Таворската планина, би се почудиль, какъ така новитѣ фѣарисеи, слѣдѣ двадесетѣ вѣковно прѣбраждане по пхтѣта на вѣчната еволюция сж си промѣнили само кожата, но не и нрава! Защото Той бѣ обвиненъ по сждция начинъ отъ старитѣ фѣарисеи, по който днесъ новитѣ такива осждатъ наитието на спиритизъма. Еврейския Историкъ Йосифъ, който е билъ близкъ до епохата на Исуса Христа, пише: „Въ навечерието на Паската Исусъ бѣ распнатъ за гдѣто е практикуваль магията и чародѣйството.“

Нека знаятъ тия приятели, че не сме ний хората, които ще спремъ великия протестъ на духоветѣ обитатели на невидимата областъ противъ съврѣмения грубъ материялизъмъ.

Ще бждатъ ли тия рѣдки критици въ състояние да дадатъ пхтѣ на Евангелската свѣтлина, като повдигнатъ тежкитѣ врата на материялизъма, безъ помощта на новия лжчѣ, който тѣ желаятъ да спратъ?

Материялиститѣ по добрѣ схващатъ истинското положение. Тѣ виждатъ въ лицето на Спиритизъма една силна струя въ подкрѣпа на религията. Явно е, слѣдователно, че спиритическото учение може да срѣща опозиция само измежду ония полувѣрващи, на които вѣрата въ беземъртието е разколебана и съдържа силна смѣсица материялизъмъ. Тѣ сж ония, които считатъ религията за умѣло скроена лъжа, необходима за запазване на морала.

За щастие и честь на Християнската Църква,

нейнитѣ членове симпатизиратъ на новото течение и не стоятъ неутрални въ великата борба между духа и материята. Тѣ силно вѣрватъ, че науката ще оправдае религията посредствомъ феноменитѣ на Спиритизъма.

Опозицията иде не отъ Църквата, а отъ страна на нѣкои ексцентрични Християнски секти. Нашитѣ уважения отправяме къмъ опозицията, произходяща отъ свободната и безпристрасна мисль.

Кой знае отъ гдѣ на кждѣ пѣкъ за патентовани привърженици на материялизъма у насъ се явяватъ апостолитѣ на равенството и братството. Тѣ сж готови да стѣпчатъ всѣко учение за Бога или за безсмъртието на душата. А пѣкъ чуятъ ли нѣкъждѣ да се говори за духове, тѣ изведнажъ се възбуждатъ и се разтичватъ като на пожаръ. Нѣколцина отъ тѣхнитѣ водители изрично запрѣщаватъ на работническата маса да се занимава съ спиритизъмъ, защото това било гибелно учение за социалъ-демократическата партия!

Ето какъ още отъ сега ратниците за равенство и братство ограничаватъ личната свобода на индивида, като считатъ работниците за свои подвѣдомствени твари и имъ забраняватъ да поглеждатъ къмъ пѣтътъ на вѣчнитѣ истини. Опасно е, щото социалната демокрация да се не прѣвърне на единъ новъ езуитски институтъ, който да оскверни скѣпата идея за равенство и братство, както езуититѣ оскверниха Църквата Христова, — институтъ, който не ще може да вирѣе въ вѣкътъ на свободната мисль.

Но нека разгледаме вкратцѣ, какви сж научнитѣ основания на материялиститѣ, та да претендиратъ за право, така да приспиватъ человѣчетвото и да го водятъ къмъ дѣното на духовната пропастъ :

Прѣди всичко, материялизъмътъ е чисто метафизическо учение и нѣма нищо общо съ положителната наука. Гордостъта на материялиститѣ и хвалбитѣ имъ

че тѣ сж истинскитѣ прѣдставители на науката сж една човѣшка слабостъ. Всѣкой се мисли за нищо на тоя свѣтъ, а отстрана разумнитѣ люде мислятъ такъвъ самохвалець че е нищо. Както тѣ си иматъ своитѣ основания да твърдятъ възъ основа на видимата материя, че всичко въ Вселѣнната било материя въ движение, то и тѣхнитѣ противници иматъ неопровержими доказателства, че материята е робъ на една скрита организираща воля, която твори, съчетава и направлява.

„Материялизъмътъ, казва Леонъ Дени, обяснява формацията на свѣта чрезъ слѣпата игра и сближение на атомитѣ. Но гдѣ се е чуло и видѣло отъ разхвърлението значитѣ на азбуката да се образува една поема? И то поема на всемирниятъ животъ! Оставена на само себе си материята нищо не може. Атомитѣ като несъзнателни и слѣпи не ще могатъ сами да се отправятъ къмъ една цѣль.“

„Ако ний се състояхме само отъ материя, то нашето азъ не би дѣйствиувало въ връме на сънъ безъ помощта на петътихъ чувства. Не би имало магнетическо ясновидство, не би имало виждане прѣзъ разстояние безъ помощта на очитѣ, прѣдвидания на факти, проникване на мисълта. Тия сж очевидни факти за съществуването на душата.“

А какво да кажемъ за появитѣ и материялизиранията на духоветѣ на нашитѣ починали братя и сестри, които се вѣстятъ, за да протестиратъ заради великото заблуждение на материялизъма? Експериментаторитѣ първомъ не повѣрваха на очитѣ си и повикаха на помощъ фотографията, едно отъ контролнитѣ срѣдства на положителната наука; чрезъ фотографията се констатираха неопровержимитѣ факти. Ако материялиститѣ нарѣкоха „очевидцитѣ люди и ха-

люцинирани субекти, тѣ нѣма да закѣсенѣятъ да припишатъ тая лудостъ и халюцинация и върху бездушния фотграфенъ апаратъ.

Лесно е да се каже, че ония, които върватъ въ сществуването на духоветѣ и въ възможността да се съобщаваме съ тѣхъ, сж луди, но когато ни се посочатъ знаменити личности и мъже на науката, които върватъ по сщиятъ пѣтъ за откривание на истината, би трѣбвало да се засраимъ отъ подигравкитѣ си, които изобличаватъ нашето дълбоко невѣжество, а не да обръщаме други листа и да казваме, че и между ученитѣ има луди! На приятелитѣ материялисти не имъ се нравятъ учени мъже като Майера, Уелса, Крукса, Ломброзо, Аксакова, Фламариона, Шарлъ Рипе, Хъксlea, Цьолнера, Де Роша, Жибие, Дюрвиля, Кюри, Папуса или Викторъ Хюго. За тѣхъ всички тия ратници на науката сж луди, защото сж се занимавали съ разрѣшение проблемата на живота; защото сж свѣтли на модерниятъ спиртализъмъ. Тѣ биха посочили и най-неизвѣстниятъ ученъ, който се е прославилъ само за това, че е хвърлил нѣкой камъкъ по адресъ на спиритуализма. За такива невъздържани прѣсмивачи и хулители на свободната мисль ето що казва Викторъ Хюго: „Единъ ученъ, който се присмива на възможното, е почти идиотъ.“ „Да отбѣгваме едно явление и съ присмѣхъ да му показваме грѣбъ, значи да тжпчемъ истината.“

До като отъ една страна ратницитѣ на окултната наука сполучиха да раздѣлятъ материялното тѣло отъ духовното посредствомъ хипнотизма и да докажатъ независимото сществувание на послѣдното съ помощта на непогрѣшими контролни а п а р а т и; отъ друга страна се намиратъ още нѣкой закѣсенѣли въ своето упорство материялисти, които отричатъ сществуването на душата. Тия приятели забутани изъ мъгливия свѣтогледъ на XVIII вѣкъ приличатъ на онзи

каленъ русофилъ, който и до сега не вѣрвалъ, че Портъ Артуръ е падналъ въ рѣцѣтъ на Японцитѣ!

Но да дойдемъ до фактитѣ на една призната вече наука, за да подкрѣпимъ истината за безсмъртието : „Физиологията ни учи, казватъ Фламарионъ и Дени, че разнитѣ части на човѣшкото тѣло се подновяватъ въ единъ периодъ отъ нѣколко години, а даже и мѣсеци. Една постоянна промѣна става въ насъ. Отъ най-мегкитѣ субстанции на мозъка до най-твърдитѣ части на костъта, цѣлото наше физическо сщество е подчинено на постоянни промѣни. Нашето тѣло се разлага и се реформирва нѣколко пѣти прѣзъ живота. Обаче въ прѣки тия постоянни прѣбразования, при все че материялното тѣло съвсѣмъ се видоизмѣнява, ний оставаме все сщцата личностъ. Материята на мозъка ни може да се подновява, но нашата мисль бива винаги сщцата, а съ нея утрайва и паметъта ни, споменътъ за едно минало, въ което настоящето ни тѣло не е никакъ участвовало. Има слѣдователно въ насъ единъ принципъ различенъ отъ материята, една недѣлима сила, която оцѣлява и се поддържа посрѣдъ тия постоянни промѣни.“

Така щото единъ материялистъ сѣдия, който приема, че човѣкъ се състои само отъ материя, не би намѣрилъ никакви законни основания да окачи на вѣжето единъ прѣстѣжникъ съ закъснѣла присѣда. Материялистически гледано на вѣжето ще овисне една невинна жертва за срамъ и позоръ на правосѣдието отъ ХХ вѣкъ! Материялистътъ сѣдия наказва не самиятъ прѣстѣжникъ, а неговиятъ замѣстникъ. Осѣжда се на смъртъ купувачътъ на една кѣща намѣсто продавачътъ, който убилъ нѣкого си и изчезналъ! За да бждатъ справедливи въ случаятъ материялиститѣ сѣдии би трѣбвало да оставятъ на спокойствие заловениятъ прѣстѣжникъ, който не е сщциятъ по плѣть и да отидатъ да търсятъ и събератъ всичкитѣ отлѣ-

тѣли атоми, които сж съставлявали нѣкога ситѣлото на прѣстѣпника и тѣхъ да обѣсятъ! Отъ горѣизложеното се вижда колко е необосновано и недостатѣчно учението на материялиститѣ.

„Ако нашето духовно сжщество, казва скромниятъ апостолъ на Евангелскитъ спиритизъмъ, Леонъ Дени, се поддържва и оцѣлява посрѣдъ постоянното подновяване на молекулитъ и прѣобразованията на материялното ни тѣло, то тѣхното разлагане, окончателното имъ изчезване не би докоснало никакъ неговото сжществуване. Ний видѣхме, че нищо се не унищожавва въ Вселѣнната. Когато химията и физиката ни показватъ, че никаква сила не изчезва, то какъ да повѣрваме, че оная единица, въ която се свежатъ всичкитъ умствени сили, онова съзнателно азъ, въ което животътъ се измѣква изъ веригитъ на сждбата, би могло да се разруши и унищожитъ?“

„Не само логиката, моралътъ, но още и самитѣ факти, факти отъ чувственъ редъ, същеврѣменно физиологически и психически, всичко съдѣйствува за да се посочи на трайността на съзнателното сжщество, да ни докаже, че душата се нахожда пакъ задъ гроба такава, каквато сама се е сложила чрѣзъ дѣлата си и работитъ си прѣзъ течението на земното си сжществуване.“

„Ако смъртта бѣше послѣдната дума на всичкитъ нища, ако нашитѣ сждбини се ограничаваха съ тоя бѣгълъ животъ, бихме ли имали тогава ония вдѣхновения къмъ едно по-добро, свѣршено състояние, за което нищо на земята не може да ни даде идея? Бихме ли имали тая жажда къмъ познание, къмъ знание, която нищо не може да утоли? Ако всичко се свѣршиваше съ гроба, защо сж тогава тия нужди, тия мечтания, тия необясними стрѣмежи? Тоя силенъ викъ на човѣшкото

сжичество, който ехти прѣзъ вѣковетѣ, тия безкрайни надѣжди, тия непрѣодолими подеми къмъ напредѣкъ и свѣтлина, биха ли могли да бждатъ атрибути на една прѣходна стѣпка, на единъ сборъ отъ молекули, който едва що образуванъ, тукакси изчезва? Що е, прочее, земниятъ животъ, тѣй краткъ, че не позволява даже прѣзъ най-дългото си утрайване да достигнемъ границитѣ на науката, — тѣй пѣленъ съ безсилie, горчивина, разочорование, че нищо въ него не ни задоволява напълно; и то до тамъ, че слѣдъ като почнемъ да вѣрваме, че сме заловили вече прѣдѣлитѣ на нашитѣ ненаситни желанія, ний се отвлачаме къмъ една все по недостъпна цѣль? Упорството, съ което, възпрѣжки несполукитѣ, прѣслѣдваме единъ идеалъ, който не е отъ тоя свѣтъ, едно щастие, което постоянно бѣга отъ насъ, е достатѣчно показание, че има и друго нѣщо освѣнъ настоящиятъ животъ. Природата не би могла да даде на сжичеството неосжичествими вдѣхновения и надѣжди. Безграничнитѣ нужди на душата викатъ силно къмъ единъ безграниченъ животъ“.

„Не можемъ да приемемъ, че частъта е по-голъма отъ цѣлото, че разумътъ може да произлиза отъ една неразумна причина, че отъ една безцѣлна природа може да излѣзатъ сжичества способни да прѣслѣдватъ една цѣль.“

И защо природата въ своето разнообразие и всетворчество, като облача единъ разумъ съ деликатна материя отъ единъ—два килограма, каквато е нашата мозъчна материя, да не може да облѣче тоя сжичиятъ разумъ и съ два—три милиграма или мириаграма тънка, ефирна и невидима материя за нашитѣ недостатѣчни петъ чувства? Наблюдението не ни ли показва най-ясно, че материята колкото по-разрѣдена бива, толкова по-голъми сили проявява? Ний сме напълно логични като подозираме въ ефирната материя присѣт-

ствието на невидими разумни сили или същества. Фактитѣ ни показватъ най-нагледно, че чловѣкътъ не ще може да обвини природата въ такава дебела неграмотность.

Желателно е, щото послѣдователитѣ на Людвикъ Бюхнера да се наспатъ по-скоро подѣ дебелата завивка на материялизѣма, та поне когато се събудятъ да заработятъ по-смѣло завѣчния напрѣдѣкъ на човѣшкото същество. Нѣка побързатъ въ опомнянието си и се прибератъ въ океана на чистия разумъ, до гдѣ не се е оттеглила приливната материялистична вълна въ естественото си лѣгло и ги остави на сухо.

Но нека се подвижимъ още малко извѣ галериитѣ на мрачниятъ сънъ.

Материялизѣмътъ е една система за обяснение, споредѣ която цѣлата вселѣнна съдържа само една субстанция,—материята, съставена отъ монади въ движение. Всичкитѣ явления, отъ най-простото на физическиятъ миръ до най-сложното на човѣшкиятъ умъ, сѣ само различни движения на материялнитѣ монади.

Прѣди всичко материялиститѣ не знаятъ още какво нѣщо е материята и не могатъ я опрѣдѣли. Тѣ не познаватъ нейнитѣ вътрѣшни свойства, защото ограничениитѣ петъ чувства на човѣшкото същество не сѣ достатѣчни за проникване въ вътрѣшността на монадитѣ. Съ тая система може да се разбере добръ само ще е монадата гледана отъ вънъ. Но каква е тя отвѣтрѣ?

Разбира се, че отъ материялисти ще трѣбва да станемъ метафизичи и съ умозаклучения да започнемъ съ прѣдположения като какви могатъ да бждатъ вътрѣшнитѣ свойства на монадата. Това нѣма да бжде истинско опитно знание, а таково основано на хипотеза. Ала тукъ именно материялиститѣ изтърватъ отъ рѣдѣтѣ си ключоветѣ на положителната наука, на която тѣ се считатъ ужъ за пазачи и започватъ да гле-

дать прѣзь стѣнитѣ и прозорцитѣ на тайната крѣ-
пость, както правятъ тѣхнитѣ противници, спиритуа-
листитѣ.

„Като държимъ смѣтка само за възникнитѣ
свойства на монадата, казва Д-ръ Фюгеронъ, ний
виждаме само едното лице на нѣщата, и маме прѣдъ
очитѣ си само половината вселѣнна. Материяли-
зъмътъ, слѣдователно, ни дава само едно частично
или непълно обяснение на тая вселѣнна. Отъ една
страна тая система е върна, защото дѣйствиел-
но съществуваатъ непроницаеми и еластични монади
въ движение. Но отъ друга страна тя е лъжлива,
защото, освѣнъ физическитѣ или материални свой-
ства, монадата има и други, за които материяли-
зъмътъ не държи никаква смѣтка, понеже всичкитѣ
явления въ вселѣнната не се състоятъ въ движение,
а въ друго нѣщо.“

Но интересно е да знаемъ, какъ материялиститѣ
вникватъ въ вѣтрѣшнитѣ свойства на монадата.

Ето що казва по това сѣщиятъ Д-ръ Фюгеронъ:*)

„Човѣкътъ има вѣтрѣшно чувство или ин-
тимность, която се проявява по два начина: себе-
съзнание и себечувствование.“

„Себесъзнанието е познавание, знание, що чо-
вѣкъ има за себе си. Себечувствованието се про-
тивопоставя на съзнанието както нашитѣ емоции
— на мисълта. Вѣтрѣшното чувство има за об-
ектъ азътъ и неговитѣ опрѣдѣления.“

„Спорѣдъ материализъмътъ, интимността ще
да е единъ особенъ видъ движение въ монадитѣ на
нашия мозъкъ. Това значи, че единъ видъ движение на
тѣзи монади ще съставлява съзнанието и чувств-
ото на различнитѣ движения на тия сѣщи монади.“

---

*) „La Survivance de l'âme“. Librairie Hermétique, 4
Rue de Furstemberg. Paris.

„Такова мнимо обяснение на съзнанието е просто абсурдно и неразбираемо.“

„Да си има всяка монада съзнание за движенията, които тя извършва и да има също съзнание за движенията на своите съзвди, които я докосват, това е понятно. Но единъ видъ движение, т. е. една абстракция, да съставлява съзнанието на други движения, т. е. на други абстракции, това нѣма никакво значение и може да бѣде поддържано само отъ единъ лудъ.“

Една е, слѣдователно, монадата, която командува надъ всички други, и безъ една господстваща монада не може да има съзнание. Отъ слѣпото хоро на монадитѣ не може да се роди съзнание.

Споредъ материялиститѣ, човѣшкото същество прѣдставлява отъ себе си единъ сборъ отъ атоми, които се залавятъ на едно хоро, наиграватъ се слѣпипкомъ, слѣдъ което се прѣскатъ на разни страни. Така щото за прѣживѣвание на нѣкаква си личностъ слѣдъ разпрѣсванието на атомитѣ, т. е. слѣдъ смъртта, и дума не може да става.

Добрѣ, но какво става съ свирача на хорото, който е събралъ атомитѣ и толкова врѣме имъ е давалъ тактъ за да играятъ правилно?

Ето, че материялизъмътъ се явява да е едно лудешко учение, защото нигдѣ не се е чуло и видѣло хоро безъ свирачъ да се заправи. А ще бѣде голѣма лудория, ако се залови и заиграе едно мълчеливо мъртвешко хоро, за каквото материялиститѣ искатъ да прѣдставятъ човѣшкиятъ животъ. И никой не би се интересувалъ толкова да доказва несъстоятелността на тая разрушителна докторина, ако да не бѣше се забѣлѣжило, че между слѣпитѣ атоми на едно подобно хоро безъ хороводецъ и свирачъ ще стане безмислена ританица, едно безразборно скачание, гдѣто никаква хармония не ще бѣде възможна.

Самиятъ редъ на нѣщата, самата хармония въ природата иде да опровергае това мрачно учение, което носи на свѣта деморализация и разочарование.

Кой би пожелалъ, макаръ и на сънъ, да се хване на едно подобно хоро, гдѣто ще бжде само ританъ и блъсканъ и гдѣто всѣкой ще скача споредъ щението си?

Но такава сжщо хоро играемъ самитѣ ний тука на земята, на всѣкждѣ, гдѣто материализъмътъ е ударилъ своя характеристиченъ печатъ. Дисхармонията между човѣшкитѣ общества е резултатъ отъ това слѣпо хоро, водено отъ поклонниците на философския и практиченъ материализъмъ. Погледнете най-напрѣдъ на вжтрѣшнитѣ крамоли въ отдѣлнитѣ сѣмейства; погледнете на безполезнитѣ борби между членовѣтъ на една и сжща община, на единъ и сжщъ народъ; погледнете на враждитѣ между народитѣ; погледнете и на необяснимитѣ гонения между отдѣлнитѣ части на Християнската Църква; погледнете, най-сѣтнѣ, и на взаимнитѣ самоизтрѣбления и крамоли между самитѣ ония, които ужъ божемъ наричатъ себе си „сѣячи на равенство и братство!“ Вижете ги какъ всички се прѣслѣдватъ единъ другъ!

Не се ли играе на всѣкждѣ по грѣшната земя онова сжщото хоро на ританъе и блъсканъе по едничката причина, че земното челоуѣчество забравя Господствоващата монада на Вселѣнната, забравя Бога и не иска да върви по такта на Неговитѣ вѣчни закони, на Неговитѣ заповѣди? Горчива е тая истина, но — Истина! Такава е самата дѣйствителность.

Челоуѣкъ всѣкога трѣбва да помни, че безъ крѣпка вѣра въ Бога, който е всемирниятъ Разумъ, и въ безсмъртната душа, която е нашата личность или господствуваща монада, не може да има братство между челоуѣцитѣ. И тамъ, кждѣто тия двѣ вѣчни истини сж замѣглени отъ нѣкое лъжливо учение на

неантизъма,*) тамъ нѣма животъ, тамъ крамолитѣ и безредицитѣ сж винаги на дневенъ редъ. Огледалото е прѣдъ насъ: Нека се огледаме !

И какъ е могълъ човѣкъ да мисли за безсмъртие, ако принципътъ на безсмъртието не се таи въ него? Ще може ли едно ястие, което не е обсолено, да издава вкусъ на соль?

Много нелогично ще бжде, наистина, да се вѣрва, че слѣдъ като природата е дала възможность на човѣшкото същество да мисли за безсмъртието си, отпослѣ да унищожи това същество съ смъртъ. Това ще бжде все едно да поканимъ нѣкого на гости въ дома си, да го нагостимъ, да му се похвалимъ съ знанието си, съ имота си, и, най-сѣтнѣ, да му стоваримъ едно дърво по главата и да го погребемъ въ приготовления трапъ !

За такава негостоприемна природа могатъ да мислятъ само заспалитѣ глави подъ дебелия завивка на материялизъма, които въ настоящиятъ вѣкъ, споредъ мнѣнието на сериознитѣ мислители, прѣдставляватъ само печални окаменѣлости отъ угасналитѣ периоди на човѣшката мисль.

Литре, уважаемиятъ прѣдставителъ на модерния атеизъмъ, опровергалъ в с и ч к о що е проповѣдвалъ прѣзъ цѣлия си животъ, като повикалъ свѣщенникъ и се покрѣтилъ на смъртното си лѣгло. Не е ли знаменателно и назидателно това самоопровержение за всѣкиго, който умѣе да мисли? Волтеръ, великиятъ волнодумецъ отъ цвѣтящата епоха на материялизъма, на смъртния си часъ е пожелалъ да изгори всичкитѣ си книги противъ Бога, само за да има възможность да напише нѣщо за Бога !

---

*) Невитие, несжществуване на никакво съзнание слѣдъ физическата смъртъ.

XI.

Сънятъ на Равенството и Братството.

Който не послуша Божииятъ
Гласъ, ще почувствува рж-
ката Му.

Исайя.

Подъ влиянието на тоя сънъ земното чедовѣчест-
во хвърчи съ крилата на златната мечта. Тая мечта
е рекушетътъ, отражението на нашитѣ земни въздишки
къмъ небесното щастие, чието осъществение ще за-
виси отъ материяла, съ който сж изработени крилата
на мечтанието. Споредъ ратниците за равенство и
братство тоя сънъ е праволинеенъ, т. е. мечтаното ще
се сбъдне напълно, но споредъ философитѣ той е а-
легориченъ. Послѣднитѣ твърдятъ, че сънятъ на ра-
венството и братството нѣма да се сбъдне тѣй, както
го сънуватъ братята мечтатели, а съврѣмениятъ епи-
курейски и материалистиченъ социализъмъ ще умре,
за да послужи само като торъ на демокрацията.

Причината за тоя неуспѣхъ трѣбва да се търси
пакъ въ звѣра, който се таи въ човѣшкото естество
(виж. карт. № 1, стр. 45). Когато животното въ чо-
вѣка се раздвижи и разлудува, възглавницата се из-
плъзва изъ подъ главата му, вслѣдствие на което въ
мозъка се стича много кръвъ и сжщството започва
да сънува нечувани и небивали работи; а отъ друга
страна се отслабва дѣйността на сърдцето, отъ гдѣто
трѣбва да се очаква реализиранieto на мечтаното ра-
венство — братство. Съ други думи, проповѣдниците
на равенството отъ епикурейската школа обработватъ
само главитѣ, като ги приготвяватъ за една беспо-
лезна вънкашна революция, безъ да подготвятъ сърд-
цата за една истинска вътрѣшна еволюция. Тѣ забра-
вятъ, че социалниятъ въпросъ трѣбва да бжде въп-
росъ на науката, а не на насието.

Тѣ изискватъ отъ главитѣ една работа, която не

ще може да бжде извършена безъ съдѣйствието на сърдцата, и обработватъ само горнята почва, която е въ главата, за да посѣятъ едно небесно растение, чиито корени отиватъ много дълбоко и изискватъ обработката на долнята почва, гдѣто е сложено сърдцето.

Когато сърдцето е подготвено, безразлично ще бжде на човѣшкото същество по кой начинъ то ще служи на обществото, дали споредъ учението на Карла Маркса или съгласно Евангелието на Исуса Назорянина. Всѣки би могълъ да нареди единъ общественъ строй на равенство и братство, когато елементитѣ за сглобяванието му (съгласието) сж приготвени. Но отъ гдѣ ще се взематъ тия елементи, когато начинътъ, по който се вербуватъ тѣ, е разрушителенъ и дава отрицателни резултати? Не е лесна работа да се вирѣгне звѣра въ човѣка за служба на общото благо, а особено когато тоя звѣръ не отбира отъ никакво братство и когато самитѣ ония, които ужъ искатъ да го вирѣгнатъ, отпускатъ юздитѣ му въ ущърбъ на духовния принципъ — единствениятъ, който е само въ състояние да го укроти.

Когато дейде врѣмето да се пристъпи къмъ прилагание на дѣло проповѣдванитѣ идеи за равенство и братство, днешнитѣ ратници отъ лагера на епикурейския материялизъмъ ще бждатъ първи, които ще посѣгнатъ да го развалятъ, защото звѣра, на който тѣ се кланятъ, не допуска никакво равенство и братство. Другъ е въпросътъ, ако осъществението на тия желанія се възложи на висшиятъ духовенъ принципъ въ човѣка. Но именно това не желаятъ поклонницитѣ на грубата материя. Тѣ не искатъ да разбератъ, че низшиятъ животински принципъ е принципъ на дисхармония и отъ него неможе да се очаква подобрѣние въ живота, което може да послѣдва само ако животинскиятъ човѣкъ бжде подчиненъ и погълнатъ отъ духовниятъ човѣкъ. Въ това направление се работи

отъ много време. А ония, които искатъ да поставятъ основитѣ на равенството и братството върху животинскиятъ принципъ, като вървятъ въ обратна посока, скоро ще се разочароваятъ. Законитѣ за вѣчната еволюция на човѣшкото същество не допускатъ подобенъ назадъкъ. Прѣди всичко нужна е дълбока обработка на сърдцата, а не повърхностно дразнение на главитѣ.

Но какъ ще може да се обработва дълбоката почва на сърдцето, когато заблуденитѣ ратници искатъ да унищожатъ всичкитѣ орждия, нужни за една подобна обработка, като си служатъ изключително съ зхбати мотички (куки) които отгорѣ засѣгатъ брѣздитѣ на мозъка?

Коренитѣ на равенството и братството отиватъ дълбоко като коренитѣ на ония растения, що черпятъ своята храна отъ долната почва. Тия двѣ небесни култури не могатъ да вирѣятъ между чловѣцитѣ, ако коренитѣ имъ не черпятъ силата си отъ сърдцето. И както агрономитѣ констатираватъ невѣжеството на ония земледѣлци, които сѣятъ такива растения на плитка почва, така и философитѣ съжалеяватъ напразния трудъ на ратницитѣ за равенство и братство за фалшивото приготвление на почвата въ индивида, гдѣто може да вирѣе само фантазията, но не и културата на свободата, равенството и братството.

„Царството Божие е въ васъ и въ вашитѣ сърдца“ е казалъ Исусъ; но съврѣменнитѣ намъ ратници не захъснѣха да хвърлятъ кадь и върху тоя Божественъ образъ, като го нарѣкоха: „Гъозбааджия, шарлатанинъ и идиотъ“. Картината е много ясна. Идеята за едно чисто равенство не само че не ще може да се осъществи поради скверността на изпълнителнитѣ орждия, но заедно съ повѣхванието на небесното цвѣте, посѣено на лъжлива почва, ще бждатъ унищожени и сѣячитѣ, на които е било възложено посажданието му,

за гдѣто сж прѣскали калъ върху свѣтлината, която ги е озарявала отгорѣ. Сѣячитѣ втикнаха въ зародиша на общественото учение за равенство и бравство една силна отрова, която пригответи печалния му край.

„Щастието на человекитѣ, казва Леонъ Дени, не зависи отъ политическитѣ промѣни, отъ революциитѣ, нито отъ никакво външно видоизмѣнение на обществото. До гдѣто това послѣдното ще бжде развалено, и учрѣжденията му ще бждатъ сжщо такива, каквито и промѣни да ни донасятъ събитията. . . . Истина е, че за да живѣемъ задружно, за да участвуваме въ едно дѣло, въ което много интереси се сливатъ, ще ни трѣбватъ рѣдки качества. . . . Причината на злото е въ насъ, въ нашитѣ страсти, въ нашитѣ грѣшки. И тамъ трѣбва да стане промѣната. За да се промѣни обществото, ще трѣбва да се промѣни индивидътъ“. Но има ли кой да се вслуша въ тѣзи искрени думи на спиритическия апостолъ? Нашитѣ ратници за равенство и братство явно изповѣдватъ, че революцията не е изключена изъ тѣхната програма, а слѣдователно кога му докаратъ врѣмето, тѣ нѣма да се спратъ прѣдъ нищо за да залушатъ всеѣкаква свободна мисълъ, противна на тѣхнитѣ планове. Братята ратници ще се опитатъ да влѣятъ кристалната есенция на равенството и братството въ нечисти сѣждове, осквернени отъ мрѣсотитѣ на епикурейския материялизъмъ, отъ което ще послѣдва една нечувана и небивала до сега експлозия между поставеното на лъжлива почва общество.

За никого не е тайна, че другаритѣ ратници свързватъ сѣдбата на учението за равенство съ мрачния материялизъмъ, като градятъ основитѣ му върху егоизма на сърдцето и страститѣ на плътта. Ний видѣхме въ сѣня на сѣдбата, че коренътъ на всички злини е сложенъ въ животинския принципъ въ човѣка, когато, напротивъ, проповѣдницитѣ на епику-

рейското равенство твърдятъ, че системата на цѣломждрието е источникъ на всички пороци, или съ други думи казано, че истинската и единствената цѣль въ живота се състои въ удовлетворение прищевкитѣ на звѣра въ човѣка и че всичкото зло на свѣта произлиза отъ неговото ограничение. Тѣ благоговѣятъ прѣдъ Карлъ Фогта, когато имъ припѣва, че природнитѣ закони сж непрѣклонни сили, които не познаватъ никакъвъ мораль. И за това, между кореннитѣ реформи, които тѣ искатъ да въведатъ въ съврѣмения строй, на първо мѣсто поставятъ удовлетворението на въплотенитѣ въ човѣка страсти и отъ тамъ искатъ да започнатъ.

Свободната любовъ, спорѣдъ тѣхъ, била една физиологическа нужда на животното въ човѣка, която трѣбва да бжде удовлетворена. Тоя викъ се чуе на всѣкъдѣ отъ стана на другаритѣ ратници. И за това въ единъ отъ членовѣтъ на тѣхния символъ сж прѣдвидени голѣми привилегии за животинството въ човѣка. Касае се за разнообразната възбудителна храна, която ще му се прѣдлага въ царството на мечтаното равенство. Естественитѣ нужди на плътта ще бждатъ удовлетворявани въ най голѣмо разнообразие. Корантъ отпуска на сиромаштъ само двѣ жени, а на богатиятъ четире. За тая голѣма щедростъ недавно единъ младъ ратникъ за равенство бѣше изказалъ своитѣ горещи симпатии къмъ Исляма въ едно учителско събрание. Обаче мюсюлманитѣ въ своя пѣть на еволюцията отиватъ вече къмъ Християнизирание на брака си, като започватъ да се обявяватъ почти за едноженството. Но не е така и съ бждещиятъ бракъ на другаритѣ ратници. За напрѣдъ тѣ искатъ съвсѣмъ да развържатъ юздитѣ на плътта и да обявятъ тѣй нарѣчениятъ подвиженъ бракъ, който ужъ щѣлъ да се появи като неизбежно и естествено слѣдствие отъ освобождението на жената изподъ робството на мъжа.

Така щото, въ бждниятъ бракъ на равенството и братството изпжкватъ елементи отъ съврѣменна цигания, защото до сега само циганитѣ сж се радвали на подобенъ неограниченъ и подвиженъ бракъ. Голѣма ще бжде, наистина, изненадата на цивилизования свѣтъ, когато, слѣдъ социалната революция, циганитѣ бждатъ повикани за иструктори и кумове при въвежданieto на подвижниятъ бракъ въ царството на свободната любовь! Има даже писатели отъ това течение, които още отъ сега подготвяватъ послушната маса, като възпѣватъ свободния подвиженъ бракъ на циганитѣ. Трѣбваше, слѣдъ толкова борби на челоуѣчеството къмъ единъ по-идеаленъ бракъ, да се появятъ и такива разлигавени мечтатели, които искатъ да ни повърнатъ къмъ цигания! На добъръ ви часъ, Господа сенсуалисти! Удовлетворете плътта тѣй както ви се нрави, но не забравяйте, че слѣдъ това ще настѣпн грозно разочарование и нечувана катастрофа.

Нека не забравятъ ферментитѣ на народниятъ организъмъ; че въ всѣка една работа, гдѣто сж бивали замѣсени страститѣ на плътта, тая работа е оставала винаги назадъ.

Ето защо, за да се запази това кристално учение отъ зачерняне, новитѣ ратници ще трѣбва да поставятъ въ програмата си единъ членъ за вързване страститѣ на животинската плътъ, които прѣчатъ на всѣка благородна работа, за да се изчистятъ отъ тая плътъ всичкитѣ възбудителни елементи, които обрѣщатъ човѣшкото същество на животно и го каратъ да се озвѣрjava. Позорното възбуждане и проституиране на творческата сила трѣбва да се извади изъ програмата на онова учение, чиито послѣдователи сж си поставили за цѣль да повдигнатъ свѣта.

Проповѣдницитѣ на равенството и братството провъзгласиха еманципацията на плътта отъ всѣкакви религиозни юзди. Страшни хули се изсипаха срѣщу

Християнската Църква, за гдѣто тя е обвързала свѣта съ такъвъ тирански бракъ. Бебелъ се провикна, че Християнството трѣбва да загине, защото е врагъ на свободата. За да можемъ да разберемъ, че Бебелъ не говори за свободата на индивида а за слободията на звѣра въ човѣка, ще трѣбва да отблъснемъ неговитѣ недостойни нападки съ думитѣ на самиятъ основателъ на Църквата, Божественниятъ посланникъ Исусъ: *„Духъ Господенъ е на мене, защото ме помаза да благо-вѣтствувамъ на сиромаситѣ. Проводи ме да из-цѣля сѣкрушенитѣ сърдцемъ, да проповѣдвамъ на плѣтниците освобождение и на спящитѣ прогледъ-данье, да пусна угнетенитѣ на свобода, да проповѣдвамъ благоприятната Господня година.“* (Лук. IV, 18, 19). Прочее, източникътъ на свободата е Християнството, що Бебелъ иска да унищожить. Още отъ сега се вижда, че свободата нѣма по-голѣмъ врагъ отъ материалистичното равенство. Свобода ли е това да се наведе врата на индивида подъ гнета на едно общество, излѣяно по образа на епикурейския материализъмъ? Щомъ е извѣстно на цѣлиятъ свѣтъ, че Християнството унищожить робството, то лесно може да се разбере, че Бебелъ защитава свободата на плѣтята, а не личната свобода, която ще бжде заглушена за въ полза на недомисления епикурейски строй.

И тамъ е именно болното мѣсто: защо Християнството да създава такъвъ ограниченъ бракъ, че да се плашатъ хората, за да не може животното въ човѣка да си поиграе по свободно и да си поживѣе единъ охоленъ животъ, какъвто прилича на дѣцата отъ физическата реалность? Но нека тия дѣца запомнятъ, че началото на долната свобода — плѣтята, за която тѣ се борять, е начало на горното робство — на индивида, което тѣ забѣлѣзано създаватъ. Ония приятели, които обичатъ да разсъждаватъ по бебеловски и все отъ историята да сочатъ примѣри на своитѣ

противници, не трѣбва да се прѣструватъ и да забравятъ, че народитѣ прѣди паданието си подъ политическо робство, винаги сж падали по-рано подъ робството на звѣра въ човѣка. Плътското самозадоволенство е ставало всекога причина да се погребятъ много свободи. Нима нашитѣ бѣбеловци не знаятъ, че едно животно щомъ се разрита и започне да се търкала изъ праха, ще бжде смазано съ бой?

Прочее, за каква потѣпкана отъ Християнството свобода говорятъ новитѣ свободосѣячи? За това ли, гдѣто Християнството проповѣдва, че духътъ трѣбва да прѣобладава надъ материята? Или пъкъ защото поддържа вѣрата въ вѣчниятъ животъ, отговорящъ на закона за вѣчния напрѣдѣкъ?

Неестествено е, гдѣто проповѣдниците на равенството свързватъ сждбата на учението за животъ, прогресъ, свобода и братство съ сждбата на едно мъртвешко учение, каквото е материялизъмътъ. Безъ вѣченъ животъ на човѣшкото същество, както гласи мъртвешкото учение и както се харесва на неговитѣ разпространители, нашиятъ земенъ животъ ще заприлича на едно изолирано отъ Океана езеро, въ което не се влива никаква прѣсна вода и което въ скоро време би се прѣобърнало на вонещо блато, гдѣто могатъ да живѣятъ само жаби, змии и други разни влѣчуги. На такова отвратително блато материялизъмътъ иска да обърне земния животъ на човѣшкото същество. И въ това блато, гдѣто всичко ще започне да диша въ развратъ и нечистота, ще трѣбва да сѣемъ равенство и братство — тия небесни култури, които нѣматъ нищо общо съ блатата и никога не сж вирѣяли тамъ. Не приятели, съединете земното блато съ Небесниятъ Океанъ и културитѣ на равенството и братството сами ще се разцвѣтятъ! Скопчете земната брънка съ веригата на вѣчната еволюция и многоочакваното Царство Божие върху земята веднага ще

настѣпи. Вий, които хвърляте каль срѣщу Църквата, поразмислете дали не ще бжде по-добрѣ да влѣзите въ нея и завладѣете амвонитѣ? Не дѣйте забравя, че народътъ и на васъ се насити, вий, които посѣгнахте на традициитѣ му, на вѣрата му въ Бога, на послѣдната му надѣждица! Ако ли пъкъ мислите, че съ твърдостта на вашето безвѣрие ще разрушите Християнската Църква, то нѣка ви бжде извѣстно, че основитѣ на тая Църква сж доставени на здрава почва и че стѣнитѣ ѝ сж доста дебели и янки за да устоятъ на ударитѣ на вашитѣ глави. Помнете казаното отъ Нейниятъ Божественъ основателъ — архитектъ, че вратата адови не ще я прѣбодолѣятъ.

Ако теглемъ една успоредна линия надъ главата на звѣра (вижъ картина № 1 стр. 45), духовниятъ и животинскиятъ принципи въ човѣшкото същество ще бждатъ раздѣлени на двѣ. Въ такъвъ случай линията Б б ще прѣдставлява мечътъ на Августъ Бебеля, съ който той иска да раздѣли двата принципа, като подканя чловѣчеството да се откаже отъ възвишеното начало, което е спечелено съ толкова трудъ прѣзъ вѣковетѣ и се повърне наново къмъ животинското начало, като само върху него съгради едно царство на равенство и братство. Прѣди всичко, не е по силитѣ на земното чловѣчество да унищожава духовния принципъ, и малцина сж, които мислятъ за подобно донкихотство. Чловѣкътъ вѣчно ще чувствува въ себе си своето духовно произхождение. Но, ако ний чловѣцитѣ бихме сполучили да унищожимъ или поне да смачкаме и замѣглимъ въ себе си тоя висшъ принципъ, то какво ще правимъ само съ животинството, което ни остава? Бихме ли могли да съградимъ само върху него желаното равенство и братство? Братство между животни вегетарияци е още възможно, но ний чловѣцитѣ сме месоядни животни. Благодарение врѣдното влияние на една християнска секта у насъ,

режимът на православният постъ, който е единствената практична школа за упражняване човѣчеството къмъ бжлното вегетариянство, бива много често нарушаванъ, а даже и изоставенъ отъ насъ.

Това за свѣденіе на нашитѣ бѣбеловци, които сж зѣпнали въ устата на този и онзи и не искатъ да разсждаватъ съ собствениятъ си мозъкъ.

Ала всичкиятъ шумъ, щосе вдига е все за свободната плътъ. До гдѣто Исусъ казва, че който се ожени за напусната жена, прѣлюбодѣйствува, (мат. V; 32), сѣячитѣ на епикурейското равенство напротивъ противопоставятъ подвижния бракъ! Всѣки разбира свободата по своему. Християнството вързва животното въ човѣка (плътъта), за да даде свобода на ѣздача — индивидъ; учението за епикурейско равенство върши обратното: то вързва ѣздача за да го подчини по лесно въ служба на обществото, а пѣкъ дава свобода на животното въ човѣка.

И тая противоположностъ въ мнѣніята съществува межлу баща и синъ, каквито сж Християнството и Социализмътъ. На синътъ сигурно ще му дойде ума въ главата кога възмжжѣе, но дано не бжде до тогава късно!

Ний не бихме пожелали никому да бжде подобенъ ѣздачъ — робъ на плътъта, както проповѣдватъ застѣпниците на епикурейското равенство. Желателно е, всѣкой да държи здраво юздитѣ на плътъта си и да не слуша проповѣдниците на долнята свобода, защото катастрофата ще бжде неминуема за небрѣжнитѣ ѣздачи.

Ала само Бѣбелъ ли е, който се гаври съ свободата на Християнската съвѣсть? Нашитѣ неконтролни апостоли безъ вѣра и законъ задминаха твърдѣ далеч своя учитель. Дълготърпѣливата свещенна ограда на Българското народно събрание бѣ свидѣтелка на хулитѣ, които единъ нашъ проповѣдникъ на равенството, народенъ прѣдставителъ (!), бѣ изсипалъ срѣ-

щу Създателя си Бога, когото осжди на унищожение. Героятъ на вѣтренитѣ воденици би завидѣлъ на подобенъ смѣлъ походъ!

Всѣкому е извѣстно, че проповѣдниците на епикурейското равенство явно подиграватъ християнското благочестие, като го считатъ за отживѣло вѣка си, а плѣтскитѣ възбуждания възпѣватъ като насщченъ хлѣбъ за звѣра въ човѣка. За тѣхъ човѣшкото сърдце прѣдставлява единъ оборъ, гдѣто плѣтската страсть свободно може да рита и да прави каквото си ще. И защо не, когато туй ще имъ остане печалбата отъ този лъжовенъ свѣтъ? Тѣзи приятели като не вѣрватъ въ никакъвъ задгробенъ животъ, подиграватъ вѣрващитѣ, като проповѣдватъ същеврѣменно, че всичко свършва на този свѣтъ. Тѣ даватъ воля на плѣтѣта, прѣди да дойде врѣме на заупокойната пѣсенъ, да се нарича колкото ще на длъжъ и на ширъ въ обора на сърдцего. И за извинение тѣ винаги посочватъ животинството на буржоата—чорбаджия! Тѣ съвсѣмъ забравятъ, че носителтъ на равенството и братството, който иска да бжде квасѣтъ на обществото, не трѣбва да се извинява съ грѣхветѣ на нѣкои непоправими единици.

Човѣшкото сърдце прѣдставлява единъ нечистъ сеждъ, който ще трѣбва да се прѣчисти прѣди да се влѣятъ въ него святитѣ възраждащи идеи, а не да се омърсява още повече, както това правятъ, макаръ несъзнателно, новитѣ ратници на епикурейското равенство. Милко ли общеполезни идеи сж били вдъхновявани отъ горѣ? Но ний чловѣцитѣ винаги сме обрѣщали небесната роса въ калъ, защото сърдцата ни сж кални. Навсѣкждѣ прѣстѣтъ на нечистотата. Навсѣкждѣ коварство и лицемѣрие. Заблѣзано е, че шарлатанитѣ, скупачитѣ и експлоататоритѣ на работната класа се намиратъ както между буржоата—егоисти, тѣй и между фалшивитѣ пролетарии—ратници за равенство и брат-

ство. Така че, право има бѣдниятъ работникъ, когато въ отчаяние се провиква: „Хвани социялиста за краката, та удари буржоата по главата!“ Ето до гдѣ може да ни доведе отстѣпленieto отъ евангелскитѣ принципи.

Единъ челоѳцитѣ сме почти всинца такива недостойни, и малко сж ония, които могатъ се похвали, че сж въ всичко изправни. Мнозинството все за равенство и братство бълнува, а отъ тѣхъ по голѣми егоисти нѣма.

Тука не е думата за отдѣлни личности, защото почти въ всеѳкиго отъ насъ има извѣстна доза отъ най голѣмиятъ порокъ—егоизмътъ на сърдцето. И нѣка се знае, че свѣтътъ нѣма да се оправи, въпрѣки крѣсѣдитѣ на разни неискрени ратници за равенство и братство, до гдѣто отдѣлната личность не прѣстане да счита себе си за центъръ на Вселѣнната.

Другарьтъ безбожникъ и чорбаджията егоистъ сж двѣ противоположности врѣдни за челоѳчеството. Тѣ сж и двамата въ единъ долъ за дрѣнки. Другарьтъ безбожникъ обвинява буржоата егоистъ, че билъ залгвалъ сиромаха съ вѣченъ животъ, за да може по лесно да го скуби; че билъ каралъ бѣдняка да вдига рѣцѣ на горѣ и да гледа къмъ небето, за да може по лесно да го прѣтърсва и обира. Отъ друга страна, буржоата фарисей казва, че другарьтъ атеистъ изваждалъ очитѣ на сиромаха, за да не могълъ да гледа къмъ небето, като го обръщаль отъ небесенъ гражданинъ на слѣпъ земенъ просякъ, изоставенъ на плътята да го води. А какво казва сиромахътъ по между имъ? — Той ги прѣзира и двамата, защото единътъ го лишава отъ земниятъ животъ, отъ насѣщниятъ хлѣбъ, а другиятъ му прѣрѣзва и послѣдната надѣждица—небесниятъ животъ. Единътъ убива тѣлото му, а другиятъ—духътъ му. За него тѣ и двамата сж вѣлци

грабливи, и той нѣма какво да очаква отъ подобни приятели въ които звѣрътъ прѣобладава.

Справедливо е да се направи изключение за ония доблестни пожертвователи, които по природа сж добряци и готови да служатъ на обществото, както и за ония безкористни ратници за едно истинско равенство, ратници, въ които нѣма лѣсть. Порицанието трѣбва да падне само върху главитѣ на безбожнитѣ експлоататори на сиромашкия трудъ, които търгуватъ както съ Християнството, тѣй и съ социализъма. Едно искрено съжаление заслужаватъ ония заблудени нещастници, които безъ да сж подготвени да живѣятъ между едно равноправно общество, намиратъ причината на злото въ Християнството и посочватъ юмрукъ на Провидението, за гдѣто е посѣяло неравенство между чловѣцитѣ.

Като разгледваме сънътъ на равенството и братството, нека пожелаемъ дано се не сбждне тълкуванието на Философитѣ. Не желаемъ да видимъ, какъ слѣдъ толкова трудъ, учението за равенство и братство между чловѣцитѣ, по вината на сѣятелитѣ му, не ще може да се прѣсади въ кръвта на социалното тѣло и ще почне да избива изъ организъма му въ видъ на гнойни пжки, годни само за торъ на една обикновена демокрация. Не искаме да разгледваме какъ мисията на тия сѣятели ще пропадне само защото тѣ забравиха Оногози, който ги е пратилъ.

Ето защо трѣбва да се каже откровено на тия другари, че тѣ не ще могатъ да отидатъ много далечъ съ своя епикурейски материялизъмъ и съ разюздаването на животното въ себе си. Хора, които сж вързали плътята, отдавна сж стигнали на височината, която тѣ напраздно се мжчатъ да достигнатъ. Очевидно е, че другаритѣ вѣчно ще се търкалятъ по стръмнитѣ, щомъ не искатъ да обуздаятъ животното, което се таи въ чловѣка.

ни съ никоя религиозна форма, за ^{МОЕТО} никое лично мнѣние, тази добродѣтель, която ни прави да виждаме ясно прѣзъ всички тѣзи форми, е единчката истина, която е и обща: това сж любовта и симпатията (обичьта) къмъ всички сжщества, каквито и да сж тѣхнитѣ религии.

Понасяне съ куражъ мжчнотиитѣ и скърбьта въ живота, съсрѣдоточаване, което е прѣвъзходна дарба и ни позволява да устремяваме мисълта си върху единъ прѣдметъ, и то колкото врѣме желаемъ; да имаме довѣрие въ себе си, къмъ Учителя си и къмъ Истината.

Четвъртото название, това е послѣдното взето рѣшение, да се освободимъ отъ всички ограничения; строго опрѣдѣлената идея за достигане цѣльта, чрѣзъ която се придобива знанието на всичко и посдѣдствомъ което човѣкъ може да обгърне въ своето съзнание цѣлата вселена.

Въ послѣдния си анализъ нека кажемъ, че всички тия добри качества или дарби могатъ да се сгруппиратъ въ двѣ части: въ съсрѣдоточаване на мисълта, т. е. въ съвършения контролъ на нашия разумъ, на нашето душевно състояние и абсолютно спокойствие. Да, абсолютно спокойствие, защото, ако пожелаете да отговорите на тѣзи нѣжни трептения на природата, за които споменахъ по-горѣ, нѣма да сполучите, ако страститѣ безпрѣпятствено кипятъ у васъ; ако користолюбието, алчността и враждата ви отвличатъ къмъ разни страни (посоки). Като спокойствието, тѣй сжщо е необходимо и съсрѣдоточаването, защото, ако вие прѣстанете да бждете съсрѣдоточенъ въ своята мисъл; ако вашата мисълъ стане безчувствена, апатична, — вие никога не ще можете да отговорите на тѣзи трептения.

За да придобиете непосредствено знание за нѣжнитѣ и изтъчени фактори на вашата природа, вие трѣбва да имате двѣ сжществени добродѣтели: съвършено спокойствие и съвършено съсрѣдоточаване на мисълта.

С. ДЕРДЕРЯН
спиритизъм

Първото отъ тѣзи двѣ качества се придобива съ отдалечаване мисълта ни отъ своето собствено азъ; съ унищожаване суетата и егоизъма, които сж едничкитѣ причини за всички пертурбации у насъ.

Второто се добива съ наддѣляването въ насъ инерцията, като се посветимъ на една енергична работа, която ни позволява да проявимъ всичкитѣ си способности. Отъ една страна, ние сме длъжни да унищожаваме дѣятелно всичкитѣ си добри качества, за да увеличимъ мощьта на нашата природа, да наддѣлѣемъ всичкитѣ мжчнотии и да подкрѣпимъ силата, която ни кара да се съсрѣдоточаваме. Отъ друга страна, ние сме длъжни, при всичко, че сжщественно сме активни, да се трудимъ да унищожимъ отъ нашата природа всѣка егоистична мисълъ и, само по този начинъ, ще постигнемъ съвършено спокойствие. Съ една дума, ние трѣбва продължително, непрѣкъснато да работимъ прѣзъ всичкия си животъ, но безъ лични цѣли.

Тази безкористна дѣйность може да се придобие възъ основа на разни гледища. За сега, само въ петъ минути, не мога да ви обясня всичко: нека се задоволя да ви съобщя само, че тѣзи различни начини и пѣтища на развоя сж разпрѣдѣлени отъ индуситѣ на три части: пѣтъ на абстрактното съзнание, пѣтъ на активното благочестие, пѣтъ на любовта и на набожността.

Понеже третиятъ отъ тѣзи пѣтища е най-достъпенъ за повечето отъ хората, азъ ще кажа за него нѣколко думи, като спомена и другитѣ. Ще се опитамъ да докажа, какъ, чрѣзъ любовта и самопожертвуването, можемъ да станемъ напълно спокойни и съвсѣмъ съсрѣдоточени — качества, абсолютно необходими за развоя на божественото ясновидство.

И тѣй, самата природа на любовта изисква да има единъ конкретенъ прѣдметъ, върху който тя да се насочва. Невъзможно е човѣкъ да обича безкрайното простран-

ство ; на насъ, земнитѣ жители (хората), трѣбва единъ опрѣдѣленъ прѣдметъ, за който можемъ да мислимъ ясно и опрѣдѣлено, а това чувство на любовта, кога се насочва къмъ едно по-възвишено отъ насъ сѣщество, става това, което наричатъ набожностъ, или обожаване.

Ето защо това чувство, което е цѣла любовъ, търси единъ опрѣдѣленъ прѣдметъ, къмъ който да може да се отнесе. Ние не можемъ да чувствуваме тази любовъ, па и тази набожностъ къмъ едно отвлѣчено Божество ; культътъ на единъ абстрактенъ Богъ е затаенъ за онѣзи, които слѣдватъ (отиватъ) по двата първи горѣотбѣлѣзани пжтища. Що се отнася до конкретния Богъ, необходимъ на оногова, който слѣдва третия пжтъ, кждѣ може да го намѣри ? Той не може да го намѣри, освѣнъ въ съвършения човѣкъ, който въ едно и сѣщо врѣме е Богъ и човѣкъ, който обема въ себе си Божественото съзнание, и когото наричатъ : Христосъ, Буда, или Кришна. Вѣрвамъ да сте разбрали, че въ основата на всѣко сѣщество живѣе Богъ !

Върховенъ и съвършенъ човѣкъ е онзи, който ясно *съзнава съзнанието* на това Божество. Подобенъ човѣкъ съ пълно съзнание може да каже : Опець (баща ми) и азъ сме едно, както прѣди двѣ хиляди години е казалъ Христосъ ; и ако нѣкой иска да употрѣби индуска дума, може да каже *Soham* : това съмъ азъ. Думитѣ сж различни, но мисълта си остава една и сѣща. Това е неизмѣнната реалностъ на уподобяването (изеднаквяването) на човѣка съ Бога.

Човѣкъ, достигналъ до тази точка на съвършенство, е Богъ на земята. Ние всинца имаме въ сърдцето си божествената искра. Божествениятъ животъ трепти въ сърдцата на всички сѣщества, само че тѣзи трептения биватъ у насъ слаби, бавни и достигатъ до върха на силата и мощта у оногова само, който е вече придобилъ съзнанието на Божественото сѣщество.

К С ПЕРДЕРЯН

Набожниятъ човѣкъ именно това божествено въплотение трѣбва да обожава. За свой идолъ той може да има Христа, ако е Христианинъ, Буда или Кришна, ако е индусъ; всички тѣзи върховни Учители сж само свѣтли въплотявания на Бога върху земята. Онѣзи, които се молятъ на Тѣхъ, тѣ се молятъ на истинския Богъ. Защото трѣбва да знаете, че човѣкъ не е въ сила да разбере Бога и да го обожава такъвъ, какъвто е Той въ дѣйствителность, а онѣзи, които се гордѣятъ, че сж признали божествеността на Буда, или Кришна, или Христа, и които при това обожаватъ Бога, тѣ не обожаватъ, освѣнъ едно отвлѣчено понятие, което си съставятъ сами за Бога, защото тѣ не сж го виждали никога такъвъ, какъвто е Той: тѣ сж идолообожатели (идолопоклоници) на тѣхния идолъ, макаръ да е вѣнъ отъ физическата областъ, все пакъ е идолъ.

А, напротивъ, човѣкъ, който обожава тѣзи божествени въплотявания, обожава една конкретна форма на Божествената Проява, той почва да живѣе въ честь на това Идеално Сщество, както единъ приятелъ би живѣлъ за своя любимъ приятелъ, за когото би пожертвувалъ цѣлия си животъ. Всички дѣла на вѣрващия ще бждатъ сторени изключително за Любовета на обожаемия отъ него Богъ. На късо казано, той не мисли за друго, освѣнъ за своя Учитель. Никоя лична мисль не намира отзивъ въ сърдцето му, макаръ и минутно, съ други думи, той комбинира въ своята природа въ едно и сщщо врѣме елемента на спокойствието съ елемента на съсрѣдоточаването.

И тѣй, обожавайки този Господъ прѣзъ всичката дѣйность, която изпълнява прѣзъ живота си, по този начинъ той се приготвява къмъ пжтя на мистичното виждане, ясновидството.

Освѣнъ това, отъ самото дѣйствие на този мистиченъ животъ, той се вдава постоянно въ мистично раз-

мишление. Неговата мисъл денѣ и нощѣ се съвръдото-
чава върху единъ и сжщъ прѣдметъ; той прѣкарва спо-
коенъ животъ, посветенъ въ съзрѣцание и молитвено раз-
мишление.

До като съзрѣцава своя Господъ, до като държи сърд-
цето и духа си въ това специално състояние, въ едно ти-
хо положение и съвършено спокойствие, нѣжнитѣ треп-
тения на природата започватъ непрѣстанно да възбуж-
датъ въ него и да му внушаватъ съответни хармонии въ
всичкитѣ фактори на природата му; той постепенно за-
почва да съзнава всичко онова, което го окръжава въ фи-
зическия, както и въ надфизическия свѣтъ: той става яс-
новидецъ. Колкото повече се издига въ по-възвишенитѣ
свѣтове, той по-добрѣ узнава потайноститѣ (мистериитѣ)
на живота, на своя собственъ животъ; той почва да си
спомня минѣлитѣ си сжществувания и да вижда тѣхния
последователенъ развой, както и она на своето сжщество
прѣзъ всичкитѣ му прояви. Той вижда, какъ законътъ
на Карма, или законътъ на всемирната справедливостъ се
прилага на всичко, и при това той остава въ съвършено
спокойствие, защото, прѣзъ всичкитѣ си сжществувания,
отбѣлѣзва, че е усъвършенствувалъ единъ и сжщи жи-
вотъ.

Само единъ подобенъ човѣкъ е наистина ясновидецъ
и мждрецъ. Той е придобилъ мждростъта на истината,
като е констатиралъ, че въ природата сжществува само
единъ животъ.

Разбере ли това веднажъ за винаги, той е вече из-
пълненъ съ Любовь къмъ всички сжщества, защото знае,
че тѣ сж една частъ отъ самия него, и той имъ посве-
тява живота си. Любовьта, която е изразъ на мждростъта,
отъ своя страна се проявява посрѣдствомъ симпатията
къмъ всички сжщества.

И тѣй, пълното съвършенствуване на всичко, което
сжществува у насъ, върховното ясновидство, е единичниятъ

идеалъ, който достига мждрецътъ-ясновидецъ, а пжтьтъ, по който той върви къмъ тази идея, е пжтьтъ на съвършеното безкористие, на невъзнаградената дѣйностъ и работа за благо на човѣчеството, която го упжтва къмъ върховната любовъ, къмъ върховната мждростъ, къмъ върховната духовна мощь.

~~К. С. ДЕРДЕРЯН~~

КРАЙ.